Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel | Title:	Oehlenschlägers Poetiske Skrifter
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 24
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse | Physical extent:	32 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

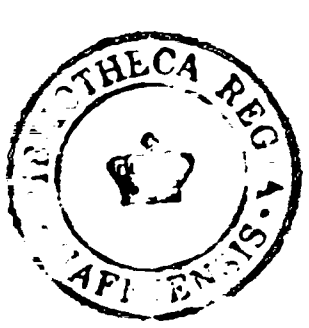

52, - 120

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05758 8

+ Rex

Oehlenschlägers

Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. L. Liebenberg.

10de Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af **F. L. Liebenberg.**

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikkret sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

I. **Episke Digte:** Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundurs Saga, Helge, Hroars Saga, Hrolf Krake, Örvarodds Saga, Regnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 *Rdl*; **nedsat Pris 4 Kr.**

II. **Lyriske Digte og Romancer.** 6 Bind. Bogladepris 4 *Rdl* 64 ß; **nedsat Pris 4 Kr.**

Oehlenschlägers

Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Fire og Tyvende Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1861.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Trykt hos J. H. Schultz.

Oehlenschlägers Digte.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Sjette Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1861.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Trykt hos J. H. Schultz.

Indhold.

Romancer, Ballader og fortællende Digte.

	Side.
Sivald og Thora	1.
Vilhelm	4.
Kongen i Leire. (Efter Goethe)	8.
Romance af „Anden April 1801“	9.
Sielund	10.
Biergtrolden	13.
Hakon Jarls Død	23.
Skattegraveren	27.
Løveridderen	30.
Fuglefængeren	37.
Harald i Ofterlunden	40.
Ellehøien	43.
Spilleren	46.
Jurabierget	49.
Fridleif og Helga	51.
Guldhornene	55.

Side.

Violsamleren ..... 61.
Valravnen ..... 64.
Harpespilleren ved Posthuset ..... 78.
Rosmer Havmand ..... 83.
Anelsen ..... 94.
Skoiteloberen ..... 98.
Eventyret i den fremmede Stad ..... 100.
Blomst Underskion. (Efter Goethe) ..... 103.
Den første Valpurgis-Nat. (Efter Goethe) ..... 107.
Den gamle Kæmpe Cometes ..... 111.
Uffe hiin Spage ..... 114.
Knud den Store ..... 132.
Borgridderen ..... 136.
Skovkirken ..... 141.
Ægirs Gave ..... 149.
De tvende Kirketaarne ..... 156.
Agnete ..... 161.
Bornene i Maanen ..... 164.
Sigrid med Sløret ..... 166.
Harald Hildetand ..... 194.
Rosentræerne ..... 201.
Den hemmelige Rost ..... 206.
Tidens Perspectiv ..... 210.
Augustinus ..... 212.
Daniel Rantzau ..... 216.
Violen. (Efter Goethe) ..... 218.
Portnerindens Tilbagekomst. Legende efter A. Helwig ..... 219.

Side.

Den vandrende Ridder eller Don Quixote den Yngre. Et Fragment ..... 226.
William Shakespeare..... 242.
Den selsomme Jordefærd ..... 248.
Den bolde Lars Bagge ..... 255.
Sangeren. (Efter Goethe) ..... 259.
Roveren, Lygtemanden og Bonden..... 261.
Fabler:
Den hvide og den blaa Viol ..... 266.
Lilien ..... —.
Rosen..... 267.
Skiorpionen..... 268.
Loveungen..... —.
Den Druknedes Redning..... —.
Æselet og Hyrdinden ..... 269.
Regnbuen ..... —.
Jisposten..... 270.
Ridderen ved Kulsvierhytten ..... 273.
Storken ..... 276.
Bissekræmmeren..... 283.
Herlufsholms Skole ..... 287.
Kæmpebegravelsen..... 292.
Udgangsoget. En Fabel ..... 302.
Giotto ..... 304.
Mikel Angelo ..... 306.
De forskiellige Vaabner ..... 311.
De tre Tegn i Skoven. (Efter L. Tieck)..... 314.

Side

Jægeren paa Frieri og Dyrene som Raadgivere. (Ideen efter det Tydske) ..... 328.

Juveelhandleren ..... 330.

Ivan Wasiliewitsch ..... 333.

Tanhuser i Venusbierget ..... 336.

Götz von Berlichingen og Smeden ..... 348.

De to Rovere ..... 353.

Stimanden ..... 356.

Gioglerne ..... 359.

Indhold

af

Oehlenschlägers Digte.

Første Deel.

	Side.
Lyriske Digte, 1799—1807	1.
Anmærkninger	291.

Anden Deel.

Lyriske Digte, 1807—1822	1.
Anmærkninger	303.

Tredie Deel.

Lyriske Digte, 1822—1833	1.
Anmærkninger	303.

Fjerde Deel.

Lyriske Digte, 1833—1840	1.
Anmærkninger	289.

Femte Deel.

Side.

Lyriske Digte, 1841—1849 ..... 1.

Efterslæt af lyriske Digte ..... 265.

Anmærkninger ..... 279.

Sjette Deel.

Romancer, Ballader og fortællende Digte, 1800—1846 ..... 1.

Anmærkninger ..... 363.

Tillæg og Rettelser til første, anden og femte Deel ..... 392.

Romancer, Ballader

og

fortællende Digte.

[redacted]

Sivald og Thora.

Fra Thoras ømme, elskovsfulde Bryst
Sled Sivald sig med kæl og grusom Latter;
Forgieves svalte Taarer hendes Røst,
Forgieves græd Naturens skionne Datter.

Kold skyndte han sig bort til fremmed Land,
For ei at høre Uskylds svage Stemme.
Der kiobte Trællen sig i Adelstand,
Og Glæders Ruus ham lærte Thora glemme.

Ti Aar forgaae, saa har han ødslet hen
Sit Guld og Rosen paa de friske Kinder;
Nu staaer han fattig; ene, syg igien,
Thi med hans Rigdom Fryd og Ven forsvinder.

Da ængstes han af underlige Nag,
Og Thoras Taare paa hans Hierte brænder;
Da seer han hende bleg ved Nat, ved Dag
At vinke ham med sine matte Hænder.

Et sort og betlet Brød indsvøber han;
Til Fods, med Tiggerstav og revne Klæder,
Han vandrer langsomt til det Fædreland,
Som smiilte til hans Ungdoms vilde Glæder.

Ved Midnatstid igiennem Storm og Regn
Han vakler skiælvende med bange Tanker.
Nu skimter han den velbekiendte Egn,
Og ængsteligt hans knuste Hierte banker.

I rædsom Taushed laae den hele By,
Hver Dør er lukket, og forgieves beder
Han fordums Venner om et ringe Ly;
Han vises bort med græsselige Eder.

Afmægtig skiælvende han slæber sig
Til Kirkeportens Bænk, for der at hvile.
Da svimler han saa bleg og underlig,
Og rædsom Frygt ham hindrer i at ile.

Han finder Kirkeporten aaben staae,
Han seer et Lys ved Muren rødligt lue,
Han gyser, standser, frygter for at gaae,
Og stirrer bleg til Himlens sorte Bue.

Men Skiebnen vinker ham, han gaaer derind,
Han seer et Lys i dunkle Lygte brænde,
Og Graveren, som med et roligt Sind
Sang et: „Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?“

Og grov en Grav ved sørgelige Sang,
Og kasted Knokler op, skiøndt han var ene,
Endskiøndt det huult i Dødningbenet klang,
Naar hen det raslede ad Gravens Stene.

„O sæl, o rædselfuld er dog din Tid!
Hvorledes kan du, uden at forsage,
Ved Midnats mørke, gyselige Tid
De Dødes Fred saa roligen forjage?“

„Til dette Arbeid er jeg længe vant.
Nu kiende Dødninger og jeg hverandre;
Før blev jeg bleg og bange, det er sandt,
Naar jeg dem saae ved Sacristiet vandre.

De Dødes Fred forstyrrer Ingen her,
De Døde slumrer alle trygt og rolig,
Paa Havets Bund, i Marmorhvælvinger,
Paa Steil og Hiul, i Gravens stille Bolig.

Kun mens de vandre Livets trange Vei,
Kan Sorg og Ondskab deres Fred forjage;
I Jorden er der Fred, **paa** Jorden ei.
Lykkalig den, som ei har meer tilbage!“

„Hvem“, spurgte Sivald, „skal begraves her
Ved skumle Beenhuus?“ „Du ham neppe kiender,“
Gienspvarte Karlen; „det en Morder er,
Som dræbte sig af Frygt for Bødlens Hænder.

Den Jord den er saa stenet og saa haard,
Her har ei været gravet meget længe;
Der er nok svundet nu en halv Snees Aar,
Fra sidst jeg redte her de Døde Senge.

Det var en deilig Pige med sit Barn;
I Raseri hun tog sig selv af Dage,
Da Faderen, som var et nedrigt Skarn,
Løb bort, og spotted hendes stille Klage.“

Hvid Sivald stod, som Gravens kolde Steen.
„Hvad hed hun?“ skiælvede hans brudte Stemme.
„Hun hedde Thora. Det er hendes Been,
Som her jeg kaster ud af Gravens Giemme.“

Huult Thoras Hierneskal mod Muren klang,
Og nu et Been, nu eet igien, nu atter.
Fra Sivalds Pande Dødens Perle sprang,
Bag Kirkemuren hørtes rædsom Latter.

Hans Hoved tumlede mod Murens Steen,
Og skyldigt Blod de blege Vægge malte.
Tre varme Draaber faldt paa Thoras Been,
Dybt Kirkeklokken slog, og Hanen galte.

Forgieves kalker man den skumle Muur,
Blodblomsten voxer stedse fra sin Kime.
Ved Midnatstid det stygge Dødninguhr
Falt minder Morderen om Hevnens Time.

Vilhelm.

Bag grønklædte Bakke der ligger et Huus,
Langt borte fra Stadens fortumlende Suus;
De Stuer er lave, de Ruder er smaae,
Og Væggen er klinet, og Taget er Straa.

O, her blev jeg født i det fattige Huus,
Langt borte fra Stadens forførende Suus.
I Skove og Enge jeg lystelig foer,
Og voxte saa op, og blev fager og stor.

Jeg kiendte Naturen, og elskede Gud,
Og tilbad hans Viisdom, og frygted hans Bud;
Min Fader og Moder dem var jeg en Trøst,
Og Landsbyens Piger en Glæde og Lyst.

Iſær var mig Liſe ſaa venlig og huld,
Hun eied et Hierte ſom reneſte Guld,
Og naar hun tilſmiilte mig yndig og mild,
Da brændte mit Die af Kiærligheds Ild.

Og naar nu om Vaaren vi vare til Dands,
Da bandt jeg til hende den ſmukkeſte Krands,
Og bævende kiærlig hun trykte min Haand,
Og pryded min Hat med et flagrende Baand.

En Aften vi ginge i Skoven ſaa grøn,
Da ſmiilte hun nu ſaa uſigelig ſkion.
Jeg favnede hende med ſkiælvende Arm,
Hun trykte mig ømt til ſin bølgende Barm;

Og hævede langſomt de Dine ſaa blaae,
Og ret ſom en Engel hun op til mig ſaae,
Og ſtammede ſagte: „Jeg evig er din!“
„O,“ raabte jeg henrykt, „o, Liſe er min!“

Og loe ſaa, og græd, og ſtod ſtille, og ſprang,
Og taug ſaa, og ſukked, og talte, og ſang,
Og kyſſed den Elſkte paa ſmilende Mund
Bag Buſkenes Skygge i rolige Lund.

Den anden Dags Morgen før Sol jeg ſtod op,
Og pynted mig vakkert fra Taa indtil Top.
Paa Hovedet Hatten med flagrende Baand,
En Kurv med Levkoier jeg tog i min Haand;

Og ſagde til Moder: „Jeg Liſe har kiær,
Derfor har jeg pyntet mig lidt, ſom du ſeer.
Med os er det afgiort; tilbage kun ſtaaer,
At Faderen Nys om vor Kiærlighed faaer.“

„Herr Mogens? den stolte, velhavende Mand?
Hvad tænker du, Vilhelm? brug dog din Forstand!“
„O,“ svared jeg, „den er ei ringe og arm,
Som eier et Hierte i skyldfrie Barm.

Naturen er skion, og jeg elsker Enhver,
Men Lise dog har jeg fortrinligen kiær.“
Med brændende Die, med blussende Kind
Jeg iled, og traadte for Faderen ind.

„Herr Mogens! De er en veltænkende Mand;
Jeg elsker Der' Datter, den Tale er sand.
I Fald De vil give mig hende til Viv,
Forskionner De tvende Lyksaliges Liv.“

„Hvad eier han?“ „Kræfter, Fornuft og Forstand.“
„Men den, som min Datter skal kalde sin Mand,
Skal eie lidt mere. Gaa han kun sin Vei.
Min Lise jeg gier ham i Evighed ei.“

Da foer jeg til Marken, fra Marken til Skov,
Fra Skoven til Haven, fra Haven til Plov;
Men alt som nu Solen bag Bøgene svandt,
Saa svandt og min Vrede, det husker jeg grandt.

Da Solen nu nedsank saa rød og saa rund,
Da iilte jeg atter til elskede Lund,
At finde min Pige; men ene jeg sad,
Til Dagskiæret blegnede Stiernernes Rad.

Tre Aftener ene i Lunden jeg gik,
Forgieves i Taarer hensvømmed mit Blik.
Den fierde — da kom hun, og sank til min Favn,
Og smilte veemodigt, og nævnte mit Navn.

„O, Vilhelm! o, Vilhelm! du seer mig, min Ven!
For ikke saa hastig at see mig igien.
Min Fader mig sender til Byen, for der
At lære, hvad ei jeg behøvede her.

Der har du en Haarlok, giem den paa dit Bryst,
Til Minde om Kiærligheds svindende Lyst!"
Saa græd hun, og svandt, og min Lykke svandt med.
Jeg kysted den elskede Haarlok, og græd.

Om Morgenen tidlig da holdt der en Vogn
Ved Døren, som aldrig var seet i vort Sogn.
Deri sad en-Dame med Silke og Flor;
Min Lise steg i, og afsted de nu foer.

Da løb jeg foran hen til Leddet, og saae
Paa Veien et glindsende guldfarvet Straa.
Jeg tog det, og trykte det ømt til min Barm,
Og vædede det med en Taare saa varm.

Og kysted det heftig, og kasted det i
Den kostbare Vogn, da den rulled forbi.
„Giem dette, o Lise! vær stedse mig huld;
Min Hytte er straatakt, mit Hierte er Guld."

Med Sneglenes Gang sig et Aar nu hensneg,
Min Rødme, min Sundhed af Kinderne veg,
Og mat blev mit Die, og langsom min Gang,
Vist aldrig jeg loe, og kun sielden jeg sang.

Og sang jeg, da var det saa sørgeligt kun,
Ved Maaneskin ene i elskede Lund.
Jeg tænkte paa Lise; da qvaltes min Røst
I Taarer, og det var min eneste Trøst.

Men nu — o, nu græder jeg slet ikke meer!
Med stirrende Blikke jeg hen for mig seer.
Min Raskhed er borte, bleg svinder jeg hen,
Thi Lise, den Grumme, har sveget sin Ven.

I Byen blandt Glimmer og Glæder og Larm
Hun glemte sin Vilhelm saa tro og saa varm,
Og bortgav sin Haand til en Mand, der var rig.
Han elsker vist ei, som hun elsktes af mig.

Nu smiler jeg mat, og veemodig jeg gaaer,
Nu digter jeg Viser, og Strængene slaaer.
De høre mig gierne, de elskende Møer,
Med Blomster de krandse min Grav, naar jeg døer.

Kongen i Leire.

(Efter Goethe.)

Der var en Konning i Leire,
Heel trofast til sin Grav.
Hans Fæstemø, hiin feire,
Ham i Døden et Guldhorn gav.

Det elskte han saa saare;
I hvert et Giestebud
Hans Die svømmed i Taare,
Saa tidt han stak det ud.

Og da sig nærmed hans Ende,
Uddeelte han Stad og Land,

Til hver en Ven og Frænde;
Kun Hornet giemte han.

Engang i Høstens Dage
Han sad ved Egebord
Med sine Kæmper sage
Paa Leire ved Isefiord.

Der stod den gamle Brave,
Drak Livets sidste Glød,
Og kasted den hellige Gave
I Isefiordens Skiød.

Igiennem dybe Taage
Han blank det synke seer.
Da segned hans Dienlaage —
Drak ei en Draabe meer.

Romance

af

„Anden April 1801“, en dramatisk Situation.

—

Ad Sundet en truende Flaade gik,
For Kiøbenhavn at bekrige.
Carl Gustav smiilte med stolten Blik:
„Snart eier jeg Danmarks Rige!“

Men Fredrik den Tredie rolig sad
Midt i sin elskede Rede;
Og hver en Borger i Axelstad
Trak Sværdet taus af sin Skede.

„Du arme, stolte, ærgierrige Mand!
Ved Gud, du er at beklage;
Dræber du Freden i vort Land,
Vor Tak dig neppe vil smage."

Men frem han stævner med vredelig Hu,
Og tænkte, vi skulde blegne.
Da hvinede Sværdet med Dødens Gru —
Endnu er vi vore egne.

Siølund.

I første Tider,
Da Aser droge
Hid fra Osten,
Hvor Solen opstaaer,
Morgenrødens
Klare Hiem;
Da vandred Gefion,
Hvidarmet,
Fuldbarmet,
Den skionne Disa,
Om paa Fastland
I Maaneskin.
Egn hun søgte
Fuld af Træer,
Egn hun søgte
Fuld af Korn=Ax,
Egn hun søgte
Fuld af Kilder,

Hvor grønne Hytter
Mildt omfavned
Stærke Kæmper,
Skiønne Møer.
See, da treen hun
Blid for Gylfe,
Faſtlands=Konge,
Og bad om Egnen
Med Roſenſmiil.
Gylfes Die
Nedſank brændende
I den fulde
Unge Barm;
Da ſmiilte Blikket,
Da blusſed Kinden,
Da ſagde Læben
Gierne: Ja!
Og hun ſpændte
Sine Dyne,
Kridnehvide,
For Guldploven.
Hvor ellers Jern ſad,
Sad nu Karfunkelſteen,
Jetteſlebet.
Og hun lagde
Hvide Hænder,
Silkebløde,
Faſt om Grebet.
Ploven furede
Dybt i Grunden;
Vældigt Dynene
Pløied Egnen

Ud i Ægirs
Sølvblaa Skiød.
Og Ranas Døttre
Hopped dandsende
Rundt om Den.
Og Freia plantede
Sine Roser
I dens Lunde.
Og gamle Nøkker
Søgte eenlige
Vaade Boliger
I dens Bække.
Og smukke Alfer
Smutted spøgende
I dens Høie;
Nu de lege
Ved Midnatstide
I Bøgeskoven.
Heltes Hiem,
Du gamle Siølund,
Hyggeligt udsøgt
Iblandt Nordens
Bedste Egne!
Tag min Sang.
Hil dig, Gefion,
Bedste Disa
Iblandt Diser!
Siølunds unge
Skiald dig priser.

Biergtrolden.

See Nordlys lue
Med røde Flammer
Paa sorten Bue!
Hør Storme brage,
Og Granestammer
Bugnende knage!

Niords Sønner sig hæve.
Sneefunker, Stierner
Bleglyse bæve;
Og Intet værner
For Stormens Vælde
Paa Norges Fielde.

Svanhild den hvide
Fortvivlet ene
Ved Midnatstide
Blandt Krat og Grene
Vildfaret vanker
I Nattens Taage
Med bange Tanker,
Hvor Aander vaage.

Brat Stormen standser,
Ei Graner brage;
Men Stene knage,
Og Fieldets Vandser
Hvinende brister,
Og grim og bister
Af mørke Hule

En Fin sig hæver,
Saa det natlige Thule
Sukkende bæver.

„Hvo tør sig vove
I mørke Nætter
Til sorte Skove,
Hvor høie Jetter,
Naar Hanen galer,
I Mørket suse,
Som naar uhyre Hvaler
Under Jishavet bruse;
Naar Urner bæve
I Dødningstunden;
Naar Aander sig hæve;
Naar Ulve i Lunden
Offerne sluge;
Naar gamle Drager
I Mulmet ruge;
Naar Samvittighed nager;
Naar Uskyldige græde;
Naar Morderen antaster,
Og Natten sit Klæde
Over Bloddampen kaster?“

Med blodrødt Die
I skumle Pande
Han speider nøie
Blandt Granevrimlen;
Overalt han skuer,
Kun ei til Himlen,
Hvor Nordlyset luer.

Med lumske Blikke
Han frem sig skyder
Af Klippens Bugter
Med lodne Fod.
„Mig lyster at drikke,“
Saa Stemmen lyder;
„Jeg lugter, jeg lugter
Menneskeblod.“

Og til den zittrende
Mø han haster.
Hans Die knittrende
Vredeligt kaster
Et Blik paa den Hulde;
Men strax det mildes,
Ved hendes Tække
Det brat forvildes,
Og Vellystluer
Af Søvn sig vække.
De brænde fulde —
Og Svanhild gruer.

„Frygt ei, du Bolde!“
Saa sledsk han taler;
„Over alle Trolde
Jeg strengt befaler.
Følg med i min Hule,
Hvor hundred Dverge
Smedde Armbaand gule
Og Jetteværge!
Hvor Guld hiin røde
I Fieldets Aarer

Straaler dig i Møde,
Glem dine Taarer!"

„O, stærke Jette!
Hvis Kraft du eier,
Da viis din Vælde
I Dydens Seier,
Og dræb min Smerte,
Og bring mig Arme
Til Haralds Hierte;
Dæmp Nattens Harme.
Os Mulm adskilled.
Som jeg den Bolde
Nu gaaer forvildet
Blandt Mørkets Trolde."

„Jeg eier Skatte,
Det skal du sande.
I Guld vil jeg fatte
Din Haralds Pande;
Deraf vi ville
Vort Fæstensøl drikke,
Alt efter gamle
Biergtrolde-Skikke."

Ung Svanhild blegner,
Og skiælver saare;
Til Jorden hun segner
Med tunge Taare.
Med nedrig Skulen
Og grinende Læber
Han ned i Hulen
Den Blege slæber.

Hun zittrer, vakler,
Og Angsten stiger.
I mørke Gange
Med blide Toner
Hun hører Sange
Af Kæmpekoner.
Og see, med Fakler
Ti skiønne Piger
Sig nærme blide,
Guldlokte, hvide;
Hver yndigt smiler,
Bort Mørket iler.

Og stolt sig løfter
De høie Sale.
I Klippekløfter
Rubiner prale,
Stærkt Guldet glimter
I Fieldets Side,
Mildt Sølvet skimter
I Marmor hvide.

Og Lyset flammer,
Og Mørket viger,
Og i et Kammer
Tre Ellepiger
En Klædning væver,
Saa rig og prægtig,
Af Guld saa vægtig.
Men Svanhild bæver.

„See", raaber Jetten,
„Dit Bryllupsklæde!

Glem ham paa Sletten!
Hvor kan du grœde?
Snart er den færdig.
Kom, lad os ile!
Du er mig værdig;
Følg med til Hvile!
Hvor Roser dufte,
Hvor Harper lyde,
Hvor Æthre luste,
Der skal du pryde
Det stolte Leie.
Mit Hierte raser,
Jeg vil dig eie
Trods alle Æser."

Hvad Vælde bruser?
Hvad rædsomt Bulder?
See, Lynild suser,
Hør, Torden ruller!
Og Stormen skriger,
Og hylende viger;
Bort Natten iler,
Og Solen smiler.

Fra Himlens Bue
Ved Hlidskialfs Lue
Saae Asa=Odin
Den Banges Taare.
Han greb sit Scepter,
Og ynktes saare,
Og raabte: „Auka=Thor!
Tag din Hammer,

Dræb Nattens Mørke
Med Dagens Flammer,
Nedstyrt din Fiende,
Og køl min Harme,
Frels ham og hende
I Guddoms Arme."

Og Thor adlyder.
Ha, blegn, Uhyre!
Med sine Bukke
Han Skyen bryder;
Og Tømmerne styre
Mod Uskylds Sukke.

Da seer han Harald
Blandt Granestammer
At søge Svanhild
Med Elskovs Jammer.
Hans Hierte bæver,
Hans Die flammer,
Hans Røst sig hæver:
„Hvor er du, Svanhild?
O, svar mig, Svanhild!
Forgieves raaber,
Forgieves haaber
Midnattens Vandrer."

„Der er min Hammer;
Red selv din Pige!
Naar vist den rammer,
Maa Livet vige.
Gaa ned i Hulen,
Hvor Steen sig hvælve,

I Røverkulen.
Men ei du skiælve!
Naar Hiertet bæver,
Og frygtsomt bruser,
Miølner sig hæver,
Og Panden knuser.
Hammeren kræver
Med roligt Mod
At farves i Troldenes
Hierteblod."

„Tak!" raaber Harald;
„Min Harm jeg kølner."
Og rask han griber
Den store Miølner,
Og rolig iler
Hen til de Steder,
Hvor Trolde hviler
Og Svanhild græder.

I mørke Gange
Med fæle Toner
Han hører Sange
Af Jettekoner.
Og uforfærdet
Han skuer Trolde
At slaae med Sværdet
Paa Flinteskiolde,
Hvoraf udspringe
Saa store Gnister,
At Hulen stundom
Sit Mørke mister.

Ham Væggen trænger
Saa skarp og snever.
Fieldstykker, som hænger
I Loftet, bæver.
Og Blod hiin røde
Af uhevnede Døde
Fra Sprækkerne rinde,
Og Lyn ham blinde,
Og Drager i Tidsler
Forbi ham hvisler.

Men rolig Harald
Med Gudens Hammer
Til Maalet hafter;
Han veed, den rammer.

Og Lynet luer
Med blodige Flammer,
Og i et Kammer,
Hvor Mørket svinder,
Han rolig skuer
Tre Jetteqvinder.
Uden Been i Ryggen
De krummede bæve,
Paa Jernstole
De spole og væve
Med mavre Arme
En Bryllupskiole
Af Menneskelarme.

Men rolig Harald
Med Gudens Hammer

Til Maalet hafter;
Han veed, den rammer.

Og Hundeglammen
Bedøver Sangen.
Han gaaer paa Hammen
Af Midgaardsſlangen.
Sig Lyſet taber,
Faklerne blaane,
Fenris gaber —

Jetterne daane.

Men rolig Harald
Med Gudens Hammer
Til Maalet hafter;
Han veed, den rammer.

Og viſt den rammer.

I Klippens Rifter,
Hvor Natten aldrig
Med Dagen ſkifter,
See Jetten blode!

Men ſee paa Fieldet
I Morgenrøde
Ved Solvervældet
De Elſkte ſmile,
Og armindſlynget
Og favnopflynget
Til Biælkehuſet
I Dalen ile!

Hakon Jarls Død.

De Nætter ruge saa lange og sorte,
Syvstiernen glimter saa mat.
Ud stormer Vinden fra Himmelens Porte,
Fælt knager Granen i kolde Nat.
I Offerlundene Blæsten tuder
Om mosgroede Støtter af Valhals Guder.
„Vor Tid er forbi;
Snart synke vi.“
Den rasler, og styrter, den blodige Steen,
Og knuser omliggende Offerbeen.

Den gothiske Steenmasse kneiser
Bruunrødlig skummel i Maaneglands.
I mørkeblaa Luft sit Spiir den reiser,
Om Muren Dødninge rangler i Dands.
Fra lange Blyvindve en Straale iler
Til Alterets Crucifix, og smiler:
„Du seirer vist,
Du hvide Christ!
Snart skal den vilde nordlige Zone
Neie sig for din Tornekrone.“

Olaf Tryggesøn lander i Norge,
Brat synger han Messer paa hviden Strand,
Fra skumle sydlige Borge
Bringer han Munke til Klippeland.
Alt mere den christne Tro sig udbreder;
Men mægtige Hakon Bønderne leder.

For gamle Tro
I Fædrebo
De møder Olaf med tapper Ære —
Men Konningen splitter de samlede Hære.

Høit galer Hanen ved Midnatstide;
Jarl Hakon slagter sin Søn.
Han drager den rygende Kniv af hans Side,
Og synker i Lunden, og giør en Bøn.
„Christe! forstyr ei de straalende Aser,
Tag dette Offer, mit Hierte raser,
Og giv os Held,
Forlad vort Field.“
Men Uglen flagrer paa Rotas Bryst,
Og tuder med dæmpet varslende Røst.

Korsbannerne vildt i Ætheren vælte.
De lyne, de lyne afsted.
Høit opflammer Luren de christne Helte,
Hvor Olaf stævner, er Lykken med.
Foran ham bæres Verdens Befrier,
Rundtom lyde Psalmer og Litanier;
Med korsdannet Sværd
Han fører sin Hær.
Foran ham ile de seirende Rygter.
Forladte Hakon fnyser, og flygter.

Afsted paa den vrinskende Ganger han traver.
Den standser ved Gaulaa, med Skum bedækt.
„Blev alle Normænd end feige Slaver,
Jeg skiænder dog ei min ældgamle Slægt.“
Med Taarer sin sidste Ven han dræber,
I Gangerens Blod han sin Kiortel klæber.

„Nu troer du mig død,
At mit Blod her flød;
Men, Olaf! giv Tid, jeg har Kæmper i Nor,
Og paa min Side strider Tyr og Thor."

Saa knittrende vrede hans Øine skule;
Han iler til grantakte Field,
Og skiuler sig i en skummel Hule
Med Thormod Karker, sin frigivne Træl.
En rygende Fyrrespaan Hulen oplyser.
Der sidde de tause, Trællen gyser.
Den Ene ei troer
Den Andens Ord.
Fælt stirrer Trællen paa Jarlen hvid;
Dog slumrer han ind ved Midnatstid.

Da hvisler det sagte i Hulens Mørke,
Og Asa=Hermod for Hakon staaer.
„Guderne sætte Lid til din Styrke,
Giv Olaf Christen sit Banesaar!
Guldtaarer den yndige Freia græder.
Ha, skal en sydlig korsfæstet Misdæder
Forstyrre os her?
Gaa, sving dit Sværd,
Med Olafs Blod vore Altre bestænk!
Da skal du sidde paa Valhals Bænk."

Saa taler den røde Skygge, og svinder;
Men Trællen vaagner forfærdet op:
„Jesus stod for mig med smilende Kinder,
Og pegede paa din blodige Krop."
„Ha, usle Slave! frygt Tordnerens Torden.
Hvi bliver du bleg og sort som Jorden?

Formaster du dig
At forraade mig?“
„Nei!“ gyste Trællen med frygtende Sind;
Og udmattet slumrede Jarlen ind.

Men underlig fælt han smiler i Drømme,
Og Karker rædes ved dette Syn.
„Hvi saae jeg ham nylig i Blod at svømme?
Hvi trækker han saa med det høire Bryn?
Han er dog en Røver, som Norge skiænder.
Velan, i hans Blod jeg toer mine Hænder.
Til Olaf jeg gaaer,
Og en Guldkiæde faaer.“
Saa hvisker han bleg i den sorte Grube,
Og zittrer — og udskærer Jarlens Strube.

Høit Lurene skralde fra nærmeste Fielde.
„Her er han! her flygted han hen!“
Som Fossen med brusende, knusende Vælde
Indbryder Kong Olaf med sine Mænd.
Brat Hakons Træl Hellebarderne dræbe,
Og Olaf skuer med smilende Læbe
Tæt ved sin Fod
Hakon Jarl i Blod.
„Den ypperste Hedning faldt, jeg er hevnet.
Ved hans Død er Vankundigheds Forhæng revnet.“

Det ruller i Horizontens Himmel,
Og sagtelig skiælver Hav og Jord.
De gamle Guders brogede Vrimmel
Forsvinder, og kommer ei meer til Nord.
I Stedet for Lundens ærværdige Minder
Man idel Kirker og Klostere finder.

Kun hist og her
Man fiern og nær
En Høi og en opreist Kampesteen skuer,
Som minder om Oldtidens slukte Luer.

Skattegraveren.

Mens Vintersneen fyger
Saa gnistrende og hvid,
Og medens Stormen stryger
Ad Marken hid og did,
I Bondens tætte Bolig
Ved lune Arnested
De leire sig fortrolig,
Og fryde sig derved.

Og gamle Hans fortæller
Ved Ovnens muntre Fyr.
Hvad hører man vel heller,
End slige Eventyr?
„Men, Fader! er det Sanden,
Og er der Skatte til,
Som gives En og Anden,
Naar Underjordisk vil?“

„Ja, Søn! naar Hanen galer,
Da skal man hente den;
Men hvis et Ord du taler,
Forsvinder den igien.“

Hensiunken dybt i Tanker
Enhver forundrer sig.
Da det paa Døren banker;
Den aabnes pludselig.

Og med en Spade triner
En Yngling ind saa hvid;
Saa mørke er hans Miner,
Dog er han huld og blid.
Hans Lokker vildt sig slynger,
Thi Stormen slyngte dem.
Hans Blikke Sorg nedtynger,
Han triner langsomt frem.

„Det er saa koldt derude,
Jeg er saa stiv af Kuld.
Ha, hører I det tude
Hen over frosne Muld?
Ak, Kræfterne var svage,
Og Jorden var saa haard.
Der er kun lidt tilbage;
Hielp, at min Skat jeg faaer!“

Saa blodig bleg han raver,
Saa stivt man paa ham seer.
„Er du en Skattegraver?“
Han nikker mildt, og leer,
Og springer om fornøiet,
Men standser strax igien,
Og viser Graad af Diet,
Og stirrer længe hen.

Og viser dem sin Spade,
Og raaber: „Følger med!“
Og Alle følge glade
Forventende afsted.
Og hurtig hen han iler,
Mens Midnatsklokken slaaer,
Did hvor de Døde hviler
Paa tause Kirkegaard.

Saa svagt i Nattetaagen
Hans Lygte brænder kun.
Han aabner Kirkelaagen
I skumle Midnatsstund.
Af Skræk og Kulde gyser
Hans Følge, og gaaer ind
Didhen, hvor Graven lyser
Af Lygtens matte Skin.

De nærme sig — men grue,
Og standse alle her,
Da de med Rædsel skue
Ved Lys, hvad Skatten er.
Den matte Straale viste
Saa bleg ved deres Fod
En halv opgravet Kiste,
Heel overstænkt med Blod.

„See!“ raabte nu med Varme
Den blege Yngling, „see!
Her favner Gravens Arme
Min Skat, min Kiæreste.

I fire lange Timer
Jeg har arbeidet her.
Jeg bløder, Klokken kimer,
Elisa! din jeg er."

„O, Gud i Himmerige!
Det er den unge Mand,
Som tabte med sin Pige
Sit Vid og sin Forstand.
Udsluppen af sit Giemme
Han ilet er herhen,"
Udbrød med bange Stemme
De blege Bondemænd.

„See, hvor han fast sig klynger
Til Kistens kolde Fiæl;
Hør, Dødninguhret synger.
O, Naade med hans Siæl!
See, hvor den Arme bæver,
Kom, hielper ham i Nød!"
De ham fra Kisten hæver,
Han smiilte, og var død.

Løveridderen.

Mildt boltre sig de lune Sommervinde,
Fra klare Sapphirhvælving Maanen straaler
Igiennem duftopfyldte, svale Linde
Til Engens lukte Lilier og Violer.

Rødt gløder gyldne Spiir fra Borgens Tinde
I Flodens fulde, sortblaae Jaspisskaaler.
Kong Didrik langsomt paa sin Ganger rider
I stille, underlige Midnatstider.

Og som han kommer ind, hvor Skovens Grene
Saa tæt og dæmrende en Lund indhegner,
Hvor der er mørkt og skummelt, tyst og ene,
Hvor blegere den blege Straale blegner,
Da hører han det rasle giennem Stene,
For brede Bug det høie Straa nedsegner:
En saaret Løve brølende forfølger
En Lindorm, som sig giennem Græsset bølger.

Dybt Løven slaaer med convulsiviſk Vælde
Sin Klo i Ormen, for sit Saar at hevne;
Da vender den sig langsomt, og vil fælde
Sin Fiende i det rædselsfulde Stævne.
Det tykke Hoved, mosbegroet af Ælde,
Den gule Bug, som vil af Edder revne,
Den lange Braad, de Dine blodigrøde,
Alt dirrer Løven frygteligt i Møde.

Da raaber den, bestedt i stor Ulempe:
„Red mig fra den, som vil mig Livet røve;
Kom mig til Hielp, du staalbeklædte Kæmpe,
Som fører i dit Skiold en gylden Løve!
Som den, jeg staaer i Brand, o kom at dæmpe;
Lad Ormens Pandeskal dit Glavind prøve.
Da skal jeg altid vandre ved din Side,
I Liv og Død du trygt paa mig kan lide.“

Og Kongen drager brat sit Sværd hiin brede;
Tæt under glatte Skæl han vender Odden.
Hans Die gnistrer frygteligt med Vrede,
Han borer Staalet lige ind til Klodden.
Da rangler Ormens Ledemod saa lede,
Den skeler hvæsende, og viser Braadden;
Og Kongen bliver bleg og heel forfærdet,
Han ryster som et Løv, og taber Sværdet.

Da slynger Ormen sliimbeklædte Hale
Heel smidig rundt omkring sin Fiendes Lemmer,
Og kryber taus med ham til Biergets Sale,
Hvor Nat og Mulm de fæle Syner giemmer.
Paa Veien uophørligt Haner gale.
Sit Hoved Ormen haardt mod Fieldet stemmer.
Da revner det, de faste Stene gunge,
Og Hesten vrinsker under Ormens Tunge.

„Børnlille! kom, I elleve Unger mine!
Her er en ringe Brad. I Morgen mere!“
Saa spyer hun Hesten ud. De Unger grine,
Og graadig deres Bytte de fortære.
„I Morgen skal I Manden faae.“ De hvine.
„For denne Gang I skal fornøiet være.“
De lyde Moderen, men fælt de tude,
Og knytte sig til Hvile i en Knude.

Kong Didrik ganger bleg og heel bedrøvet
Omkring i Biergets fæle sorte Hule.
„Ak, var mit gode Sværd mig ei berøvet,
Da friede jeg mig let af denne Kule.

Da dræbte jeg de Orme ufortøvet,
Og klemte dem med Skioldets stærke Bule,
Og favned atter hierteligt i Morgen
Min Fæstemø, min Fylla, hist paa Borgen."

Og see, ved Maanens hvide Midnatsluer,
Som falder i en Ridse giennem Bierget,
Et rustent Sværd tæt ved sin Fod han skuer,
Hvormed en Kæmpe fordum sig har værget.
„Nu ingen Fare meer mit Mod forkuer,
Thi Skiebnen har sig ei mod mig forsværget."
Saa raaber han, og seer paa Sværdet nøie,
Og bittre Taarer bristeer af hans Die.

Det bedste Sværd, berømt i alle Lande,
Den stærke Adelring han har i Hænde,
Der farvede med Blod saamangen Pande,
Og giorde paa saamange Helte Ende;
Kong Sigfreds Sværd, den Helt, hvem alle Strande
Blandt Kæmper monne første Rang tilkiende,
Og Didriks Ven, i mange Aar forsvunden,
Og nu ved dette Mærke atter funden.

„Saa skulde du din lyse Bane ende
I dette Mørke, mellem grumme Trolde!
Dit kiække Hierte brast i stor Elende
Da under disse sorte, skumle Volde!
Saa let kan Lykken sig i Livet vende.
Jeg slaaer saa længe, som dit Sværd kan holde.
Du var min Ven, din Død jeg vist skal hevne.
Hvor der er Mod, der mangler ikke Evne.

Afsted! afsted! hvi vil jeg længer tøve
I denne Hule mellem Skræk og Jammer?"
Han Sværdet slaaer mod Flinten, for at prøve,
Om det er stærkt — og Bierget staaer i Flammer.
De største Klippestykker kan han kløve.
Da vaagner op den mindste Orm, og stammer:
„Hvis du vor Moder vækker af sin Hvile,
Da vil du neppe ad din Skiebne smile."

Men Kongen svarer: „Dybt mit Glavind bider,
Dets dødelige Saar kan ei forbindes.
I straffes skal ved disse Midnatstider,
De store Led i eget Blod skal findes.
Det Onde med det Gode altid strider,
Og vinder, til det evig overvindes.
I vog saamangen Helt i disse Sale,
Det kan kun eders Hierteblod betale."

„Vaagn, Moder! vaagn, og slug den slemme Fange."
Hun vaagnede, og vilde Fangen sluge;
Men da hun skued Sværdet, blev hun bange,
Og gav sig til at skiælve og at ruge.
„Det Guld og Sølv, som er i Fieldets Gange,
Det maa du bringe frit herfra og bruge.
Kast Adelring kun ned i Biergets Rifter!
Et evigt Venskab her med dig jeg stifter."

„Jeg kaster ei mit Sværd, dets Egge bider,
Dets dødelige Saar kan ei forbindes.
Du dræbes skal ved disse Nattetider,
Din store Krop i eget Blod skal findes.

Det Onde med det Gode altid strider,
Og vinder, til det evig overvindes.
Du vog Kong Sigfred her i disse Sale,
Det skal du med dit Hierteblod betale."

„Kast Adelring dybt hen i Kildevældet!
Blandt Venner ei man bruger skarpe Sværde.
Din Fylla sidder fængslet her i Fieldet;
Luk hende ud! I er hinanden værde.
Et Neglebnippe, rustent og forældet,
Er skiult heroppe ved mit Hovedgierde.
Kom, buk dig, tag det, end din Elskes Jammer,
Bring Fylla af det fugtigmørke Kammer!"

„Min elskte Pige nager ingen Kummer;
Mit Hierte siger, hun er ei i Fare.
Hist paa sin Faders Borg i rolig Slummer
Hun vogtes af Guds hellige Engleskare.
Ei mindste Myg om hendes Leie summer.
Du lokker mig forgieves i din Snare.
Mit Sværd skal i dit seige Blod sig klæbe,
Dø, Slange! med den sidste Logn paa Læbe."

Brat Ormen og de fæle Ogleunger
Saa gispende i Græsset ned maae bide.
Da fylder Hulen Gift og Ormetunger,
Han vader dybt i Slangeblod hiin hvide.
Forgieves han i Biergets Side stiunger,
De Kampestene viger ei tilside.
Han kan ei bryde giennem sorte Lukke,
Snart maa han ned i spraglet Edder-dukke.

Da hører han fra Fieldets ydre Side
En vældig Skraben, og en Stemme raabe:
„Fat Mod, Kong Didrik! du skal ikke lide;
Her smuldrer Stenen skiør, her kan vi haabe.
Hug med dit Sværd! jeg vil i Fieldet slide
Med mine Kloer, saa kæmpe vi tilhobe.
Den haardeste Natur tilbageviger,
Bestormet af en Løve og en Kriger."

Og Løven grov, og Kongen vældigt stødte
Med skarpen Adelring, saa Fieldet rysted;
Thi Ormene alt meer og mere blødte,
Den fæle Edder steg ham op til Brystet.
Snart begge Kæmperne hinanden mødte.
At blive længer der dem ikke lysted,
De vandred begge trætte ned i Dalen
Til Morgenrøden og til Nattergalen.

Ved klaren Aa, som mellem Blomster dandser,
Kong Didrik sig ved Løvens Side sætter.
Det blanke, haarde, blodbestænkte Pandser
Han i den lyse Morgenbølge tvætter.
Saa sødt hendyser Fuglesang hans Sandser,
Og saftig Frugt den matte Kæmpe mætter.
Til fierne Borg saa længselfuld han smiler,
Mens Løven i hans Skiød sit Hoved hviler.

„Ak, herligt synger du, du muntre Sanger!
Og venligt, Kilde! dine Bølger vige,
Og yndigt, Rose! du i Busken pranger,
Dog sørger jeg, thi her er ei min Pige.

O, havde jeg kun dig, min rappe Ganger!
Da paa din stærke Ryg jeg skulde stige,
Og ile did, og kysse af sin Slummer
Den Elskede, og glemme al min Kummer."

Det hørte Løven i hans Skiød, og smilte:
„Jeg kan med dig, saa godt som Hesten, vanke;
Kom, sæt dig paa min Ryg!" Derpaa de iilte,
Mens Kongen holdt sig ved den tykke Manke.
Over Bierg, over Dal de foer, og ei de hviilte;
Slig Ganger ei behøver Kræfter sanke.
Forfærdet Fylla saae sin Beiler trave
Paa fieldne Skimmel over Borgens Grave.

Men siden klapped hendes Liliehænder
Det ædle Dyr, hun fored det hver Morgen.
Erkiendtligt Løvens høie Hierte brænder,
Den blev sin hele Levetid paa Borgen.
Taknemlighed er al den Fryd, den kiender;
Den gleimmer Stolthed, Frihed, selve Sorgen
At skilles fra sin Skov og fra sin Mage,
Den tiener Kongen alle sine Dage.

Fuglefængeren.

Svagt suser Bækken hist,
I Bladet Vinden gynger,
Veemodigt Fuglen synger
Paa Træets høie Qvist.

En Yngling staaer saa kold,
Bestraalt af Nattens Luer;
Til Toppen stivt han skuer,
Med Armen paa sit Skiold.

„O, stig dog ned engang,
Du lille Fugl! du Skionne!“
Men den blier i det Grønne,
Og standser ei sin Sang.

„Før du er ved min Fod,
Min Haand dig ikke griber.“
Sit blanke Sværd han sliber,
Og saarer Træets Rod.

Da nærmer sig en Mand:
„Du teer dig heel forvoven;
Kun mig tilhører Skoven.
Stik Sværdet ind paa Stand!“

„Ak, lad mig Fuglen faae,
Og gior mig ingen Mode!
Jeg sorger mig til Døde,
Hvis ei jeg hugge maa.“

I midnatsdunkle Lund
Han fælder tunge Taare.
Den Gamle ynkes saare,
Han siger: „Hug du kun!

Men vist din Fryd er kort;
Hvad hielper det, du fælder?
Naar voldsomt Træet helder,
Da flyver den jo bort.

Nei, bedre var en Brad,
Hvormed du kunde liste
Din lille Fugl fra Qviste
Til kiære Lokkemad."

Da smiilte blege Mund.
Ved Maanens matte Luer
Den vilde Yngling skuer
Omkring i dunkle Lund.

„Ak, her er Intet, her
I disse grønne Gange,
Og Fuglen maa jeg fange,
Den er mig alt for kiær."

Med Elskovs søde Lyst
Den unge Kæmpe sukker,
Mens smilende han hugger
Kiød af sit eget Bryst.

Med roligt Mandemod
Han lægger det paa Qviste.
„Min Fugl jeg ei vil miste,
Før flyde du, mit Blod!"

Da flagred Fuglen ned,
Og hopped glad i Møde
Det skiønne Purpurrøde,
Og nippede, og beed.

Alt mere fik den Mod
Ved denne sieldne Føde,
Jo meer den drak det søde,
Det friske Rosenblod.

Da der var intet meer,
Da fløi den hen paa Sandet,
Og pladsked sig i Vandet,
Og rysted med sin Fier.

Og see, ved klaren Sø,
Ved selvbesprængte Vidie
Stod rank og smal i Midie
En ung og deilig Mø.

Sin Yngling hun omsvang.
I midnatsdunkle Lunde
De Elskende forsvunde.
Man hørte deres Sang.

Der glimted svage Lyn.
Den gamle Gubbe stirred
Paa blodig Qvist forvirret,
Han troede ei sit Syn.

Harald i Offerlunden.

„Klar er Nattens Stiernehvælving.
Høitidsfulde Midnatsscene!
Vemodsfuld og taus jeg vanker
Mellem Herthas Alterstene.

Poplen vifter; blide Køling
Giennem Skovens Mørke luner.
Rød henstraaler fulde Maane
Paa de halvudslukte Runer.

Oldtids underlige Minde!
Du mit Hierte giennemtrænger.
Hvad I var, I elskte Steder!
Ak, det er I ikke længer.

Her, hvor Odin de tilbade,
Glemsel ruger, Qvæget græsser.
Hvor de hvæsted Offerkniven,
Meiersken nu Leen hvæsser.

Her, hvor Hiertet helligt brændte,
Nu kun mine Suk opstige.
I forsvandt, I skionne Dage!
Dødt er Phantasiens Rige.

Intet luer, Intet hæver,
Alt er koldt, fornuftigt, øde.
Fyldt med Oldtids store Minder,
Vanker jeg som mellem Døde.

O, at hist paa Alterstenen
End jeg saae den røde Lue,
Som med Folkets varme Bønner
Hvirvlede til Himlens Bue!

O, at i den haarde Brynie
Mine Sukke kunde stige
I en Kreds af fromme Kæmper
Op til den Uendelige!

Sandser gav han os, den Vise,
Da Fornuften han nedsendte;
Da han gav os tænksom Kulde,
Ild han i vort Hierte tændte.

Odin! Freia! kom tilbage,
Lad mig ikke her alene.
See, jeg synker taus med Andagt
Hen for eders Alterstene!"

Uglen skreg, og Hanen galte,
Ildrød brændte Maanens Flade,
Jorden bæved, og der drypped
Blod af Espens hvide Blade.

Altrets gamle Stene rasle,
Maanen brat sin Straale mangler,
Og en Beenrad op af Jorden
Langsomt hæver sig, og rangler.

Med en sønderslagen Pande
Staaer han der med Knokler hvide,
Og en gammel rusten Daggert
Sidder i hans venstre Side.

„Ønsker du dig, unge Daare!
I den grumme Tid tilbage,
Da man offred kold sin Broder,
Dovende hans bange Klage?

Her i Lundens skumle Skygger
Nedrandt mine sidste Taarer.
Her paa disse Alterstene
Sprudled Blod af mine Aarer.

Blodbestænkte Offerpræster
Grumt min Pande sønderknuste,
Joge Dolken i mit Hierte,
Vildt af Raseri beruste."

Skoven hyled, Hanen galte,
Under Altret sank den Døde.
Af sin Afmagt Harald vaagned
I den friske Morgenrøde.

Blomsten aabner sig saa venlig,
Duggen ned ad Æspen glider.
Harald gyser ved sin Drøm —
Ønsker dog de gamle Tider.

Ellehøien.

Paa hede Dag den svale Aften fulgte;
Der glimted Purpur bag de sorte Grene,
Den dunkle Landevei var heel beskygget.

Jeg langsomt red, og grubled henrykt ene,
Mens tætte Skov de røde Roser dulgte,
Hvor Nattergalen skiult sin Rede bygged.

Da kom jeg til en Bakke, som beskygged
Med sine venliggrønne Lindekroner
For stærke Vindpust og for lumre Varme.

Sødt tryllet hen af Somrens Aftentoner,
Jeg sank i Græssets blomsterklædte Arme,
Og lytted smilende, og slumred ind.

Da vaagned jeg igien, thi Høien bæved.
En guldhaarfager Mø med Rosenkind
Sig svævende og rank af Høien hæved.

Da blev jeg ræd, med Slag saa selsomt vilde
Mit Hierte mod det blanke Pandser slog,
Jeg vilde tale, men jeg kunde ikke.

Og see, en anden Mø steg op, og tog
En Haandfuld Vand af klaren Sølverkilde,
Og stirred hen paa mig med kiælne Blikke.

Hun stænkte mig: „Hvad gior du her saa silde?
Der skal dig intet Onde vederfares.
Frygt ei, du smukke staalbeklædte Kæmpe!“

„Nei,“ sang den Anden med sin søde Stemme,
„Men Underværker skal dig aabenbares,
Som i dit Liv du aldrig meer vil glemme.“

Sin Rislen monne Sølverkilden dæmpe,
For Lyden af den skiønne Sang at høre;
Der rasled ei et Blad i sagte Vinde.

Naturen overalt var lutter Øre,
Bag Nattens Trylleslør kun smiilte Glæde,
Alt lytted til den hulde Sangerinde.

Klart blinkte Søens blaa, henspændte Klæde,
Hvor Fisken svam og legte med sin Finne;
Og atter aabned sig den lukte Rose.

Den rødmed giennem Nattens Sølvertaare;
Og Lilien, som klæder sorten Baare,
Den smiilte hist i dybe Taagemose.

Skiønt sang hun, men jeg skiælved dog saa saare,
Thi noget Rædsomt lod i hendes Stemme,
Som ei man tolke kan, men kun fornemme.

„Følg," sang hun, „følg os ind i dunkle Field,
Hvor græsbeklædte Varg for Stormen luner;
Folg," sang hun, „følg os i den aabne Bolig!

Der skal jeg lære dig at kaste Runer.
Men to dig først i dette Kildevæld!
Saa bliver du med Alferne fortrolig.

De Blomster, som du her paa Høien skuer,
De spragles meget skiønnere derinde,
Som Græs Smaragderne i Bierget funkler."

„Følg med," gientog den anden Sangerinde.
„Rubinen der langt meer end Rosen luer,
Sapphirens Blaa Kiærminderne fordunkler."

Da stirred jeg til Himlens hvalte Buer,
Og greb om Korset paa mit Sværd, og tænkte:
„Saa høit et Loft dog ikke der du skuer."

Min lange Taushed Ellepigen krænkte.
„Kom, Ungersvend! hvi bliver du tilbage?"
Hun smiilte rædsomt med sin Rosenlæbe.

„Du dræbe skal den stærke Edderdrage,
Og faae det røde Guld, hvorpaa hun ruger;
Du lære skal den stærke Biørn at dræbe.

Men strax dit Hierteblod jeg varmt udsuger,
Hvis du ei villig mig i Hulen følger.
Min Mening jeg dig længer ei fordølger."

Da blev jeg mod i Hu, de matte Arme,
Som vilde hevnende mit Glavind svinge,
Sank langsomt ned ved hendes Trylletale.

Hun nærmed sig, for Døden mig at bringe.
Da rysted Morgenhanen med sin Vinge,
Den gol — og hun forsvandt i Biergets Sale.

Og bleg jeg svang mig paa min bange Fole,
Og iilte fra de fæle Rædselssteder,
Mens Solen slukkede de mindre Sole.

Vogt, unge Kæmpe! dig for slige Høie;
Den lumske Død der Blomsterne beklæder,
Og Trolden suger Blodet af dit Die.

Spilleren.

Skarp Stormen foer ved Midnatstid
Igiennem Krat og Hegn,
Kold gnistred Vintersneen hvid
Hen over frosne Egn.

Og midt paa øde Landevei
Et eensomt Huus gienlød
Af vilde Glæders Hurlumhei,
Af Sang og Glassets Stød.

Blandt skumle Spillebrødre sad
En Yngling, aaben, blid.
Han stirred paa den glade Rad,
Men stirrede saa hvid.

„Velan! jeg eier intet meer,
Men lige meget, her!
Den Klædning, jeg har paa, du seer
Er hundred Daler værd.

Kom an, kom an! Engang endnu!“
„Vel! Sexer alle!“ „Der!
Tag, Spiller! hvorfor tover du?
Min Kiole din jo er.“

„Hør, unge Menneske! jeg har
Et christent Sindelav.
I Fald jeg dine Klæder taer,
Hvad vil der blive af?

Din Hest er tabt, og gaae til Fods
Den kolde, morke Vei?
Du fryser, støder dig til Blods.
Nei, Kiolen taer jeg ei.

Giv mig det Smykke, som du bær
Der paa dit blotte Bryst!
Det er vel ei saa meget værd;
Men giøre vel, er Lyst.“

„Nei, Spiller! nei! Jeg har tabt Alt,
Min Ro, min Eiendom;
Men tabe det? det var for galt.
Tag Kiolen, skynd dig, kom!

Det Guld, hvorved mit Hierte slaaer,
Det giver jeg dig ei.
Det fatter ind min Fyllas Haar,
Det faaer du aldrig! Nei!

Snart skulde hun ved denne Barm
Selv hvilet øm og huld.
Det er forbi — — O, jeg er varm!
Jeg spotter Vintrens Kuld.

Hvad skulde der vel skræmme mig,
Som trodsed Alt? Tag fat!
Bælmorke Nat! jeg hilser dig.
For mig er evig Nat."

„Den Galning kommer vel igien,
Han nok betænker sig.
Det Smykke maa jeg have end,
Før reent han slipper mig."

Men Ludvig ravede afsted,
Hans Graad paa Kinden frøs.
I Sneen standsede hans Fied,
Da sank han aandeløs.

Ved Nattens matte Stierneglimt
Han frem sit Smykke tog,
Og kyste det. Det sidste Glimt
I Ludvigs Hierte slog.

Man fandt ham aarle Morgenſtund,
Mens Alt endnu var tyſt,
Med Smykket til den blege Mund,
Med Haanden paa ſit Bryſt.

Jurabierget.

I Juras ſkiønne Egne,
Ved Biergets Kæmpefod,
Der viſer man en Klippe,
Den er beſprængt med Blod.

En Yngling og en Pige
Til Kirken aarle gik,
Og knælte for Guds Alter
Med helligt Andagtsblik.

Ærværdig Fader knytted
Det evigfaſte Baand.
„Guds Fred med eder være!“
Saa gik de Haand i Haand.

„Hør Nattergalens Toner
Hiſt fra det ranke Field,
Hvor tæt Violer voxe
Ved klare Kildevæld.

Der ſvæve milde Lufte,
Der trippe muntre Faar,

Der bølge søde Dufte,
Hvor Nattergalen slaaer.

Og Hyrder og Hyrdinder
Saa glade dandse om.
En Blomsterkrands jeg binder
Dig der, min Elskte! kom!"

Saa gik han med sin Pige
Op ad det steile Field,
Hvor tæt Violer voxte
Ved klare Kildevæld.

Og Biergets Hyrder smilte,
Og sukked: „Hun er skiøn!"
Og Biergets Piger rødmed
Taus til Naturens Søn.

Saa gik de mellem Blomster,
Og hørte Skovens Lyd,
Og favnede hinanden,
Og bævede af Fryd.

Men da de kom, hvor Fieldet
Nedludede saa brat,
Hvor skumfuldt Kildevældet
Faldt ned i Dybets Nat,

Da blegnede den Skiønne,
De spæde Fødder gled;
Hen ad det vaade Grønne
Hun sank, og styrted ned.

Og som et Midnatsgienfærd
Ved Afgrundsbredden stod
Den unge Mand, og svimled
Ned i sin Elsktes Blod.

Da hæved Philomele
En sielden Veemodssang,
Da risled Kildens Vover
I større Bølgegang.

Dem Dødens Engel vinkte
Paa Livets bedste Dag.
Lyksalig den, som blegner
I Elskovs Favnetag!

I Juras skionne Egne,
Ved Biergets Kæmpefod,
Der viser man en Klippe,
Den er besprængt med Blod.

Fridleif og Helga.

Alt Skoven saa prud udi Blomster staaer,
Vanked der liden Helga, vel svøbt udi Maar.

Vandet rinder over hiin liden smaa Steen;
Der satte hun sig Helga, den Mø saa reen.

Satte hun sig der Helga, den Mø saa bold.
Fremtreen han Fridleif, med Sværd og Skiold.

„Det siger jeg eder, skiøn Jomfru! for sand:
Ret aldrig saae jeg hvidere Lilievand.

I er den favreste Blomme, som staaer
Udi eders Faders Abildgaard."

„Hveden kommer I, unge Herr Fridleif! her
Saa seent i Qvæld under disse Træer?"

„Ikke havde jeg Ro, ikke havde jeg Rist;
Her qviddred Smaafuglen paa Bøgeqvist.

I give mig eders Love og Tro,
Liden Helga! saa fanger jeg Rist og Ro."

Det var liden Helga, hun sank i hans Arm saa rød,
Som Solen sænkes udi Havets Skiød.

Aarle hun hastede brat afsted,
Han fulgte hende til Borgeled.

„Og hør I nu, unge Herr Fridleif fiin!
Tag denne Guldring af Armen min.

I tage denne Ring udaf Guld hiin rød,
I svige mig ikke indtil eders Død."

Herr Fridleif var sig saa sær i Sind,
Hannem randt salten Taare paa Kind.

„Nu lader jeg til eders kiær Fader staae
Paa min Ros, hiin snare Abildgraa."

Herr Fridleif rider under grønne Lide;
Hannem lyster til Høieloft at ride.

Hans Hielm var blinkend, hans Spore var klingend,
Hans Ros var springend, selv var han saa svingend.

Ung Fridleif rider, som han kan bedst,
Ved Borgestue=Ring han binder sin Hest.

Op axler han sit Skarlagenskind,
Saa triner han fast for Herr Erik ind.

„Hil sidde I, Herr Erik, høviske Mand!
Jeg fæster eders Dotter, den Lilievand."

„Hure kommer I af Landet fraa,
Siden I alt Helga min Dotter saae?"

„Vel haver jeg draget saa vide om.
De Hellede vog jeg, hvor jeg kom.

Han Erland var mig en Hals saa haard,
Dog gieste jeg ham med Ulvssaar."

Herr Erik skifte sin Mine brat,
Han ganger ud i den svarte Nat.

Kryste saa fælen Edder grøn
Udi det Miødhorn, alt udi Løn.

„I sætte eder ned paa min Hynde blød,
I smage dertil min gamle Miød!"

Ung Fridleif lagde sin Hielm, og drak.
Den kolder Sved af hans Pande srak.

„Det sværger jeg ved den øverste Gud:
Ret aldrig stak jeg beskere Bæger ud.

Aldrig smagte jeg bittrere Miød,
Og aldrig vented jeg mindre min Død."

Det da meldte Herr Erik med Laber blaae:
„Saamænd, Herr Fridleif! nu døer I paa Straa.

Edderen svam udi hiin brune Miød.
Nu haver jeg hevnet min Frændes Død.

Hel bliver eder en bedre Brud,
Sortblaa, dertil blegelig seer hun ud."

„Herr Erik! I haver en stor Forstand,
I bliver Helved en kostelig Mand.

I bringe liden Helga sin Ring saa rød,
I skiule hende ikke ung Fridleifs Død!

Men før skal I vride Vand af Staal,
Førre I skal qviste jert Nidingsmaal."

Saa svang han sit Glavind høit omkring,
Herr Fridleif, den unge Ædeling.

Han mærkede sig med sit skarpe Sværd,
Saa red han til Odin i Heltefærd.

Herr Erik heder ad Dotteren sin:
„Du komme ind til Brudgommen din!"

Det da blegnede brat den vene Maard:
„Min kiære Herre Fader! hvi var I saa haard?"

Liden Helgas Hierte slog saa fast,
Jeg siger for sanden, hendes Die brast.

Ved Midienat ſtander Herr Erik i Blod,
Med tvende Liig ved ſin kolder Fod.

Han ſtod ſaa længe, han ſtod ſaa ſtiv,
Tilſidſt ſaa ſtod han foruden Liv.

De lagde liden Helga og Fridleif paa Baal.
De kunde ei flytte Herr Erik fra Maal.

I trende Dage hans Legem ſtod,
Og ſtirred ned i det levret Blod.

Den tredie Nat — da ſkete et Raab,
Herr Erik faldt ned i en Aſkehob.

Guldhornene.

De higer, og ſøger
I gamle Bøger,
I oplukte Høie
Med ſpeidende Die,
Paa Sværd og Skiolde
I muldne Volde,
Paa Runeſtene
Blandt ſmuldnede Bene.

Oldtids Bedrifter
Anede trylle;
Men i Mulm de ſig hylle,
De gamle Skrifter.
Blikket ſtirrer,

Sig Tanken forvirrer.
I Taage de famle.
„I gamle, gamle,
Hensvundne Dage!
Da det straalte i Norden,
Da Himlen var paa Jorden,
Giv et Glimt tilbage."

Skyen suser,
Natten bruser,
Gravhøien sukker,
Rosen sig lukker.
De øvre Regioner
Toner.
De sig møde, de sig møde,
De forklarede Høie,
Kampfarvede, røde,
Med Stierneglands i Die.

„I, som raver i Blinde,
Skal finde
Et ældgammelt Minde,
Der skal komme, og svinde.
Dets gyldne Sider
Skal Præget bære
Af de ældste Tider.
Af det kan I lære.
Med andagtsfuld Ære
I vor Gave belønne!
Det skiønneste Skiønne,
En Mø
Skal Helligdommen finde."

Saa ſynge de, og ſvinde.
Lufttonerne døe.

Hrymfaxe, den ſorte,
Puſter, og dukker,
Og i Havet ſig begraver.
Morgenens Porte
Delling oplukker,
Og Skinfaxe traver
I ſtraalende Lue
Paa Himlens Bue.

Og Fuglene ſynge.
Dugperler bade
Blomſterblade,
Som Vindene gynge.
Og med ſvævende Fied
En Mø hendandſer
Til Marken afſted.
Violer hende krandſer.
Hendes Roſenkind brænder,
Hun har Liliehænder.
Let ſom en Hind,
Med muntert Sind
Hun ſvæver, og ſmiler;
Og ſom hun iler,
Og paa Elſkov grubler —
Hun ſnubler,
Og ſtirrer, og ſkuer
Gyldne Luer,
Og rødmer, og bæver,
Og zittrende hæver

Med undrende Aand
Af sorten Muld
Med sneehvide Haand
Det røde Guld.

En sagte Torden
Dundrer.
Hele Norden
Undrer.

Og hen de stimle
I store Vrimle,
Og grave, og søge,
Skatten at forøge.
Men intet Guld!
Deres Haab har bedraget;
De see kun det Muld,
Hvoraf de er taget.

Et Sekel svinder.

Over Klippetinder
Det atter bruser.
Stormenes Sluser
Bryde med Vælde.
Over Norges Fielde
Til Danmarks Dale
I Skyernes Sale
De forklarede Gamle
Sig atter samle.

„For de fieldne Faa,
Som vor Gave forstaae;
Som ei Jordlænker binde.

Men hvis Siæle sig hæve
Til det Eviges Tinde;
Som ane det Høie
I Naturens Die;
Som tilbedende bæve
For Guddommens Straaler
I Sole, i Violer,
I det Mindste, i det Største;
Som brændende tørste
Efter Livets Liv;
Som — o, store Aand
For de svundne Tider!
See dit Guddomsblik
Paa Helligdommens Sider:
For dem lyder atter vort Bliv.
Naturens Søn,
Ukiendt i Løn,
Men som sine Fædre
Kraftig og stor,
Dyrkende sin Jord,
Ham vil vi hædre:
Han skal atter finde."
Saa synge de, og svinde.

Hrymfaxe, den sorte,
Puster, og dukker,
Og i Havet sig begraver.
Morgenens Porte
Delling oplukker,
Og Skinfaxe traver
I straalende Lue
Paa Himlens Bue.

Ved lune Skov
Dynene trække
Den tunge Plov
Over sorten Dække.

Da standser Ploven,
Og en Gysen farer
Igiennem Skoven.
Fugleskarer
Pludselig tier.
Hellig Taushed
Alt indvier.

Da klinger i Muld
Det gamle Guld.

Tvende Glimt fra Oldtidsdage
Funkler i de nye Tider.
Selsomt vendte de tilbage,
Gaadefyldt paa røde Sider.

Mystisk Helligdom omsvæver
Deres gamle Tegn og Mærker.
Guddomsglorien ombæver
Evighedens Underværker.

Hædrer dem, thi Skiebnen skalter!
Snart maaskee de er forsvunden.
Jesu Blod paa Herrens Alter
Fylde dem, som Blod i Lunden!

Men I see kun Guldets Lue,
Ikke det ærværdigt Høie;

Sætte dem ſom Pragt til Skue
For et mat, nysgierrigt Die.

Himlen ſortner, Storme brage.
Visse Time! du er kommen.
Hvad de gav, de tog tilbage,
Evig bortſvandt Helligdommen.

Violſamleren.

Nattens blege Gienfærd lyſte,
Stormen dreied Kirkeſpiret.
Emma ved min Side gyſte,
Som en Engel liliezíret.

Nattens ſorte Haner gole,
Bange gik min tro Veninde.
Hendes hvide Silkekiole
Flagred i de kolde Vinde.

Svagt en Stemme til en Cither
Hørte vi fra Kirken qvæde.
Da vi kom til Portens Gitter,
Stod der Een i Dødningklæde.

„Emma! kom, din Moder vinker.
See, hiſt ligger jeg ſaa ene,
Medens Sol og Maane blinker
Paa de hvide Marmorſtene.“

Emma sank i mine Arme,
Stirred Skyggen mat i Møde,
Trykte mig med sidste Varme,
Smilte, zittrede, og døde.

Hiem jeg bar min Elskerinde,
Kold bestraalt af Nattens Sole.
Underlige Dødningvinde
Visted i den lange Kiole.

Derpaa jeg til Lunden ilte,
Gav mig flittig til at søge,
Mens bestandig Maanen smilte
Blegguul paa de sorte Bøge;

Fandt det elskte Træ, som heldte
Over os saa tidt fortrolig;
Græd, imens jeg Træet fældte,
Slæbte det til Emmas Bolig;

Kysted hendes hvide Klæder,
Greb en Saug saa mat og ene,
Dannede saa de lange Bræder,
Som indslutte hendes Bene.

Hen til hendes kiære Bier
Derpaa jeg mig sagte skyndte.
Skovens muntre Melodier
Vidned, Morgenen begyndte.

Bien stak, jeg fandt det ikke;
Ud jeg tog den store Kage.
Emma stod for mine Blikke,
Stirrende saaømt tilbage.

Biens Stik jeg henrykt taalte.
Lys af gule Vox jeg støbte.
Klart den sidste Nat de straalte,
Da jeg hendes Liig indsvøbte.

Snoren rasled, i det Dybe
Sank hun, fulgt af mine Taare.
Rædsomt følte jeg det krybe
Giennem hver en lunken Aare.

Næste Nat, da Stiernehorden
Væltede sig op af Havet,
Ilte jeg til Kirkegaarden,
Hvor min Emma laae begravet.

Sødt en Stemme til en Cither
Atter hørte jeg at qvæde.
Tæt ved Portens sorte Gitter
Stod hun i sit Dødningklæde.

„Ludvig! kom! din Pige vinker.
Emma ligger her saa ene,
Medens Elskovs Stierne blinker
Paa de kolde Marmorstene."

„Emma!" raabte jeg med Klage,
„Tag mig med, du Siegode!
See, hvor bleg jeg staaer tilbage
Paa den kolde, morke Klode!"

Ak, da hæved hun sin Finger
Høit, den englehvide Pige;
Viste mig den Sti, som svinger
Ukiendt sig til Himmerige.

Med en Taare i sit Die
Kyssed hun mig blidt paa Munden,
Stirred bønlig i det Høie,
Sukkede — og var forsvunden.

Derfor sanker jeg Violer;
De mit blege Liig skal klæde,
Naar i Nat de hvide Straaler
Vinke mig til evig Glæde.

Valravnen.

De gule Silkeseil, som Vinden fylder,
Hiemlede bugnende den lette Snekke.
Mens Aftensolen ranke Mast forgylder,
Fru Sigrid sidder paa det høie Dække.
Da bovner Havet brat med sorte Bylder,
Da pibler Vandet ind af dybe Sprække.
Den vilde Valravn høit i Masten synger,
Mens dybt han Skibet ned mod Grunden tynger.

Fru Sigrid skuer Ravnen i det Høie,
Da blegner hendes røde Rosenmund,
Da trænger Taaren frem i hendes Die,
Thi Skibet truer med at gaae til Grund.
„O, Valravn! hvis mit Ønske du vil foie,
Da skal du faae af Guld vel femten Pund:
Tæm Stormen, bring mig paa den sikkre Jord,
Leed Skibet varligt i sin stille Fiord.“

„Med Guld man ei belønner diærve Helte;
Af Guld, Fru Sigrid! har jeg meer, end du.
For Guld en Bølge bort jeg vil ei vælte;
Dog rører mig din ængstelige Hu.
Giv mig den Skat, du skiuler bag dit Bælte!
Da skal jeg tæmme Søens Storm og Gru,
Da skal jeg dybt henstyrte ned i Pølen
Den Havmand, som har klynget sig til Kiølen."

„Hvad skiult jeg under Purpurbæltet giemmer,
Det, vilde Valravn! maa du gierne faae.
For ringe Løn den større du forglemmer;
Det er til Stegersæt de Nøgler smaae.
Hvis du mod Havets Magter kiæk dig stemmer,
Du gierne der din Føde hente maa."
Det blanke Knippe hun paa Dækket kaster,
Og Ravnen flagrer bort fra gyldne Master.

Med stærktudspændte, tykke, uldne Vinger
Han med den frygtelige Havmand kæmper.
Den fraadbedækte Bølge let han tvinger,
De vilde Storme med sit Blik han dæmper.
Med Varselskrig han sig i Skyen svinger;
Og sagte Vind sig efter Snekken lemper.
Alt mere taber sig den stærke Torden;
Fru Sigrid seiler langsomt ind i Fiorden.

I Lunden sidder hun engang i Qvæld
Ved klaren Sø; der svømmer langsomt Karpen.
Bestandig risle sagte Kildevæld.
Hun tænker paa sit Norge og paa Sarpen.

„I Danmark fandt jeg dog mit bedste Held."
Sin Elskov sødt hun synge vil ved Harpen.
Da rører det sig under hendes Bryst,
I rædsom Grublen svinder hendes Lyst.

„Ak, grumme Ravn! nu veed jeg, hvad du vilde."
Hun synker ned, at gaae formaaer hun ei.
Det er saa dæmrende, det er saa silde,
Mat blinker Stiernen fra sin Melkevei.
„Ak, grumme Ravn! nu veed jeg, hvad du vilde."
At tale meer den Blege mægter ei.
Sig Æspen over hendes Tinding hvælver;
Som hun, den sveder koldt, og ængstlig skiælver.

Fem Maaneder forgaae, saa bringer hun
Et Barn til Verden under bitter Klage.
De døbe det i mørke Midnatsstund,
Fordi at Trolden Intet skal opdage.
Det er en Søn, som Rosen rød og rund;
Men Sigrids Hierte tunge Sorger nage.
I skiulte, dybe Grotte døbes han
Med Kildens isnende, krystalne Vand.

Han voxer til, og i det hele Rige
Er ingen Dreng saa deilig og saa yndig.
Han er saa munter og saa flink tillige;
Hans Blik er brændende, hans Tale syndig.
Han tænker kun paa Kampe og paa Krige,
Den stolte Ganger kan han tæmme myndig.
Men Dronning Sigrid græmmer sig dog saare;
Hvergang hun seer ham, svømmer hun i Taare.

En Aften ſidder hun i Fruerſtue;
Kong Alf, ſin adle Husbond, har hun miſtet.
Med Taarer ſtirrer hun i Solens Lue;
Det arme Hierte har kun Sorger friſtet.
Da hører hun en Lyd, og hun maa grue:
Den vilde Valravn har ſig ſagte liſtet
Ad aabne Vindve ind. Paa Egebord
Den ſætter ſig, og ſynger diſſe Ord:

„Rige Fugl kommer ſuſende,
Kommer bruſende
Over Bierge og Dale.
Seer du vel, du fattig Fugl!
Hvor mine Fiære de prale?

Fattig Fugl kommer hinkende,
Kommer linkende
Over Ager og Enge.
Seer du vel, du rige Fugl!
Hvor mine Fiære de hænge?

Huſker du,
O Dronning! nu
Da du paa Bolgerne hinked?
Da var du den fattig Fugl,
Da ad den rige du vinked.

Valravn kommer ſuſende,
Kommer bruſende
Over Bierge og Dale.
Dronning rig!
Naar vil du mig
Nu med dit Foſter betale?“

Da svimled Dronning Sigrid langsomt hen,
Den hulde Qvinde blegner som en Lilie.
„Fly," sukker hun, „du Mørkets fæle Ven!
Min Bøn skal kæmpe mod din onde Villie."
Hun korser sig — da flygter den igien;
Men spottende den dandser først paa Tillie,
Og synger: „Ingen Bøn mig staaer imod;
Jeg slukke vil min Tørst i christent Blod."

Ung Harald øxler sit Skarlagenskind.
„Min Moders bittre Kummer maa jeg vide."
Saa triner han i Høieloftet ind.
„Kiær Moder min! du sige mig din Qvide.
Hvi er du bleg, min Moder! som et Liin?
Betro din Søn ved stille Midnatstide,
Hvad der saa længe naget har dit Hierte.
En meddeelt Smerte er en mindre Smerte."

Da sukker Sigrid efter lange Bøn:
„O, Harald! der er Skabninger hernede,
Som drive deres Ondskab skiult i Løn,
Som Herren skabte i sin grumme Vrede.
Her vandrer om en grusom Trold, min Søn!
Fra hvem at frelses vist Enhver maa bede.
Hans blodigrøde Øie rædsomt skuler.
Hver Aften kommer han af sine Huler.

I fordums Dage var han høi og stor
Og voxen, som en diærv og tapper Kæmpe;
Men Jesu rene Lære i vort Nord
Har lært de onde Aanders Stolthed dæmpe.

Nu er han kun en Ravn, ei nær saa stor,
Dog stor nok til at øve sin Ulempe.
Vee den, som falder i hans grumme Hænder!"
„Ja," svared Harald, „jeg hans Rygte kiender."

Da Dronning Sigrid tunge Taare fælder.
Hvad der er hændet, hun ham siger nu.
Ung Harald rolig til sit Sværd sig helder,
Og hører hende uden mindste Gru.
„Ak, Harald! Qval og Kummer mig forælder.
Nu veed du Alt, og du er rolig, du?"
Da hæved Sonnen rask det blanke Øie,
Og talte, mens han stirred i det Høie.

„En Sommernat, min Moder! i en Lund
Jeg mellem svale, høie Blomster laae.
Mildt dysedes jeg ind i sagte Blund,
Thi Nattergalen monne yndigt slaae.
Da aabnedes for mig i samme Stund
Lidt efter lidt det høie Himmelblaae.
En Engel sank mig smilende i Møde,
Forunderlig omstraalt af Morgenrøde.

Han viste mig en Kiæde, som sig rækked
Fra Himlen ud, den klang som Fryd og Klage.
Halvsynlig den sig rundt om Jorden strækked,
I mange Bugter vendte den tilbage.
Med Blodstænk var den ofte heel bedækket;
Paa mange Steder Leddene var svage.
Af blandet Malm den slyngte sig om Muldet:
Først Guld, saa Sølv, saa Jern, saa atter Guldet.

Da raabte Englen med sin klare Stemme:
„„Du Skiebnens Kiæde seer, som hænger ned.
Den sluttet er, dens Løb kan Intet hemme;
Alt ordnes ved en streng Nødvendighed.““
Han svandt; men aldrig jeg min Drøm skal glemme.
Jeg saae mig som et ringe, blodigt Led.
Jeg frygter ei, jeg gaaer, naar Skiebnen falder.
Ei, uden Gud, en Spurv til Jorden falder.“

Det hvines giennem Nattens sorte Sky,
De grumsethvide Bølger slaae paa Land.
De stærke Vinde kaste høit med Gny
En skotlandsk Snekke paa det hvide Sand.
Til Kongeborgen strax de alle tye,
En deilig Mø og tretten diærve Mand.
Minona, Kongens Datter, Skotlands Lyst,
Har Stormen drevet til den danske Kyst.

De hugge Bialker i den dunkle Lund.
Minona gaaer med Harald Arm i Arm,
Sødt aander hendes røde Purpurmund,
Det ranke Liv omslynger han saa varm.
Det er i Vaar en deilig Aftenstund,
De synke begge tause Barm til Barm.
Da synger Nattergalen saa veemodig,
Og Maanen hæver sig saa stor, saa blodig.

Nu tæt de føie stærke Bialker fast;
Alt vugges Snekken af den milde Strøm.
Nu hæve de paa Dækket ranke Mast.
Minona favner Harald elskovsøm,

Hans kiække unge Hierte slaaer saa fast.
Hun seiler bort. Som vækket af en Drøm,
Han staaer og skuer med sit vaade Die
Den glatte Kiøl de klare Bølger pløie.

Et Aar forgaaer, Fru Sigrids Sorg forsvinder,
Den vilde Valravns Magt ei meer hun frygter.
En sagte Rødme livner hendes Kinder,
Og Taaren fra det blide Die flygter.
I Styrke Harald meer og mere vinder.
„Din Magt, o Ravn! bestaaer i løse Rygter.
Din matte Klo min Søn vist aldrig slaaer;
Du har nu truet ham i tyve Aar.“

Ung Harald vanker om saa længselfuld,
Han ganger for sin Moder ind at stande.
„Minona er saa elskelig, saa huld;
Hun vinker mig til Skotlands fierne Lande.
Giv mig et Skib med Kæmper og med Guld,
Og lad mig pløie Havets salte Vande!
Jeg kommer glad igien, som jeg drog ud,
Og bringer dig en Datter, mig en Brud.“

Fru Sigrid gaaer saa tankefuld i Sind,
De tunge Fied ved Stierneglimt sig flytte.
Saa triner hun i Skovens Mørke ind,
Og aabner gamle Brunos lave Hytte.
Der sidder han med Haanden under Kind,
I Klæder, som for Kulden kun beskytte,
Med Bibelen i sine matte Hænder.
Den lille Lampe svagt i Natten brænder.

„Hil være dig, ærværdig gamle Mand!
Din Dronning kommer hid ved Midnatstide.
Ung Harald drage vil til fierne Land;
Hans sande Skiebne længes jeg at vide.
Du læser Stiernerne. See der, om han
Skal smædelig ynkværdig Døden lide.
Forjag hans ømme Moders sidste Smerte!
Da skal hun takke dig med lettet Hierte."

Den Gamle reiser sig af lune Vraa;
Med blottet Hoved, foldet fromme Hænder
Han træder ud, og stirrer i det Blaa,
Hvis røde Tegn hans gamle Die kiender.
„Sædvanligt", siger han, „de Stierner staae;
En eneste med selsom Ild kun brænder.
Vær trøstig! thi jeg seer, at Harald kan
Paa Havet dræbes ei, og ei paa Land."

Da funkler, som en Stierne i det Høie,
Ved Eremitens trøstelige Ord
Af Glæde Dronning Sigrids skionne Die.
„Nu jeg min Søn til Havet fro betroer,
Nu maa han gierne salte Bølger pløie.
Han dræbes ei paa Hav, og ei paa Jord.
Han sidde skal paa Thingets høie Steen,
Naar Graven længst har smuldnet mine Been."

Det røde Silkeflag fra Masten kneiser,
Den lange Drage hvisler under D.
Nu høit i Raa de hvide Seil man heiser,
Den stolte Byrde vugger paa sin Sø.

Ung Harald ganger, Aftnen før han reiser,
I Lunden ud, hvor først han saae sin Mø.
Alt synes ham saa seent, han ønsker: „Gid
Jeg havde Vinger, for at flyve did!“

Da hvisle Buskene i Nattens Vinde,
Da lyde fierne, svage Hundeglam.
De blege Lygtemænd i Mosen svinde,
Og Snogen nærmer sig saa mild og tam.
Da træder hurtig frem en gammel Qvinde,
Paa Ryggen bærer hun en Fiæderham.
Mildt smile hendes runkne, gule Kinder,
Hun lægger Hammen ved hans Fod, og svinder.

Ung Harald undrer sig, dog ei han bæver;
Kun selsomt higende hans Hierte slaaer.
Den store Fiæderham han langsomt hæver,
Af brogetskionne Fiære den bestaaer.
At klæde sig deri, hans Ønske kræver;
Den underlige Drift han ei modstaaer.
Han flyve kan, han hæver sig, men længe
Han svæver kun ad lave, flade Enge.

„Hvi tøver jeg? hvad holder mig tilbage?
Jeg er i Skotland, inden Morgen gryer.“
Saa stiger han i Luften, som en Drage,
Og suser under Himlens høie Skyer.
Hans Vinger over Havet Flugten tage,
Bort svinde Skove, Lunde, Borge, Byer.
Han seer sig ene under Himlen flyde,
Dybt under ham de sorte Bølger bryde.

Da klapprer det i Luften, og han skuer
Den gyselige Ravn at nærme sig.
Dens Øine flamme, som to røde Luer.
„Ei! Harald! skal jeg eengang finde dig!“
For første Gang ung Haralds Hierte gruer,
Den skiønne Yngling blegner, som et Liig.
Af rædsom Angest svulmer høit hans Bryst,
Han hæver sørgeligt sin huldе Røst:

„Jeg seer, det nytter ei, mod Skiebnen stride.
Jeg er dit Rov, Gud styrke mig i Nøden!
Men forend du mig grum vil sønderslide,
Und mig en salig Stund i Morgenrøden!
Minona er min Brud; lad mig nedglide
Til hendes Buur, og henrykt glemme Døden
I Elskovs Favn! da skal jeg sikkert komme
Til dig igien, naar korte Frist er omme.“

Fast holde Ravnens Kløer ham i det Høie;
Den stirrer paa ham med begierligt Mod.
„Skiondt gierne strax min Lyst jeg vilde føie,
Skal jeg dog vise dig, at jeg er god.“
Saa hug den ud ung Haralds høire Die;
Saa drak den Hælvten af hans Hierteblod:
„Nu har jeg mærket dig, nu kan du vende
Til Jorden ned; nu er du god at kiende.“

Ung Harald synker langsomt ned med Taare
Fra Skyen i den lavere Natur.
Han hviler sig paa sorte Dødningbaare,
Som staaer ved Kirkens høie røde Muur.

Tung er hans Gang, men — o, han elsker saare,
Han raver til Minonas Jomfrubuur.
Han skiælver bleg ved Døren, thi hans Mod
Har Trolden drukket med hans Hierteblod.

„Minona! kom, før Haralds Hierte brister,
Endnu det banker blødende for dig.
Paa Jorden du din elskte Harald mister,
Du seer ham atter udi Himmerig.
Minona! kom, o kom! mit Hierte brister;
Lad mig dog eengang først omfavne dig!“
Saa synger han med Elskovs sidste Lyst,
Mens Døden raller i hans kolde Bryst.

Da kommer hun. „O, Naade i det Høie!
Min Haralds blege Gienfærd for mig staaer.
Der rinder Blod og Taarer af hans Die,
Rødt klæbe sig hans lange gule Haar.“
„Minona! kom, betragt mig ganske nøie.
Jeg er en Skygge ei, mit Hierte slaaer
Med Krampetræk af Elskov og af Smerte.
Kom, læg din varme Haand paa Haralds Hierte!“

Da standse brat Minonas Taarer stride,
Da falmer hendes Purpurlæbe blaa,
Da blive Kindens røde Roser hvide,
Da bliver Issens sorte Lokker graae.
Alt, hvad han leed, og hvad han end skal lide,
Fortæller han, mens Favn mod Favn de staae.
For sidste Gang i Elskovs søde Lyst
De smelte sammen, klynget Bryst mod Bryst.

„Lev vel, Minona! Nu jeg frygter ikke.
Hist aabner Faderen sit Himmerig.
Giv mig et Kys, og smiil med dine Blikke,
Og glem, at Harald var ulykkelig!
Da skal jeg Dødens Kalk frimodig drikke.
Lev vel, Minona! Himlen signe dig!"
Saa favnede han bleg sin elskte Mø,
Og svang sig høit hen over salten Sø.

Vildt hendes Die stirrer — han er svunden!
Hun staaer tilbage paa det kolde Muld.
Da blusser hun, da synker hun i Lunden,
Da beder hun til Himlen andagtsfuld:
„Du, som ved Daaben er med mig forbunden,
Du, som paa Jorden var saa god og huld,
Du, som lod Petrus gaae paa Havets Bølge!
Lad mig i Luften høit min Harald følge."

Da vifte Buskene i Morgenvinde,
Da lyder Nattergalens fierne Sang,
Da rødmer Solen mildt fra Fieldets Tinde,
Da dufter Blomsten fra den grønne Vang.
Og langsomt triner frem en ung Hyrdinde,
Paa Armen bærer hun en Fiæderham.
Sørgmodigt smile hendes røde Kinder,
Hun lægger den paa Græsset, og forsvinder.

Og flux Minona sig i Hammen klæder,
Høit svinger hun sig med behiertet Aand.
Ei længer hendes Die modløst græder,
Hun flagrer hen i fieldne Klædebon.

De Fugle, som hun seer paa høie Steder,
Dem dræber hun med Saxen i sin Haand.
Med Kæmpekraft hun sine Vinger slaaer;
Men dog den vilde Ravn hun ikke naaer.

Da hører hun, i lave Luft det klynker;
Hun lytter med et rovbegierligt Mod.
Med Ørnens Flugt hun ned paa Stranden synker,
Den er besprængt med Haralds varme Blod.
Hun blusser smilende, ei hun sig ynker.
Hans høire Haand hun skuer ved sin Fod,
Det Eneste, som Ravnen lod tilbage,
Hans Troskabspant i Elskovs hulde Dage.

Hun giemmer Haanden paa sit blotte Bryst,
Saa rædsomt hendes blege Læber lee.
Hver Fugl, hun møder i sin vilde Lyst,
Den klipper hendes skarpe Sax i tre.
Da hæver Ravnen sig til sidste Dyst —
Hun klipper, som hun klippede i Snee:
Den lodne Krop maa søge dybt sin Grav
Paa tusind Steder i det vilde Hav.

De sorte Bølger bruse ikke længer,
De skylle maanbestraalt paa runde Stene.
Veemodigt Strandens Piil med Løvet hænger,
Det hvisler underligt i Lundens Grene.
I Nattens Blaa sig Stiernen mat fremtrænger,
En sølvklar Sky ved Maanen flyder ene.
Det er Minona døende, som svæver,
Hun synker ei, hun sig til Himlen hæver.

Harpespilleren ved Posthuset.

Her vil jeg sidde, og Harpen slaae,
Og synge for Folket en Sang.
Her ile hid baade Store og Smaae;
Ved mit Spil bliver let deres Gang,
Thi Tonernes Harmonie
Udvider Hiertet, giør Siælen fri,
Nedriver Smaahedens Muur,
Og samler den hele Natur.

Og mens jeg synger med hævet Røst,
Da giver mig hver sin Skierv.
En Skierv for at fylde det tomme Bryst,
Det er et ædelt Erhverv.
Jeg sidder som Oldtids Skiald,
Og digter og synger, store Kald!
Skiøndt gammel med sølvgraae Haar,
Dog kraftigt jeg Harpen slaaer.

Men siig du mig, du liden Smaadreng!
Hvad er dette her for et Huus,
Hvortil baade Høie og Lave i Fleng
Hentumle som i en Ruus?
„Det Huus er til Nytte og Gavn,
Herhid komme Breve fra fierneste Havn,
Fra Syd, Øst, Vest og fra Nord,
Fra den hele vidtløftige Jord.“

O, stimler man hid, for Kundskab at faae,
Med Higen og nysgierrigt Sind,

Da vil mine Strænge, hvor vel jeg dem slaae,
Kun lidet bringe mig ind.
De holde vel Stigt for Tant;
De gyldne Dage fra Jorden svandt,
Den helligste Harmonie
Nedsank til et koldt Barbarie.

Dog hvad der er siunken, kan atter opstaae,
Naturen er ikke død,
Under Asken i den affides Vraa
Ligger hist og her dog en Glød.
At læse i Menneskets Blik
Er desuden min Lyst og min gamle Skik;
O, nok er at læse her,
Thi hvor forskiellige hver!

Og kunde jeg, medens de styrte afsted
Ad Porten ind som en Elv,
Et Øieblik sagtne det hurtige Fied,
Faae dem til at glemme sig selv
Og Breve og Penge og kolde Ord
For Sol og Maane og Blomster og Jord,
Kunde jeg standse den hele Flok,
Da var det dog artigt nok.

Hist kommer en Sværm, den iler hid
Med kolde, urolige Smiil,
Og Ingens Mine er aaben og blid,
Deres Væsen er Snildhed og Jil.
De strax i Brevene see,
Og Nogle skule, og Nogle lee.

De skynde sig bort igien.
O, det var nok Handelsmænd!

Men den, som loe, vil jeg tale til,
Den Glade er aaben og blød.
Du Rige! hør min Sang, om du vil,
Og giv mig saa lidet til Brød.
„Gaa bort, du Fattigdoms Tolk!
Hvi sidder du her i Veien for Folk?
Hvad nytter dit Klimpreri?
Hyt dig for vort Politie!“

Hvad nytter det? O, du nyttige Drog!
Den Aand, som dit Guld tynger ned,
Den hæver jeg dristig igien. — Men dog,
Hvor kan jeg paa dig blive vred?
Gaa hen med Braves Foragt,
Med Fattiges Taarer, med Usles Agt,
Og kald dig saa mellem dem
I Staten en gavnende Lem!

Hist staaer en Mand, saa rolig og blid,
Han Penge taer ud af et Brev.
Han nærmer sig venligt og langsomt hid,
Mine Toner hans Hierte henrev.
Beløn min brændende Sang,
Da kiærkommen den i dit Øre klang!
„Til min Dør paa Løverdag gaa,
Da skal du en Skoste faae.“

Og længe han vented, og længe han sad
Taalmodig paa iiskolde Steen;

Og længe han spilled, og længe han qvad
Med en Siæl saa uskyldig og reen.
Faa hørte hans Harpeklang,
Og Ingen belønned hans skiønne Sang.
De Fattige bøde ham dog,
Men af disse han Intet tog.

Alt nærmer sig Natten kold og vaad;
Jeg er fremmed her og forladt.
Til at leie mig ind har jeg ikke Raad;
Jeg maa gaae paa Gaden i Nat.
Mine Fingre stivnes af Kuld.
Ak, hvi forenes ei Godt med Guld?
Til at spille, er det for koldt.
Til at tigge, er jeg for stolt.

Og færre blive de Mennesker her —
Men tys! jeg hører et Suk.
En brændende Yngling jeg skuer der,
Han er saa rørt og saa smuk.
Med Brev i skiælvende Haand
Han stirrer til Himlen med henrykt Aand.
O, han skal høre min Sang,
Og lønne min Harpeklang.

„Du sneehvide Olding! du smelter mit Bryst,
Saa ganske stemt for dit Qvad.
Det bæver af Kiærligheds søde Lyst.
Om min Elskedes Hierte jeg bad.
Hun skriver mig til, see her:
Min Ludvig! jeg har dig evig kiær.

O, syng til Strængenes Lyd
En Sang om Kiærligheds Fryd!"

Og Gubben sang, og en sagte Ild
I hans blege Kinder opjog.
Han minded sin Ungdoms Lyst, og vild=
Henreven han Harpen slog.
Og Ynglingen kasted en Pung
I hans Skiød, af rødeste Guld saa tung.
Hans brændende Taare randt,
Han kyssed den Gamle, og svandt.

Forbauset stirrede Oldingen hen,
Og kaldte med skiælvende Røst;
Men Ynglingen saae han aldrig igien,
Han iilte med svulmende Bryst.
Da greb med prophetisk Aand
I Harpen den Gamle, med kraftig Haand.
Begeistret han jublende sang
Ved Strængens dæmpede Klang:

Endnu er Kiærlighed til paa Jord,
Med det Ovrige ikke den svandt.
Jeg haaber, jeg haaber, min Tro er stor:
Den Tid skal komme tilbage, som randt.
Ja, Kiærligheds Gnist, saa mild,
Skal tænde Oldtidens Guddomsild.
Af det kolde, natlige Hav
Skal Solen staae frem af sin Grav.

Rosmer Havmand.

Konning Uller er sig i Hu saa mod.
Han sidder ved Midienat;
Mens Maanen langsomt gaaer op i Blod,
Rinder paa Kinden hans Taare brat.
Veemodigt lyder hans Harpe i Lunden;
Elina, den Elskede, er forsvunden.

„Min Ro er borte, en rasende Ild
Har tændt sig dybt i min Barm.
Den ulmer, og flammer saa vild, saa vild,
Den spænder til Vrede min matte Arm.
Jeg vil tumle, som de oprørte Tanker,
Giennem fraadende Hav, paa bristende Planker."

De reise paa Dækket den gyldne Mast,
De spænde de Silkeseil ud.
„Nu ville vi alle staae Last og Brast,
Og roligt vente paa Skiebnens Bud.
De brændende Hierter, som Kummer fordølge,
Kan kun indlulles blidt af den rasende Bølge."

Det er lutter unge behiertede Mænd,
Som misted den elskede Mø;
Som har Intet at ønske paa Jorden igien,
Uden Favn mod Favn med hinanden at døe.
De hige, mens varslende Vinde larme,
Efter at styrte i Havgudens kølende Arme.

Masten splintredes, Roret brak.
„Christ! frels os! nu er det forbi."

Masten styrtede, Skibet sprak.
„I vakkre Brødre! hist samles vi.“
Den skumklædte Bølge sig over dem lukker,
Dybet de luende Hierter slukker.

Giennem dybe, klare Blaa
Synker Kongen ned paa Sandet.
Nattens blanke Stierner smaae
Kan han skimte giennem Vandet.
Paa en Eng af Blomster fuld
Sidder han paa grenne Tue.
Havet hæver sig saa huld,
Som en sølvblaa Himmelbue.
Men et selsomt Trylleflor
Slører dog den hele Scene,
Dækker Himmel, Hav og Jord,
Alting, kun ei ham alene.
I den milde Sommerdag
Staaer Naturen klar og rolig.
Hist et guldudhamret Tag
Hvælver om en stille Bolig.
Uller sagte gaaer derind;
Søde Toner kan han høre.
Rosen livnes paa hans Kind,
Sangen er bekiendt hans Øre.
Døren svævende gaaer op;
Med uskyldig Englemine,
Som en svulmet Rosenknop,
Smiler for hans Blik Eline.
Taus hun synker til hans Bryst,
Taus hensvæve de i Dalen;

Deres Hierters høie Lyst
Tolkes kun af Nattergalen.
Ved den skyggefulde Hæk,
Som bortvifter hede Straaler,
Sætte de sig ved en Bæk
Mellem duftende Violer.
Om den runde, hvide Arm
Slutter fine Silkesømme,
I den hoie, fulde Barm
Ruller Issens gyldne Strømme.
Med den milde Rosenmund
Hun sin Skiebne ham fortæller.
Taus tilhører stille Lund,
Almen lyttende sig helder.

„En Sommeraften, klar og huld,
Da sad jeg ved den svale Strand.
I Silke vandt jeg pruden Guld,
Mildt kruste sig det stille Vand.

Da dreied i det Sølverblaa
Sig Boven pludselig saa rund.
Vidt bredte sig de Kredse smaae,
Det vifted stærkt fra Strand og Lund.

Da skilte Vandet sig til Bund,
Som fordums Tid det røde Hav;
En Kæmpe fra den vaade Grund
Steg langsomt af sin dybe Grav.

Da hæved Stormen sig saa vild,
Da sortned Himmelen saa brat;

Kun Stiernen med sin Purpurild
Nedlued i den sorte Nat.

Jeg skimted ham saa bleg og hvid,
Et Die kun i Panden stod;
Han nærmede sig langsomt hid,
Hans Die var saa rødt som Blod.

Sin stærke Arm han om mig svang,
Saa sprang han i den salte Sø.
Tæt luftes høie Bølgegang,
Jeg troede sikkerligt at døe.

Da, Elskte! blandte sig for dig
Min Taare med det salte Hav.
Gud Fader udi Himmerig!
Lovpriset vær; du tog, du gav.

Den stærke Havmand, som et Lyn,
Stak ned i Dybet paa en Hval.
Jeg studsed ved det sieldne Syn.
Han bragte mig til denne Sal.

Et Aar jeg er paa Havsens Bund,
Og Rosmer trykker hver en Nät
Et isnet Kys kun paa min Mund,
Og spørger: Har du mig forladt?

Og skiøndt han er saa blid og mild,
Saa svarer jeg dog altid: Nei!
Da slukker sig hans Dies Ild,
Han sukker dybt, og gaaer sin Vei.

Da hører jeg ham Harpen slaae.
Snart lyder den, som Kildevæld;
Snart, som naar dybe Elve gaae
Om Natten i det hule Field."

Kong Uller smiler glad,
Af Fryd Elina skiælver.
Da skilles Havet ad,
Der sig som Luften hvælver.

En Sky, saa sort og stor,
Vandbuen giennembrød.
Sin Arm Elina snoer
Om Uller i sin Nød.

See, Skyen vælter frem,
Fly, Elskte! vær ei seen;
Thi kommer Rosmer hiem,
Han steger dig paa Teen.

Fra Græsset Uller sprang,
Han paa sit Glavind slog:
„Det er ei første Gang,
At jeg en Kæmpe vog."

„Ak, var din Arm en Storm,
Og var dit Sværd et Field,
Den høie Rosmer Kong
Du slogst dog ei ihiel."

Ved skion Elinas Ord
Kong Uller undres saare.

En Skræk ham giennemfoer
Ved hendes salte Taare.

„Ak, hvis du skulde døe!
Kom, Elskte! lad os gaae.“
Den bange Fæstemø
Ham skiuler i en Braa.

Da svulmer Hiertet ham,
Sin Harm han ei kan dæmpe.
Han siger: „Det er Skam,
At vige for en Kæmpe.“

Da kommer Rosmer ind,
Hans Fodtrin ryster Jord,
Hans Aandedræt er Vind,
En Torden er hans Ord.

En Kratskov er hans Skiæg,
Hans Skiold et Klippelag,
Hans Kølle er en Eeg,
Hans Hielm et gammelt Vrag.

Da tier Uller stil,
Hans Kinder blier saa hvide;
Han lytter sagte til,
Ham lyster ei at stride.

„Hvo monne til dig komme,
Mens jeg var høit paa Strand?
Jeg lugter paa min Tomme,
Her er en christen Mand.“

„Der fløi en Fugl herind
Med Dødmands Been i Munde.
Jeg smed det ud igien,
Det snareste jeg kunde." –

Hun klapper ham saa smild,
Hun sætter Mad paa Bord.
Den Havmand blier saa mild
Ved skiøn Elinas Ord.

Hun synger ham en Sang,
Hun reder af hans Haar
Det fæle Gruus og Tang,
Hun det i Lokker slaaer.

Da bliver Rosmer fro,
Da det er jævnt og glat.
Saa lysteligt han loe,
At Muren revned brat.

„Og hør nu, Rosmer kiære!
Negt ei min ringe Bøn:
Du ikke grum fortære
Min Moders ældste Søn!

Ham Havet drev herned,
Han sidder i en Vraa.
Han er i Nød bested,
Han tør ei for dig gaae."

„Elina! ei du græde!
Er Rosmer da saa slem?
Jeg skal ham ikke æde.
Lad ham kun komme frem!"

Da fatter Uller Mod,
Han triner af sit Læ.
Han staaer ved Rosmers Fod.
Han sætter ham paa Knæ.

„Est du Elinas Broder?
Da mig velkommen vær!
Est du af samme Moder?
Da est du Rosmer kiær.

Vær freidig kun i Sind!
Est du den ældste Søn?"
Han klapper ham paa Kind,
Den bliver guul og grøn.

Han sætter ham paa Kappe.
„Min Haand er alt for stor
Til kiælende at klappe
Saa spædt et lille Noer."

Da blussed Uller rød,
Han drog sit Sværd i Harm.
„Nu skal du faae din Død!"
Det foer i Rosmers Barm.

Han rører ei en Mine;
Han sidder ganske tryg.
„Luk Vinduet, Eline!
Nu stak der mig en Myg."

Derpaa hun følger ham
Mildtsmilende til Senge.
Det er en sølvklar Dam
Imellem Blomsterenge.

Ned i sin vaade Vugge
Han stiger uden Harm.
De Elskte see ham dukke,
Og synke Barm til Barm.

Et Aar forgaaer paa Havets Bunde
I Elskovs Lyst,
I altid grønne Myrtelunde,
Bryst imod Bryst.

Da sukker Uller tidt af Længsel
Ved Aaens Bred:
„Ak, hvad er i et evigt Fængsel
Selv Kiærlighed?“

Den vaade Muur, vel hundred Favne,
Adskiller dem
Fra hver en Fryd, de tungt maae savne,
Fra elskte Hiem.

„O, du som skienkte mig min Pige
Saa huld igien!
Skienk mig mit stolte Kongerige,
Skienk mig min Ven.

Lad ikke her vort Liv hendaane
I Dæmringskiær.
Du røde Sol! du hvide Maane!
Ak, var I her!“

Elina ganger snild at stande
For Rosmer ind.

„Stærkt higer op til hine Lande
Min Broders Sind.

Sin Længsel kan han ei fordølge.
Du stærke Mand!
Bring ham igiennem Havets Bølge
Paa tørre Sand.

Giv ham en jernbeslagen Kiste,
Opfyldt med Guld.
For al den Godhed, du ham viste,
Jeg blier dig huld."

„Ak, dersom du mig huld vil blive,
Bestandig huld,
Da skal jeg strax din Broder give
Frihed og Guld."

Elina med saa megen Liste
Tog Guldet ud;
Saa lagde hun sig selv i Kiste,
Den skionne Brud.

Høi Rosmer farer alt med Lempe,
Han er saa tryg;
Han løfter op den unge Kæmpe
Paa breden Ryg.

Den tunge Kiste let han tager
I stærken Mund;
Derpaa han med sin Byrde drager
Fra Havsens Bund.

„Nu har jeg bragt dig op paa Landet
Til Solen rød.
Nævn aldrig, hvad du saae i Vandet!
Det blev din Død."

Saa sprang han atter ud i Havet,
Det stod i Sky;
Af Bølgerne han blev begravet
I Morgengry. -

Men da han ikke fandt Eline,
Da blev han bleg,
Da malte Angest hver en Mine,
Og høit han skreg.

Dybt hørtes han i Havet larme
Med Arm og Been.
Tilsidst han blev af Qval og Harme
Til Flintesteen.

Lumsk dukker nu hans haarde Pande;
Nu er hans Lyst,
At lade Havets Snekker strande
Imod sit Bryst.

Men Uller og Elina henrykt staae
Med Glædestaarer i hinandens Arme.
De høre Lundens Nattergale slaae,
Kun fiernt de høre Havets Bølger larme.
De aande i det rene Aetherblaa,
De bade sig i Morgensolens Varme.

Letsvævende de iler op fra Lunden,
Alt synes dem en Drøm, som er forsvunden.

Anelsen.

Vilhelm og Ludvig paa Valpladsen.

Vilhelm.

Kammerat! Kammerat! afsted, afsted!
Hvor Faren er, vil vi være med.
Hist mylre de ind paa vor venstre Fløi.
Hør de Saaredes Raab, hør Trompeternes Støi!
Afsted, afsted, giennem Ild og Blod,
Giennem Egg' og Odd! slaa ned for Fod!
Lad os vise Fienden, at vi har Mod!

Ludvig.

Gierne Faren jeg møder,
Men jeg mattes, jeg bløder.
Jeg kan Sværdet ei svinge,
Jeg kan Smerten ei tvinge.
Blodet styrter af min Skulder.
Bring mig bort fra Kampens Bulder!

Vilhelm.

Du mister lidt Blod, derfor er du bleg.
Jeg bringer dig under den skyggefulde Eeg;
Der hviler du ud, jeg forbinder din Skramme,
Saa styrte vi atter i Damp og i Flamme.

Emilia og **Stella** i Balsalen.

Emilia.

Strængene klinge,
Ynglinger svinge
Muntert med svævende Piger sig om.
See, hvor de smile,
See, hvor de ile!
Hvem vilde hvile?
Søster! o kom.

Stella.

Lad mig ene, lad mig vandre!
Jeg er træt, mit Hierte skiælver.
See, hvor mørk sig Himlen hvælver!
Gaa du, gaa du til de Andre!
Jeg vil ned i Haven ile,
I den friske Luft, hvor Bækken
Risler venligt langs med Hækken,
Glimtende ad Maanens Smile.

Emilia.

Velan da! jeg følger dig med derhen;
Snart ile vi atter til Dandsen igien.

Ludvig under Egen.

Dækket falder, Rollen er forbi.
Skiønne Haab, fremledt ved Phantasie!
Er du meer? er Alting ei forbi?
Brister Lænken? er jeg hisset fri?
O, men glemmer jeg, hvad her jeg leed?
Døer min Kummer og min Kiærlighed?
Skal jeg hisset ei fortæres af

Denne Ild, som viste mig min Grav?
O, velkommen da, du skionne Død,
Som min Smerte at forsvinde bød!
Men — hvis dobbelt stærkt jeg føler der,
Hvad som Støv kun svagt jeg følte her —
O, da synke jeg i evig Grav,
I Forstyrrelsens bundløse Hav!
Men om Stella hisset englehvid
Sank til dette Hierte huld og blid,
Omtfortrydende —

Vilhelm kommer med Vand i sin Hat.

Qvæg dig, min Broder! og fat saa Mod.
Frisk Vand jeg bringer fra rullende Flod.

Ludvig.

Fra rullende Flod? O, jeg er mat!
Jeg føler, den kommer, den lange Nat.
Dog vil jeg væde min blege Mund,
Før hen jeg segner i evigt Blund.
Giv hid! Mit Venskab du har fortient.
Det være mit sidste Sacrament!
Disse klare Bølger af rullende Flod
Har rullet maaskee forbi hendes Fod;
Giennem Haven, langs ad skyggende Hæk,
Der bugter den sig som en venlig Bæk.
Maaskee hendes Taare sig blandte deri
Ved Mindet om Ludvig. — Det er forbi!

Vilhelm.

Du elsker Stella, den skionne Mø?

Ludvig.

Jeg elskte foragtet, og gik at døe.
Henrevet mit Hierte paa Læberne lød;

Med Stolthed den Grumme mig tie bød.
Jeg havde kun Hierte og Ære og Mod,
Jeg taug, og gik. Nu flyder mit Blod.

Vilhelm.

Der er Redning endnu.
Hvi blegner du?
Jeg gaaer, jeg er rede,
En Læge at oplede.
Han skal dig helbrede.
Og saa til din Pige!
Hendes Stolthed skal vige.
Hun i Taarer skal flyde,
Og sin Svaghed fortryde.
Hun skal elske, hun skal haabe,
Hun skal Helten anraabe.
Snart smiler din Skiebne, som Morgenrøden.

Ludvig reiser sig overende.

Jeg føler Døden.
Farvel, Træer og Buske!
Farvel, Himmel og Jord!
Farvel, Vilhelm!
Farvel, Stella!

Han dør.

Emilia og Stella i Haven.

Stella.

Seer du hist henne ved Bækken?
Seer du det Hvide i Hækken?

Emilia.

Intet jeg seer.

Stella.

Seer du det Hvide og Røde?
Seer du ei Aanden at bløde?

Emilia.

Drøm dog ei meer!

Stella.

Stille! Hans bristende Die
Stirrer fra mig i det Høie.

Emilia.

Ængst mig ei saa!

Stella.

Seer du, hvor venligt han smiler?
Seer du, hvor bleg han bortiler?

Emïlia.

Kom, lad os gaae!

Stella.

Det er Ludvig!

Hun synker i Afmagt.

Bølgerne til Busken.

Hvorfor hvisler du saa underligt?

Busken til Bølgerne.

Hvorfor risler I med Maaneblod?

Nattergalen slaaer.

Skøiteløberen.

Fra Træet Rimens Blade
Faldt ned for sagte Vind;
Over den glatte Flade

Sig spredte Maanens Skin.
Den ranke Yngling rendte
Paa tynde, glatte Jern,
Saae paa det Lys, som brændte
I Borgen hist, saa fiern.

„Endnu hun sidder oppe;
See, Straalen glimter mild
Giennem de hvide Toppe
Til Isens Maane=Ild.
Endnu hun ikke sover —
Ak, tænker hun paa mig?“
Hen ad de frosne Vover
Han henrykt skyder sig.

Sødtblussende han svæver
Ud paa den glatte Vei.
Det Lys, som hisset bæver,
Hans Die slipper ei.
Hans Barm det giennemflammer,
Han føler ei til Kuld.
„Der sidder hun i sit Kammer,
Og fletter det lyse Guld.“

Ak, mens hans Hierte luer,
Da ponser lumske Død:
De brast, de tynde Buer,
Han sank i Havets Skiød.
Medynksom Bølgen hæver
Det blege Hoved op.
Lyset saa roligt bæver
Endnu fra Skovens Top.

„O, Emma! hører du ikke
Mit Dødsſuk i Nattens Vind?“
Med matte, bruſtne Blikke
Han ſtirrer i Lyſets Skin.
Derpaa han langſomt dukker,
Over Iſſen Bølgen ſlaaer.
Sig Lyſet i Borgen ſlukker,
En Sky for Maanen ſtaaer.

Eventyret i den fremmede Stad.

Og ſom jeg nu hen ad Gaden gik
I den fremmede Stad,
Da faldt paa en Mø mit driſtige Blik;
Hun i Vinduet ſad.

Jeg ſtod, og glemte at vandre hiem,
Saa elſkovsvarm.
Over ſmekkre Midie bølgede frem
Den fulde Barm.

Hendes Øine var ſtore, hendes Hænder var ſmaae,
Hun var ſaa rank,
Bort ſkulde jeg gaae, men jeg kunde ei gaae.
Hendes Øie ſank.

Hver Dag jeg hen forbi Vinduet gik
I den fremmede Stad;
Hun ſkienkte mig altid et venligt Blik,
Før vi ſkiltes ad.

Min Cithar under Vinduet klang,
Var Natten ſmuk;
Hun lønned altid min Elſkovsſang
Med et ſagte Suk.

En Midnat ſmelted den Huldes Aand,
Da Cithren lød;
Hun rakte mig kiærligt ſin Liliehaand,
Den var ſaa blød.

En Roſe jeg trykte i ſneehvide Hud
Med brændende Mund.
Hun ſmiilte, og ſaae ſaa venlig ud,
Saa bortſvandt hun.

Tungſindig tidt forbi ſpeilklare Sø
Jeg tog min Vei,
Ukiendt med Hver, ſelv den elſkede Mø
Jeg kiendte ei.

Jeg gik i Nætter og Dage tre
I den fremmede Stad;
Men ei længer jeg fik den Elſkte at ſee,
Skiøndt jeg ſang og bad.

Den tredie Dag derhen jeg gik
Med tunge Skridt;
Da ſtandſed i Vindvet mit matte Blik
Paa noget Hvidt.

O, da hæved ſig atter ſaa glad, ſaa glad
Mit Hierte trangt;
Men, ak! det var ikke min Mø, der ſad,
Men et Klæde langt.

Jeg gik i Nætter og Dage tre
I den fremmede Stad;
Men ei længer jeg fik den Elskte at see,
Skiondt jeg sang og bad.

Den tredie Nat derfra jeg gik,
Og vilde bort;
Da standsed i Porten mit matte Blik
Paa noget Sort.

Jeg hylled mig ind i min lange Talar
Med forvirret Sands.
En Liigkiste ud af Paladset man bar
Med en Jomfrukrands.

Jeg sneg mig bagefter i Fakkelskin
Med den Sørgerad.
I en Kirke de satte Kisten ind,
Og skiltes ad.

Taus skiulte jeg mig i et Pulpitur,
Saa kold og bleg;
Giennem Blyvindvet saae jeg, i sorte Natur
Blodmaanen steg.

Da vilde jeg rave til Kisten hen,
Som for Altret stod;
Men jeg horte Noget at rasle igien.
Jis blev mit Blod.

Og grandt jeg en Yngling ved Kisten saae,
Bleg som en Aand.
Den duftende Krands han stirrede paa,
Med en Dolk i Haand.

„Dig har jeg nu givet til Døden hen,
Troløse Mø!
I Morgen din ukiendte, fremmede Ven
Skal ogsaa døe."

Da sneg jeg mig bag ham med harmfuld Aand,
Med Hevnens Lyst,
Og vristed ham Dolken af skiælvende Haand;
Den sandt hans Bryst.

Rødt strømmed hans Blod som en skummende Elv
Over Kisten lang.
Da tonede Orglet af sig selv
En Sørgeklang.

Jeg raved til Døren med bange Mod,
Kun lidet glad.
Inden Hanegal jeg atter forlod
Den fremmede Stad.

Blomst Underskion.

Den fangne Greves Sang.

(Efter Goethe.)

Greven.

Jeg kiender en Blomst, saa underskion,
Og har efter den Forlængsel;
Jeg søgte den, hvor den staaer i Løn,
Men, ak! jeg sidder i Fængsel.
Saa tungt, saa tungt er mig dens Tab,

Thi før mit haarde Fangenskab
Var den mig nær bestandig.

Fra denne trindtom steile Muur
Jeg sender mine Blikke;
Men fra det røde Fangebuur
De møde Blomsten ikke.
O, hvo som atter mig bragte den,
Han være Ridder, han være Svend,
Han skulde mit Venskab fange.

Rosen.

Jeg blusser skiønt, og hører dig
Under Vinduet, hvor du sidder.
Du mener vistnok Rosen, mig,
Du ædle, arme Ridder!
Din Siæl og Hu efter Høihed staaer,
For Blomsterdronningen sikkert slaaer
Derfor dit stolte Hierte.

Greven.

Dit Purpur er al Ære værd
Blandt grønne Løv og Grene;
Derfor har Pigen dig ogsaa kiær,
Som Smykker og Ædelstene.
Den favreste Mø forskionner du;
Dog er det ei dig, til hvem min Hu
Med stille Længsel stunder.

Lilien.

Hovmod er Rosens gamle Viis,
Bestandig høit den higer;

Men glemmes derfor Liliens Priis
Af hvide, ranke Piger?
Den, som af Laster smittes ei,
Og er sig reen bevidst, som jeg,
Den sætter mig dog vel overst?

Greven.

Fast troer jeg mig heel kydsk og reen,
Og reen fra Last og Lyder,
Skiøndt, lænket til den tunge Steen,
Min Klage her udbryder.
Vel sandt, du mig et Billed er
Paa mangen Jomfru, favr og skiær;
Dog er det ei dig, jeg ønsker.

Negliken.

Det maa vist være Negliken, jeg,
I Vagterens lille Have;
Thi ellers vilde vel Gubben ei
Saa pænt det om mig lave.
Hvor Bladekredsen sig ordner smukt!
Lugt den bestandig søde Lugt!
See alle de tusind Farver!

Greven.

Ei bør man Negliken forsmaae,
Den er sin Gartners Lykke;
Snart laer han den i Solen staae,
Snart i den svale Skygge.
Dog hvad der skaber Grevens Fryd,
Er ingen broget Farvepryd,
Det er et stille Blomster.

Violen.

Jeg staaer saa skiult, og bukker mig,
Mit Ord heel sielden lyder;
Dog da det nu just sømmer sig,
Min Taushed kort jeg bryder.
Hvis det er mig, du gode Mand!
Hvor smerter det mig, at ei jeg kan
Dig al min Vellugt sende.

Greven.

Den smaa Viol jeg gierne seer,
Saa bly den mig indtager,
Og dufter saa sødt; dog vil jeg meer
I mine tunge Plager.
Jeg vil det ligefrem tilstaae:
Paa Fieldets Ryg, her ovenpaa,
Min Yndling neppe findes.

Men nede ved de grønne Siv,
Som Bækkens Bølge væder,
Der vanker om den bedste Viv,
Og sor sin Husbond græder.
Naar Blomsten blaa paa eensom Vei
Hun plukker, og sukker: Glem mig ei!
Da kan jeg det fiernt fornemme.

Ja, i det Fierne er altid nær
De Elskte, som trve forblive.
Min Trøst i Fængslets Nat det er,
Det holder mig end i Live.
Naar Hiertet isner, og banker ei,
Saa raaber jeg kun: Forglem mig ei!
Da vender Livet tilbage.

Den forſte Valpurgis-Nat.

(Efter Goethe.)

En Druide.

See, Vaaren leer,
Ei Sneen meer
Den frosne Skov betynger.
Jis dækker ei
Den unge Mai,
Mildt Himlens Fugle ſynger.
Kun Bierget der
End ſneetakt er;
Did op dog nu vi hige,
For efter hellige, gamle Skik
Alfader Tak at ſige.
Af Røgen ſtige Flammens Blik!
Saa vil vort Hierte ſtige.

Druiderne.

Af Røgen ſtige Flammens Blik!
Begynd den hellige, gamle Skik,
Alfader Tak at ſige!
Did op, did op vi ſtige!

Een af Folket.

Vil I Faren ſikkert møde?
Vil I dømmes grumt til Døde?
Alle Loven I jo fiender
Fra vor ſtrenge Overvinder;
Lumſke Net han rundt udſpænder.
Vee de Hedninger, han finder!

Ak! paa Blokken hist, den røde,
Vore Børn og vore Qvinder
Grumt de døde.
Vist I Faren gaaer i Møde.

Chor af Qvinder.

Ak! paa Blokken hist, den røde,
Grumt den strenge Overvinder
Slagter eders Børn og Qvinder.
Os de døde.
Vist I Faren gaaer i Møde.

Druide.

Hvo nu bortflyer,
Og Offret skyer,
Sin Lænke først fortiener.
Blandt unge Løv
Her Vedden kløv,
At den paa Altret brænder!
Til mørke Nat
Skal Busk og Krat
Os hemmeligt indsløre,
Og Mænd udsætte vi paa Vagt,
For eder at bønhøre;
Men da lad os med Kraft og Magt
Vor høie Pligt udføre!

Chor af Vagter.

Fordeler eder, kiække Mænd!
Rundtom, adspredt i Skoven hen;
Lyt med opmærksomt Øre,
Mens de vor Pligt udføre.

En Vagt.

Pave=Christne let forsage;
Lad os listigt dem bedrage!
Med den Diævel, som de frygter,
Let vi deres Mod skal rokke.
Kom med Fakler og med Lygter,
Kom med Horn og Ranglestokke!
Hylende vi skal os smugle
Giennem trange Klippeblokke.
Ravn og Ugle!
Hyler med os, Mørkets Fugle!

Chor af Vagter.

Kom med Gafler og med Lygter,
Liig den Diævel, som de frygter;
Kom med Horn og Ranglestokke
Giennem trange Klippeblokke!
Ravn og Ugle!
Hyler med os, Mørkets Fugle!

Druide.

I Nattens Stund,
Alfader! kun
Vi dig i Løn kan prise.
Dog er ei Nat,
Det dages brat,
Hvor reen vor Siæl vi vise.
Vel ofte du,
Vor Gud! som nu
Med Fiendens Straf kan tøve.
I Røgen luttres Flammens Blik,
Her staae vor Tro sin Prøve!

Og roves os den gamle Skik,
Hvo vil dit Lys os rove?

En christen Vagt.
Hielper! hielper! Hvad beskiermer?
Hele Helveds Hær sig nærmer.
Voldsomt hid den Veien tager;
See, hvor de i Luen bæve,
Ulve=Mænd og Qvinde=Drager!
Som et Lyn forbi de svæve;
Rædsomt Larmen sig forøger.
Lad os flygte! Faren truer.
Hist paa Field den Onde spøger.
Rundt jeg skuer
Damp af Helveds røde Luer.

Chor af christne Vagter.
Helveds Hær hid Veien tager,
Ulve=Mænd og Qvinde=Drager.
Rædsomt Larmen sig forøger.
I sin Ild den Onde spøger.
Rundt vi skue
Damp af Helveds røde Lue.

Chor af Druiderne.
I Røgen luttres Flammens Blik,
Her staaer vor Tro sin Prøve;
Og roves os den gamle Skik,
Hvo vil dit Lys os rove?

Den gamle Kæmpe Cometes.

Jeg er en gammel Kæmpe stærk,
Mit Legem blusser sundt;
I kobberrøde Pandsersærk
Jeg svæver Himlen rundt.

Mit runde Skiold er rødt som Blod,
Mit Glavind staaer i Glød.
Jeg svækker selv det bedste Mod,
Og bringer Skræk og Død.

Naar hvælvet Skiold bedækker mig,
Og jeg har strakt mit Sværd,
Da vandrer jeg forfærdelig
I Kamp og Heltefærd.

Saa vidt, saa vildt min Bane gaaer,
Jeg bliver aldrig træt.
Jeg pludselig tilsyne staaer,
Naar mindst man venter det.

Og seer jeg da, at Tapperhed
Og Kraft har Overhaand,
Da dybt mit Sværd jeg sænker ned,
Og vækker Kampens Aand.

Natur da stormer mod Natur
Udi sin hele Pragt,
Og bryder af sit Fangebuur
Med uindskrænket Magt.

Og ulmer da en Gnist af Ild
Fra Himlen i en Vraa,
Da stiger den, og brænder mild
Paa Evighedens Blaa.

Men seer jeg dorske Taageslør
At dræbe Straalen varm,
At Livet gisper mat, og døer,
Da blusser jeg af Harm.

Og kaster hen mit Luesværd
Paa gammel haanlig Viis,
Og synker Landet mere nær,
Og strækker ud mit Riis.

Og streng hudfletter, Fod for Fod,
Vanartig Børneflok,
Og gaaer med Riset, rødt af Blod,
Naar den er tugtet nok.

Tre Gange har jeg været her
Alt efter vante Viis,
De tvende Gange med mit Sværd,
Den tredie med mit Riis.

Den første Gang min Fryd var stor,
Jeg lyse Stierner saae.
Stærkt glimtende i Syd, i Nord,
Ret som paa Himlens Blaa.

Det var i Livets Ungdoms Vaar,
En Rose frem sig skod,
Til Under for de sidste Aar;
Hvert Blad var Helteblod.

Den anden Gang ei Stierners Guld
Og Roser meer jeg saae;
Da stirred man kun længselsfuld
Til den, som hist mon staae.

Bevæbnet knælte fromt en Flok
Udi sin Sorg saa svar
Trindt om en kulsort Blomsterstok,
Hvis Rose visnet var.

Jeg græd, da jeg forsvundet saae
Den høie Kraft og Kunst;
Saa mørk man skued mig at staae
I taaget Taaredunst.

Jeg vinkte med mit gode Sværd,
Som med en Lue rød;
Da styrted de i Heltefærd,
At hevne Rosens Død.

Men, ak! det var det sidste Glimt
I matte, brustne Blik.
Jeg kom igien — og intet Skimt
Mig meer i Møde gik.

Thi vil jeg tugte streng og god,
Forjage dorske Ro,
Og gjøde dig, o Jord! med Blod;
Deraf skal Roser groe,

Og Stierner atter lue frem,
For høit at staae i Glands,
Naar de har flettet gamle Hiem
Den gamle Blomsterkrands.

Men kommer jeg her seent igien
(Læg Mærke til mit Ord),
Og seer i dig bestandig end
Den kolde, mørke Jord;

Da støder jeg med rædsom Gru
Mod dig min Barm saa bred,
At udi tusind Stykker du
I Dybet styrter ned.

Uffe hiin Spage.

Vermund gammel var og graa;
Træt af mange svare Krige
Sad han hiemme i sit Rige,
Blind, med Purpurkaaben paa.
Skialden monne Harpen slaae;
Naar han sang om svundne Dage,
Vendte Mindet flux tilbage,
Og det blinde Die saae.

Saxers Konning, stolt af Sind,
Listig for sin Magt mon sørge,
Sendte Bud, lod Vermund spørge:
„Kan den herske, som er blind?"
En Herold i Salen ind
Traadte frem for Kongens Throne,
Hvor han sad med Spiir og Krone
Og med Haanden under Kind.

„Fred med Danmarks gamle Drot!
Hid til dig mig Sverting sender.
Uden Sværd ved dine Lænder
Taus du sidder paa dit Slot.
Mon det er for Riget godt,
At en kraftlos Olding bukker
Under Kronens Vægt, og sukker?
Giør da Navnet Kongen blot?

Dette er min Herres Bøn,
At du flux ham Thronen rømmer;
Som det sig en Olding sømmer,
Lever hen din Tid i Løn;
Eller ogsaa, at din Søn
Mod min Konnings Søn uddrager;
Hvo da Seierskrandsen tager,
Tager ogsaa Kronen skiøn.“

Uffe, saa var Sønnens Navn,
Giorde Kongen tidt bedrøvet;
Mælet var ham plat berøvet.
Tunge, smertelige Savn!
Hiemme, Arm med Arm i Favn,
Stille sad han, ei sig rørte;
Stor han var, men aldrig førte
Sværdet end til Landets Gavn.

Kongen ud i Taarer brast.
„Maa jeg Sligt mig lade sige?
Ak! i fordums Kamp og Krige
Slog jeg drabelig og fast.

Hvi er svundet nu med Hast
Livets Kraft, som Dagens Straale?
Magtesløs jeg nu maa taale
Mine Fienders Overlast.

Fuld vel snilde Sverting veed,
At mig mine Kræfter skuffe,
At min Søn er stum; at Uffe
Er min Ulykssalighed.
Odin seer fra Hlidskialf ned.
Blind jeg vil i Marken møde;
Den, som Niding er, skal bløde.
Bring din Husbond den Besked!"

„Herre!" lød Heroldens Svar,
„Sommer det sig Svertings Vælde,
Krafteløse Gubber fælde?
Slig en Seir var vundet snar.
Send den Arving, som du har,
Lad ham ud i Kampen drage,
Lad ham efter Sværdet tage,
Før han efter Spiret taer."

Alle Kongens gode Mænd,
Støttet til de brede Sværde,
Monne moxen sig forfærde,
Stirred taus til Sønnen hen.
„Odin før var Landets Ven,
Værned om vor gamle Ære,
Skal nu denne Skifting være
Morderen, som qvæler den?"

Som nu Blikket hen i Løn
Med Fortrydelſe og Lede,
Med Forbittrelſe og Vrede
Vendte ſig til Kongens Søn,.
Foer en Roſenfarve ſkiøn
I hans Anſigt op, og malte
Kinden rød, og Læben talte
Første Gang, ved Folkets Bøn.

„Sikkert Sverting ſkal fortryde
Al den Haan, han viſte mig.
Sandelig, jeg ſiger dig:
Ei min Stang hans Søn ſkal bryde.
Men vil han mit Hierte fryde,
Lad ham end til dette Værk
Bringe med en Kæmpe ſtærk!
Begges Hierteblod ſkal flyde.“

Høiſt forbauſet ingen Mand
Kunde ſin Forundring hemme,
Da de hørte Uffes Stemme,
At han tale var i Stand;
Thi fra første Ungdom han
Mægted ei et Ord at ſige,
Og nu talte han tillige
Kiækt og fagert for ſit Land.

Saxeren i Skiægget loe
Over den forvovne Tale;
Men i alle Kongens Sale
Blev man lyſtelig og fro.

„Han vil stride Een mod To!
Han, hver ærlig Kæmpes Kummer,
Han er vaagnet af sin Slummer,
Skaffer Kongens Arne Ro!"

Bort fra Danerkongens Hal
Gik Herolden med sit Følge.
Kongen kunde ikke dølge
Egen Fryd blandt Glædens Giald.
„Du, som lød dit tappre Kald!
Du, som ender Vermunds Qvide!
Du, som Een mod To vil stride!
Dig besynge skal min Skiald.

Min ulykkelige Søn,
Stum af Fødsel, svag af Evne,
Som sin Fader ei kan hevne,
Leve skal sin Tid i Løn.
Du bønhørte Svertings Bøn,
Du skal arve Vermunds Throne,
Bære denne gyldne Krone,
Denne Purpurkaabe skiøn."

Da nu i det gyldne Mor
Kongen saa at tale hørtes,
Hver en Kæmpes Hierte rørtes.
„Ak, den blinde Gubbe troer,
At ei Sligt i Sønnen boer;
At det er en Andens Stemme!
Lad os da hans Smerte hemme
Flux med glade Trøstensord!"

„Det er eders egen Æt,
Herre!“ lød i Kongens Sale;
„Han er viis, og han kan tale,
Han har Æren ei forgiet.
Han sin Fader skaffer Ret.
Det var ham, som Ordet sagde.
Ilden, det i Diet bragte,
Vidner, han vil holde det.“

Da Kong Vermunds Taare randt;
Knæet vakled, Læben bæved.
Did han sine Hænder hæved —
„Ak! I fare vel med Tant?
Men hvo ei sig grum forbandt
Med min Fiende, den ei nøle;
Bring ham hid, at jeg kan føle,
Om I ogsaa tale sandt!“

Da nu Uffe rolig stod,
Stor og stærk og før af Lemmer,
Og iblandt de andre Stemmer
Høit sin Stemme klinge lod,
Ravede til Thronens Fod
Kongen ned, sin Haand han lagde
Paa hans Skulder, græd, og sagde:
„Ja, det er mit Kiød og Blod!

Siig mig, Elskte! uden Blu,
Hvi fra dine Barndoms Dage
Uden Fryd og uden Klage
Om saa stille vandred du?

Stod, min Søn! da ei din Hu
Til den tauſe Ro at bryde?
Til din Røſt at lade lyde
I Naturens Røſt, før nu?"

„Fader!" ſaa var Sønnens Svar,
„Sielden ei min Tunges Lænker
Dine Fienders Raad og Rænker
Pludſelig opdaget har.
Mens i Kraft du Kronen bar,
Var min Røſt til ingen Nytte;
Nu førſt kan den underſtøtte
Haanden, ſom til Værge taer.

Bringer hid, I raſke Helte!
Flux et Harniſk og et Skiold;
Og en Glavind, ſtærk og bold,
Binder hurtig ved mit Bælte.
Ravnen ſkal ei længe ſvelte,
Kommer Sverting for min Arm;
Han ſkal føle Uffes Harm,
I ſit Blod han ſig ſkal vælte."

„Dernæſt du mig ogſaa ſige,"
Vedblev Gubben i ſin Tale,
„Hvi du her i disſe Sale,
Uforſøgt i Kamp og Krige,
Æſked To fra Saxens Rige!
Hvis nu Begges Blod ei flød?
Ak, min Søn! det blier min Død,
Hvis du maa for Magten vige."

Hertil svared Uffe saa:
„Jeg den Skam vil nu aftvætte,
Som os Viggo før og Kette
Ubesindigt førte paa,
Da de mon Atisle slaae,
To mod Een, mod Kæmpe=Tro.
Jeg vil stride Een mod To,
Saa skal Rygtet glemt forgaae."

Ind i Hallen nu med Hast
Man en prægtig Brynie bragte,
Om det brede Bryst den lagde,
Snørte den til Skuldren fast.
Ringen sprang, og Pladen brast;
Thi den fulde Barm i Trængsel
Taalte ei sit snevre Fængsel,
Den uvante Vaabenlast.

Nu en Brynie giort af ny,
Støbt af Jern, man om ham spændte.
Men da Uffe Kroppen vendte —
Vred han sønder den, som Bly.
Kongen hørte dette Gny.
Da ham Sagen kom for Øre,
Lod han den af Salen føre,
Og sin Søn en anden flye.

Men da den nu ogsaa snart
Revned over breden Skulder;
Da hver Pandserring med Bulder
Brast, og intet Baand blev spart;

Da det plat var aabenbart
At han Intet kunde føre,
Hvis han skulde Kroppen røre,
Skiøn, men fast af Kæmpe=Art:

Da blev Kongen heel bedrøvet,
Kaldte paa sin Kammersvend,
Sagde: „Gak til Skabet hen,
Hent mit Harnisk ufortøvet,
Og min Hielm med Egeløvet,
Og mit lange, stærke Skiold
Til den kiække Yngling, bold!
Brøster det — er Alt berøvet.“

Og den gamle Kæmpe gik,
Aabnede den lukte Kiste,
Og en Rustning flux sig viste
For det videlystne Blik.
Stærke Nagler, Prik ved Prik,
Lyste fra de gyldne Plader.
Tykke Skæl sad tæt i Rader,
Og sin Glands af Sølvet fik.

Hvælvet var den over Barm.
Asa=Thor i Guldet lued,
Bister han til Jorden skued
Høit fra Himlen paa sin Karm.
Med sin Hammer i sin Arm,
Med sit dobbeltsnoede Bælte
Vinkte han de vrede Helte
Flux til Kampens stolte Larm.

Bagtil var den reen og blank;
Ei den mindſte Rift og Skramme
Giorde Vermunds Daad til Skamme.
Smal den ned i Midien ſank.
Til en Kæmpe før og rank
Var den giort, ved ſtærke Lænder
Funkled ſteenbeſatte Spænder;
Til en Herre fri og frank.

Hielmen, gylden, tung og lukt,
Var ei Dannished berøvet;
Ovenfor i Egeløvet
Ydun vandt ſin ſkiønne Frugt,
Der ſaa herligt og ſaa ſmukt
Voxer hiſt i Aſers Have
Som Udødeligheds Gave,
Lige ſød af Smag og Lugt.

Skioldet, hvælvet, langt og ſtort,
Tungt, ſelv for en Kæmpe tapper,
Var med ſtærke Kobberknapper
Rundt beſat, og kunſtigt giort.
Endnu aldrig giennembor't,
Var det Sværdets Slag en Tøile;
Indenfor, den ſtærke Bøile
Blødt med Zobelſkindet for't.

Blev nu diſſe Vaaben bragt
Frem for Dagens lyſe Flammer,
Efter at i morken Kammer
Mange Aar de havde lagt.

Uffe tog den gyldne Pragt,
Og hver Helt, som var tilstede,
Halv med Frygt og halv med Glæde,
Gav nu paa hans Gierning Agt.

Og med Fryd Enhver da saae,
At de Hoser, sølverhvide,
Sadde rummeligt og side.
Dernæst tog han Hielmen paa.
Op han monne Nettet slaae,
Og de gule Lokker rulled
Rigt og deiligt ned fra Guldet.
Det var skiønt, at see derpaa.

Men da nu det Harnisk blankt
Fast han vilde om sig spænde,
Og sig derpaa vilde vende —
Mærkte han, det var for trangt,
Heller ikke noksom langt;
Og i det han sig mon vride,
Brast det i den ene Side,
Og han drog sin Aande angt.

Kongen hørte Pladen briste,
Luften blev med Klage blandet.
Ingen bedre var i Landet;
Denne Prove var den sidste.
Da nu Ingen længer vidste
Mindste Raad, da sagde Uffe:
„Frygten skal mig ikke skuffe,
Lykken bør man altid friste.

Kalder hurtig fra sin Esse
Hid den sorte Smed i Hast,
At han med sin Hammers Last
Brynien her kan sammenpresse!
Lad ham nogle Nagler hvæsse,
Og dem rundt om Kløften slaae!
Saa vil jeg i Kampen gaae.
Lette Vaaben ei belæsse."

Treen nu ind med hurtig Gang,
Efter Sønnens kloge Tale,
Flux en Smed i Kongens Sale
Med sin Hammer og sin Tang.
Jernet imod Guldet klang,
Og den høie Hvælvings Brag
Gientog lydt hvert Hammerslag,
Mens han Brynien sammentvang.

Da den nu med megen Møie
Halv igien var bragt i Stand,
Sagde Kongens Søn: „En Mand
Regner ikke Alt saa nøie.
Jeg forsigtig nu maa bøie
Over Skaden snildt mit Skiold.
Giv et Sværd nu i min Vold,
At min Fiende det kan døie!"

Mangt et stærkt og fagert Sværd
Bragtes nu med sleben Klinge;
Men naar han det vilde svinge —
Sprang det i hans Hænder qvær.

Da nu Kongen denne Færd
Fik af sine Mænd at vide,
Drog han Sønnen til en Side
Hemmeligt, og talte der:

„Elskte Søn! for Sværdets Savn
Skal du ikke dig bedrøve.
Flere her du ei skal prøve.
Eet jeg kiender, Skræp, ved Navn,
Som i Jordens dybe Favn
Ligger langt fra Sol og Dag.
Der jeg selv det giemte, svag,
Da det var ei meer til Gavn.

Kostbar Klingen er og stor.
Hist i hine fierne Bierge
Gav mig det to kloge Dverge,
Smeddet under sorten Jord.
Udi ingen Kæmpes Giord
Stikker sligt, thi lod jeg skiule
Det i Jordens dybe Hule.
Blomster over Skatten groer."

Lod sig dernæst hemmelig
Nu den gamle, blinde Gubbe
Føre hen, hvor tør en Stubbe
Over Jorden hæved sig.
„Dette Træ er sat af mig,"
Sagde Kongen, da hans Fod
Stødte mod den visne Rod.
„Her er Vaaben, Søn! for dig.

Tag du nu i Hast din Spade,
Grav saa med Forsigtighed,
Til den støder klangfuld ned
Mod den haarde, blanke Plade!“
Uffe giennem Jordens Flade
Grov nu paa sin Faders Bøn.
Varsom var den stærke Søn,
For sit Vaaben ei at skade.

Op fra Markens kolde Skiød
Skarpen Spade Jorden flytted.
Uffe stirred, Kongen lytted;
Endnu intet Vaaben lød.
Mere dybt at grave bød
Gubben nu, og see! en rusten
Glavind, udi Hialtet brusten
Frem sig giennem Muldet brød.

Kongen hæved fro sin Røst:
„Nu du Vaaben har i Hænde,
Som du kan mod Fienden vende“;
Trykte Sønnen til sit Bryst.
Ham var det kun liden Lyst,
Med sligt Sværd i Kamp at drage;
Taug dog, for ei bort at jage
Gubbens allersidste Trøst.

Men da han tillige saae,
At hans Glavind, løs af Vælde,
Let i Kampens stærke Vælde
Lod sin Tunge sønderslaae,

Vilde han dog prøve paa
Kraften mod et Træ, som ene
Stod, og strakte sine Grene
Grønt mod Himlens stille Blaa.

Da Kong Vermund nu fornam,
Hvad hans Søn forsøge vilde,
Sagde han: „Da var det ilde,
Om min Skræp mig giorde Skam.
Fordum var den sielden tam.
Ikke troer jeg, dette Giemme
Mægtet har dens Kraft at hemme,
Og dens Eg at giøre lam.

Lad da fare sligt Forsøg!
Skiebnen kun derved du fristeer;
Thi hvis denne Glavind bristeer,
Flyer vort sidste Haab som Røg.
Som en rovbegierlig Høg
Vist den styrter paa sit Bytte.
Lad da Sligt, som hverken nytte
Kan for Alvor eller Spøg!

Ynglingen betænksom stod:
Med en Brynie kort og brusten,
Med en Glavind løs og rusten
Ud han skulde gyde Blod!
Dog forsvandt ei Heltens Mod.
Muntert sang den vevre Lærke.
Hiem fra Marken gik den Stærke
Med sin Fader, Fod ved Fod.

Og en Hær blev ſammenkaldet,
For at gaae mod Svertings Hær
Hen til Eideren, for der
At bedømme Vaabenſkraldet.
Piben lød, og Luren gialded,
Standſed ved den brede Flod.
Paa den anden Side ſtod
Svertings Mænd, alt vis paa Faldet.

Men ret ſom et enkelt Frø,
Der paa Heden er at ſkue
Voxet til en eenlig Tue,
Midt i Elven ſtod en Ø.
Hverken Huſtru eller Mø,
Kæmper ene den betraade,
Hvergang Sværdet ſkulde raade,
Og en Berſærk ſkulde døe.

Hen til denne Holm nu foer
Uffe med ſin gamle Fader
I de bruſtne Pandſerplader
Og med Sværdet i ſin Giord.
Saxerne ham Døden ſvor.
Begge fra den anden Side
Mon de ham i Mode ſkride
Paa den elvomflydte Jord.

Vermund Kong, den gamle Mand,
Var i Hiertet heel urolig:
„Ei med Vaabnene fortrolig
Er min Søn. Ak, falder han!“

Sætter ved den bratte Strand
Stolen med sin Hynde blød.
„Mærker jeg min Uffes Død,
Styrter jeg mig ned paa Stand."

Blev nu med et roligt Mod
Sværdet flux fra Hoften revet.
Ind, hvor Kredsen vidt var skrevet,
Kæmperne man trøde lod.
Ilden i den Gamles Blod
Selv den hvide Lok foryngte,
Vildt den sig for Stormen slyngte
Hen, som Elven ved hans Fod.

Uffe, rolig, stærk og kold,
Traadte da saa trøst og fro
Mod de vrede Saxer to,
Hver en Kæmpe stærk og bold.
Ind paa ham med megen Vold
Hug de nu, mens Diet brændte;
Da sin Skræp ei Uffe kiendte,
Bødte han kun med sit Skiold.

Kongen hørte Fiendens Hug
Hardt mod Sønnens Vaaben klinge,
Som med Skioldets haarde Ringe
Skiermed sig, og med sit Buk.
Vermund gav et ængstligt Suk.
Længer ud til vilden Strand
Trak sin Stol den gamle Mand,
Løsnede sin Krone smuk.

Men da Uffe mærkte snart
I det raske Kæmpeværk
Ved sit Slag, alt mere stærk,
Sværdets gode Kraft og Art,
Hug han drabelig og svart
Brat den Ene let, som Sivet,
Med sin Glavind giennem Livet,
At han styrted ned med Fart.

Vermund, som var Kampen nær,
Monne Mandefaldet høre,
Sagde med et henvendt Øre:
„Der fornam jeg Skræp, mit Sværd."
Sonnens hæderlige Færd
Folkets Fryderaab udtrykte.
Da sin Stol fra Vandet rykte
Gubben, og fik Livet kiær.

Frem med megen Vælde brød
Svertings Søn nu, for at hevne
I det frygtelige Stævne
Sin Ledsagers bratte Død.
Sank da ned mod Hielmen rød
Uffes Glavind ufortøvet;
Brat paa Længden blev han kløvet,
Styrted i sit Blod, som flød.

Vermund i sit Purpurklæde
Sagde, vendt til Slaget hen:
„Der fornam jeg Skræp igien.
Skal jeg smile, eller græde?"

En Herold for Kongens Sæde
Treen, og qvad det muntre Vers:
„Een paa langs, og Een paa tværs!"
Da græd Gubben hoit af Glæde.

Og en vældig Vaabenlarm
Toned fra de Danskes Leir.
Hiem de Danske drog med Seir,
Tvungen Saxen gik i Harm.
Uffes Pande, stor og varm,
Friedes nu fra Hielmens Glands,
Koltes med en Egekrands,
Rakt ham af en Piges Arm.

Og de Danske drog tilbage,
Skialders høie Harper lod.
Over Kong Atisles Død
Hørtes Ingen meer at klage.
Froe var Vermunds sidste Dage,
Uffe blev en Kæmpe stærk,
Altid sindigt var hans Værk,
Derfor kaldtes han den Spage.

Knud den Store.

Kong Knud sad stor og mægtig paa sin Throne,
En Herre, drabelig og stærk og huld.
Den danske, britiske, den norske Krone
Var smeltet sammen i hans Krones Guld.

Høit i hans høie Sal klang Harpens Tone,
Thi Skialdens Barm var af hans Idræt fuld.
I Kirken selv lød Hymner til hans Ære,
Thi han udbredte Jesu sande Lære.

Men Knud sad taus og tankefuld i Sind,
Ei blussed Læben, som hans Purpurklæde;
Sørgmodelig han støtted Haand til Kind,
Og ingen Deel han tog i Hoffets Glæde.
De svundne Dages Idræt faldt ham ind,
Da monne bittre Taarer Diet væde.
„Ak!“ sukked han, „min Gud! kan du forgiette
Min Synd? kan du mit Regnebræt udslette?

Min Ungdom svandt i Stolthed og Foragt,
Kiæk frem jeg gik; ak! nu jeg modløs græder.
For at forstærke min den stolte Magt
Forbandt jeg mig med Eadrik, den Forræder.
Den diærve Ulf i Kirken blev ombragt,
Hans røde Blod end Altertavlen væder.
Ei blot med Sværdet, tidt med mørke Rænker
Jeg vandred frem — nu det mit Hierte krænker.

Men ofteſt dog med Manddom og med Sværd
Min raske Ungdom blot sit Værk begyndte.
At blive Danmarks gamle Krone værd,
Det var den Tanke dog, som frem mig skyndte.
Og derfor stormed jeg i Herrefærd,
Og derfor Heltens Syssel, Kamp, jeg yndte.
Da aabned sig mit Hierte for din Stemme;
Ak, hulde Jesus! kan du Alt forglemme?“

Som Kongen nu saaledes trøstløs sad
Med blege Kinder og med Graad i Diet,
Mens hen ad Bænken i den lange Rad
Guldhornet gik, og Hvermand var fornøiet,
Da treen en Skiald for Kongen frem, og qvad:
„Min Konning! hvor er den, som du, ophøiet?
Du tvang det stolte Nords udstrakte Lande,
Ustraffet Ingen tør dit Bud modstande."

Taalmodig, uden Harme, hørte Knud
Paa denne daarlige, forvovne Tale.
Hvad Skialden qvad, det raabtes snarligt ud
Af hver en Ridder i de blanke Sale.
Da blev den gyldne Stol paa Kongens Bud
Ført ned fra Borgen giennem grønne Dale
Til hviden Strand, hvor stolt og langsomt Vandet
Høit skylled sine Bølger op paa Landet.

Derpaa han lod med steenbesatte Baand
Den tunge Glavind ved sit Bælte spænde.
Med Kronen paa, med Sceptret i sin Haand
Han monne sine Fied mod Havet vende.
Hvad Tanke der besiælte Kongens Aand,
Nysgierrig nu hver Hofmand ønskte kiende;
Men Kongen taug, og vandred med sit Følge
I Purpurkaaben mod den hvide Bølge.

Og satte sig saa i det gyldne Sæde
Blandt runde Stene paa det blode Sand;
Ei, hvor bestandig Bølgens Brudd mon væde
Det ramme Tang med sit skumklædte Vand;

Ei heller der, hvor ei den kunde træde,
Paa den for fierne, den for høie Strand;
Men der, hvor Pilen med sit Hoved hængte,
Hvor nu og da kun Bølgen op sig slængte.

Der Kongen sad, og talte saa til Havet:
„Det Land, jeg sidder paa, tilhører mig.
Med dig, o Sø! min Vælde er begavet;
Thi lyd din Herre: ei du nærme dig!
Din Bølge kræver jeg saaledes' avet,
At til min Fod den aldrig vover sig.
Thi jeg beherfker Nordens stolte Lande,
Ustraffet Ingen tør mit Bud modstande."

Men som sædvanlig gik den stille Bølge,
Sin vante Vei den end bestandig tog,
Af sin Natur den Intet mon fordølge,
Det ene Bølgeslag det andet jog.
Med otte kom den niende i Følge,
Der stærk og svanger op paa Kongen slog.
Ei til hans Fødder blot den op sig trængte,
Hans Scepter og hans Krone den besprængte.

Da reiste Kongen sig, saae til hver Side,
Og brød med Taarer høit saaledes ud:
„I Sandhed! hver en Christen burde vide,
At der er Ingen mægtig uden Gud.
Han grunded Jorden, han lod Havet glide
I evig Vexel ved sit stærke Bud;
Han ene mægter Jord og Hav at tvinge,
Mod hans er al min Vælde saare ringe."

Med disse Ord han af sin Krone spændte,
Af Guld og Ædelstene tung og svar,
Derpaa han sine Fied fra Havet vendte,
Og ydmygt Kronen hen i Kirken bar.
Der knælte han, og hver sin Synd bekiendte,
Mens Angerstaaren trilled heed og klar.
Paa den Korsfæstede i Martyrqviden
Han Kronen satte, bar den aldrig siden.

Borgridderen.

Hvor Stormen vældigt tuder,
Hist høit paa Fieldet brat
En gammel Borg udluder,
Bedækt med Mos og Krat.
De vilde Skovens Fugle
Har der et aabent Buur,
Høit skriger Nattens Ugle
Fra gamle brustne Muur.

De skarpe Tiørnebuske
Fortrænge mindste Sti.
De tunge Skyer ruske
Det høie Taarn forbi.
Den gamle Muur sig splitter,
Hiemsøgt af Regn og Vind;
Igiennem Risten titter
Bleg Nattens Maane ind.

Dybt hen i Salen trænger
Den Straale, mat og kold,
Til Væggen, hvor der hænger
Et gammelt rusteint Skiold.
Det haver ei sin Lige
I Styrke, som i Vægt.
Det gik i gamle Krige
I Arv fra Slægt til Slægt.

Naar Maanens første Flammer
Da spille, som i Vand,
Paa Skioldets blanke Skrammer
Og paa den gyldne Rand,
Et Suk sig lader høre
Fra gamle Riddersal,
Og muldne Been sig røre
Dybt i den dybe Dal.

I dunkle Lund det toner,
Som Klokken seent i Qvæld;
Da suser Egens Kroner
Om gamle Skovcapel.
I siunkne Grav det bæver,
Det hvisler fiern og nær.
En Ridder op sig hæver
Med Harnisk og med Sværd.

Han farer ei med Lempe,
Han bryder Qvist og Green.
Den drabelige Kæmpe
Gaaer over Elv og Steen,

Igiennem Tiørn og Hasler.
Krat om hans Brynie slaaer.
De blanke Plader rasler;
Han ind i Borgen gaaer.

Hvor Skioldet op er stillet,
Der standser han igien;
Stivt paa et gammelt Billed
Seer han med Længsel hen.
Det er en deilig Qvinde,
En prydet Ungdoms Brud;
Men Fugtighed og Vinde
Har slukt det Meste ud.

Bleg Maanen staaer derude,
Og sender did sit Skin;
Igiennem brustne Rude
Den kysser hendes Kind.
Dybsindig og fornøiet
Paa gamle Contrafei
Seer han med Graad i Diet,
Med Smiil, og gaaer sin Vei.

I næste Sal han træder
Med Diet end i Graad,
Saa saare der ham glæder
Det gamle Huusgeraad.
I Riddersalen vanker
Den Kæmpe, stærk og stor,
Og sætter sig i Tanker
Ved trøsket Egebord.

Da flux hans Øie flammer.
Han iler, vred i Sind,
Mod lukte Rustningskammer,
Og sparker Døren ind.
Til sine Spyd han griber —
Da knækkes møre Stang,
Og Dødningehyret piber
Straadødens Varselsang.

Til Trøst hans Hierte trænger,
Han søger Harpen brat.
Hist i en Vraa den hænger,
Forfalden og forladt.
Før var den Sorgens Tvinger
Med sin den hule Røst,
Nu plat forstemt den klinger.
Det skær ham i hans Bryst.

Hen for sin Viv han træder,
Og stemmer den til Klang,
Derpaa han langsomt qvæder
En gammel trofast Sang.
Smedens Helten siunger,
Sødt klinger Harpens Guld.
Hans Qvad i Borgen runger
Saa reen og underfuld.

Til Kirken nu han iler
Med lange, tunge Skridt;
Der Midnatsmaanen smiler
Paa Korset, sølverhvidt.

Med Skræk de Straaler bæve
I det forfaldne Chor,
Thi tykke Spindelvæve
Forløseren omsnoer.

Huult lyder Vindens Brusen
I gamle Sacristie,
Høit synger Riftens Susen
Et evigt Litanie.
Da skiælver Helten saare.
For Guds eenbaarne Søn
Han synker ned med Taare
Og en andægtig Bøn.

Naar Osten frem da luer,
Han hen for Vindvet gaaer.
Mørk han til Jorden skuer,
Som dybt i Taage staaer;
Seer deres travle Hænder
Og deres Trælleværd,
Og harmfuld bort sig vender
Med Haanden paa sit Sværd.

Derpaa med stille Klage
Ned til den Dal saa lav
Gaaer Ridderen tilbage,
Tilbage til sin Grav.
Vestvinden vister Sukket
Fiernt hen i Bølgedands,
Han svinder, klart bedugget,
I røde Morgenglands.

Fordum, hvor Stormen hviner,
Stod Borgen høi og stor.
End stande dens Ruiner,
Snart døer det sidste Spor.
Da viser man, hvorlunde
Sig Muren strakte hen.
De gamle Tider svunde —
Men Mindet er igien.

Skovkirken.

I Gudbrandsdalen stod en eenlig Hytte,
Hvis Eier ei var blevet Dødens Bytte,
Da Pesten dybt sin Vinge synke lod,
Og bragte Giæring i det friske Blod
Og Skræk og Qval og Vaande,
Hvorhen den gustne Hex henblæste med sin Aande.

De friske Normænd, vant, at Luft hiin rene
Omboltre skulde Fieldets høie Stene,
Som Fluer sank; den vamle Hede kom,
Og giorde Bierget nøgent, Dalen tom,
Og lagde Alting øde,
Som naar en Nattefrost afsvider Dagens Grøde.

Den stærke Arm, som rask og uforfærdet
Var vant at styre Plougen, svinge Sværdet,
Blev mat. Ei Foden mægted meer at gaae.
Diet blev rødt, og Læberne blev blaae;
Og Norges Piger svunde,
Som Roser i de vaade, kolde Nattelunde.

Den Barm, hvis Skionhed hele Jorden hylder,
Svandt ind, og steg igien med sorte Bylder;
Og Kæmpens Hals, der nys med Sundheds Lyst
Det snilde Hoved bar paa stolte Bryst,
Sank, som en slappet Bue,
Og til et udbrændt Kul blev Diets hede Lue.

Naar Solen steg nu i sin Morgenrøde,
Da fandt den Alting tomt, og Alting øde;
Hvorhen den skued fra sin gyldne Top,
Blev den kun vaer en halvforraadnet Krop.
Da zittred den, og blegned,
Og svøbte sig i Skyer, til atter ned den segned.

Fælt monne Sneen over Graven syge,
Kun hist og her man saae en Skorsteen ryge.
Saaledes længe vexled Aar med Aar.
I Gudbrandsdalen stod endnu en Gaard;
Fra den de Slægter ginge,
Som stimled folkerigt nu atter hen paa Thinge.

Paa Thinget monne de sig tidt forsamle;
Der talrigt stod de Unge med de Gamle.
De raadslog om, hvordan de skulde faae
En Kirke bygt, som kunde freidigt staae,
Hvor de med hellig Vise,
Med Prædiken og Bøn Gud Herren kunde prise.

Da maatte sorrigfuldt de med hverandre
Med uforrettet Sag fra Thinget vandre.
Skiøndt hver sin Skierv, i Hiertet from og reen,

Henlagde glad paa gamle Kongesteen,
Blev dog kun Summen ringe,
Og meer formaaede de nu ei at sammenbringe.

I Somrens Tid, naar Alt var luunt og stille,
Naar Lougens Bølger monne sagte trille,
Da samled de hver Søndag sig en Stund
Udi en kølig, dunkel Birkelund.
Og fromt sig hvælved Birken
Da over dem saa trygt, som om de sad i Kirken.

Men naar det isned omkring Fyrrens Blade,
Naar Græsset svandt, og viste Klippens Plade,
Naar Vintren spændte sig i Pandser ind,
Og svang sig paa sin Ganger Hvirvelvind,
Da sad Enhver alene,
Da kunde de sig ei med Andagt meer forene.

Hør nu, hvor snart den gode Gud med Styrke
Sin Bistand giver dem, som fromt ham dyrke!
To Børn, det var en Pige med en Dreng,
En Sommersøndag gik ad grønne Væng,
Da fik de Lyst at vove
Sig over Klippen i de dunkelgrønne Skove.

Det var den første Pintsedag, den skiønne,
Den muntre Fest, som holdes i det Grønne.
Der havde Bygden den nu nylig holdt,
Mens alle Blomster dufted friskt og boldt,
Bag Nordens Granepalmer
De havde lovet Gud med høie Jubelpsalmer.

Som nu de Børn rundtom i Skoven vanked,
Og legte, sprang omkring, og Blomster sanked,
Og trængte did, hvor Skovens tykke Krat
Selv giorde lysen Dag til mørke Nat,
Da mon de sig forvilde,
Og Solen sank i Hav, og det blev mørkt og silde.

Dog kom de hiem ei til den vante Hytte,
Forgieves mon den bange Moder lytte.
Og Natten svandt; de kom endnu ei hiem.
Men Dagen kom, og Dagen bragte dem,
Saa munter og fornøiet,
Med Blomster hver i Haand, og glade Smiil i Diet.

Og da dem spurgtes, hvi de blev saalænge;
Hvi ei de kom, da Solen gik til Senge;
Om paa den grønne Jord, om i et Træ
De havde søgt usikkre Nattelæ:
Da svared de tillige:
„O! vi har slumret sødt, det laer sig aldrig sige.

Først hist vi rundtomkring i Skoven vanked,
Og legte, sprang omkring, og Blomster sanked,
Og trængte dybt os ind i tætte Krat,
Da blev det pludselig til mørke Nat;
Vi kunde hiem ei finde,
Og Solen saae vi fiernt bag Skoven at forsvinde.

Da gav vi bitterligt os til at græde.
To andre Børn i giennemsigtigt Klæde
Kom til os da; de vare begge smaae,

Med krusetgule Haar og Vinger paa.
De sagde: Lad os ile!
Vi vise jer et Huus, hvor I kan roligt hvile.

Da fulgte vi de Børn igiennem Skoven
Hen til et Huus, saa taarnet, høit foroven.
De ledte ind os ad en hvælvet Port.
Det Huus det var saa langt, det var saa stort,
Foroven i en Bue,
Det hele Huus bestod kun af en enkelt Stue.

Hvad der vi saae, det laer sig ei beskrive.
De Glutter sang: Her kan i Nat I blive;
Og naar i Morgen I er vaagnet, gaaer
Da hiem, hvor eders Faders Hytte staaer,
Fortæller, hvad I funde!
Saa siunge de med Smiil, gav os et Kys, og svunde.

Ak, Moder! ak! i Husets østre Ende
Saae vi to store Lys paa Bordet brænde;
Der straalte det saa stærkt med røden Guld,
Af modne Bær og Ax var Væggen fuld.
De Vindver var saa lange,
Did straalte Maanen bleg, dog blev vi ikke bange.

Men i den anden Kant, hvor Dunkelheden
Hang tyk og sort foroven og forneden,
Der lød bestandig fort en herlig Sang
Ledsaget af en dybt alvorlig Klang.
Vi hørte Toner bruse,
Igiennem tykke Rør det monne vældigt suse.

Da treen en Skare Børn for os, og dandsed,
Indtil vi Intet meer af Alting sandsed.
Vi slumred ind, og da vi vaagned, saae
Vi ingen flere Børn med Vinger paa.
Og Sangen taug; vi skued
Ei heller meer de Lys, som før i Natten lued."

Saa talte de. Men med opmærksomt Øre
Var Bygden stimlet did for Alt at høre;
De sagde: „Leder os paa Husets Vei!"
De ginge tausť, paa Veien taltes ei;
Fuld af Forventning fulgte
De med et saligt Haab, som endnu Læben dulgte.

Igiennem Busk og Krat de Børn dem førte,
Hvor Skovens Dyr man langtfra tude hørte,
Hvor ei fra Pestens Tid en Stemme lød,
Hvor Solen sparsom giennem Krattet brød,
Hvor Maanen skinte neppe,
Hvor Busk og Tiørn og Træ tæt fletted Skovens Tæppe.

Med Øxer maatte de sig Veien bane;
Men Øxens Brug er raske Normands Vane,
Og skiøndt tilsidst den stærke Haand blev mat,
Sank dog for skarpe Staal det tykke Krat.
De Børn bestandig smutted
Let giennem Busken ind; dem følge de beslutted.

Og som de nu ei Modet synke lode,
Da pludselig de for en Afgrund stode,
Som skiultes af de vildt nedhængne Løv,

Hvor Klippen knuſte Fosſens Vand til Støv,
Hvor Fraadens Hvirvler vrimled,
Hvor over Svælget ſvai paa Kanten Granen ſvimled.

Med Truſel ſkummed op de Bølger hvide;
Da ſtod de Børn alt paa den anden Side,
Og havde ofte vinket, ofte kaldt.
Og Øxen ſank med Kraft, og Granen faldt
Hen over Dybets Grunde,
Og blev en Bro, hvorpaa de ſikkert træde kunde.

Da hvisled det igiennem Buſk og Tiørne;
Og ſtrax en Hær af Losſer, Ulve, Biørne
I Møde treen dem paa den fierne Strand,
Og griinte fælt, og viſte ſkarpe Tand.
Da ſigted Riffelmunden —
Og i et Nu var Los og Ulv og Biørn forſvunden.

Alt daled Solen bag de Klipper bratte,
Alt ſank de ſenefulde Arme matte.
Da ſaae de pludſelig fra dunkle Braa
Midt paa en Gronning lys en Kirke ſtaae,
Af ranke Træer omſkygget,
Stor faſt ſom Olafs hiſt, den han i Throndhiem bygged.

Med Mos begroet, omkrandſet af Naturen,
Sig hæved favnetyk ærværdig Muren.
Mod Taget ſvang ſig Vedbendranken trygt.
I Kirketaarnet havde Storken bygt;
Den klappred med ſin Vinge,
Med Næbet hørte man den ſvagt paa Malmet ringe.

Forbauset hen for sig de Bønder stirred,
Og heed og tung paa Kinden Taaren dirred,
Og Øxen faldt af Haand ved ranke Træ,
Og Haanden foldte sig, og ned paa Knæ.
De sank, og med hverandre
De monne Haand i Haand derpaa i Kirken vandre.

Og dem i Møde lød en liflig Tone
Fra Midten i den gyldne Lysekrone;
En Drossel sad paa Lysestagens Arm,
Og sang i Aftensolen rød og varm,
Og qviddred dem i Møde
Saa lifligt og saa sødt i Kirkens Aftenrøde.

Alt var forladt heel pludselig; i Tiden
Det maatte være længe, længe siden.
Opladne Psalmebøger rundt man saae;
Den Sang: Naar vi i største Nøden staae,
Var overalt opslagen,
Og Alt var tykt bedækt med Støvets hvide Lagen.

Men klar fra Altret, blank i Aftenglandsen,
Af røden Guld tilstraalte dem Monstrantsen,
Og giennem Vindvet Brómbærranken sig
Til Altret havde snoet ydmygelig,
Og Axet guldbeglødet;
Til høire Side Viin, til venstre Side Brødet.

Og nu var Ønsket opfyldt, Sorgen svundet,
Hendøde Slægters Tempel atter fundet;
Og i en hellig Psalme ud de brød,

Og klart det skiønne Chor i Kirken lød.
Høit sjunge Mænd og Qvinder:
„Hvo banker, lades ind; hvo trofast leder, finder.“

Ægirs Gave.

Mens høie Guder
Fornøied sig, hvor salten Sø
Med Vælde tuder
Hist om Hler=Ægirs Ø,
Greb den Gud for Havets Magt
Om et Horn saa stort,
Dannet udi Skiønheds Pragt,
Saare kunstig giort.

Blandt Sneglehuse
Dybt udi det vaade Blaa,
Hvor Bølger bruse,
Man ei dets Lige saae:
Farvespættet der man fandt
Hver en Rand og Krog;
Slangebøiet det sig vandt,
Som en spraglet Snog.

I smidig Vinden
Smelted Rødt i Hvidt og Guult;
Hornet forinden
Var rummeligt og huult,

Doppen i den snevre Bund
En Karfunkel grøn,
Randen om den brede Mund
Gyldenblank og skiøn.

Det Horn mon love
De Diser udi Ægirs Sal.
Han raabte: „Vove!
Fyld mig min Pocal.“
Haaret flettet ind med Siv,
Blysom Vove stod;
Blaatindbæltet smekkre Liv,
Trind den spæde Fod.

Fulgt af sin Søster,
Hun kom, mens alle Guder loe.
De hvide Bryster
De svulmede saa froe.
Bag den blotte Jomfrubarm
Hiertet bange slog.
Taus hun i sin runde Arm
Sneglehornet tog.

Alt efter Vane
Derpaa den unge Havets Mø
Stak, som en Svane,
Ned i den salte Sø.
Snart man atter hende saae
Paa den grønne Strand,
Hornet fyldt med Perler smaae,
Klare som et Vand.

I brune Hænder
Tog Gubben, hvad ham Pigen gav.
„Hler=Ægir sender
En Gave fra sit Hav.
Gaven være Disen bragt
Midt i Kredsen der,
Som besidder største Magt
Udi Guders Hær!“

Da Frigga reiste
Sig med sin grønne Egekrands,
Gudinden kneiste
I herlig Himmelglands:
„Moder for et Herthadal,
Odins Hustru bold;
Hvo har udi Asers Sal
Større Kraft og Vold?“

De hvide Hænder
Da strakte Gefion ud mod Sø;
Heimskringla kiender
Den vene Nordens Mø.
„Hvo har ploiet Herthalund
Frem, du stolte Frei?
Hvo gav hist din Throne Grund?
Ingen, uden jeg.“

Men Eir sig hæved
Med sin Rod, sin skarpe Kniv:
„Hvor ofte bæved
I ei for Heltens Liv?

Hvad er Throne, hvad er Land
Uden Sundhedssaft?
Hvilken Kraft sig ligne kan
Med min Lægekraft?“

Nornen, den høie,
Da stødte stoltelig til Lyd.
Hver Guddoms Die
Faldt paa det tunge Spyd.
„Livet har I vel frembragt,
Asers stolte Hær!
Men hvad standser Livets Magt?
Det giør Nornens Spær.“

Da Freia smiilte;
Paa sin lille Fod af Snee
Didhen hun iilte,
Hvor Gaven var at see.
„Ægir! giv du Hornet mig;
Freia stander først.
Al Naturen siger dig,
At min Magt er størst.“

At kiæledægge
Begyndte hun paa Gubbens Skiød,
Fra trinde Lægge
Bort Klædebonnet flød;
Trykte om hans Ryg sin Arms
Alabaster ned,
Lod ham skue nær sin Barms
Deelte Fyldighed.

Fast elskovsfangen
Alt Ægir efter Hornet tog —
Ham vakte Klangen,
Thi Bragi Harpen slog;
Og som nu hans Dines Ild
Faldt paa Guders Rad,
Blev han Ydun vaer, som mild
Hos sin Husbond sad.

Saa taus blyfærdig,
Indhyllet i det kydske Flor,
Sad hun elskværdig,
Om ranke Liv en Giord.
Bruun var Haarets rene Glands,
Som en Knude bandt;
Giennem Lokken sig en Krands
Af Kiærminder vandt.

Et gyldent Bæger
Hun holdt udi sin hvide Haand.
Naar Bragi leger
Paa Harpen, fro i Aand,
Dufter strax den modne Frugt
Fra den Skaal paa Stand,
Breder ud en liflig Lugt
Over Hav og Land.

Den hulde Qvinde
Med ubevidste Ynders Magt
Mon overvinde
Selv Freias stærke Pragt.

„Ydun!“ raabte Guden brat,
„Syng i Bragis Maal,
Syng os: hvilken sielden Skat
Dufter fra din Skaal.“

Med deilig Stemme —
Det klang, som naar i Vaarens Dal
Bag Bøgens Giemme
Fløiter en Nattergal —
Ydun sang ved Harpens Klang,
Høit lød hendes Røst.
Harpen klang, men Yduns Sang
Smelted Alles Bryst.

„Den sunde Rødme,
Som blusser her fra Skaalens Rand,
Den friske Sødme
Kun Guder styrke kan.
Blev af disse Æbler smaae
Krystet ei en Drik,
Falmed Odins Lokker graae,
Sluktes Freias Blik.

Naar Bragi synger,
Da modnes paa et helligt Træ
De Æbleklynger
I Lundens dunkle Læ.
Kun Udødeligheds Kraft,
Kun et evigt Liv
Springer ud af denne Saft.“
Saa sang Bragis Viv.

Et helligt Stille
Bevidnede, hvad Sangen lød.
Da saae man trille
Ned udi Yduns Skiød
Alle Hornets Perler smaae
Klart paa Kildeviis.
„Skatten dig tilhøre maa,
Valhals bedste Dis!

Hvad jeg forlanger
Til Giengield for hvad her du fik,
Er, at jeg fanger
Udaf din Most en Drik.
Tolk min Daad og min Bedrift
I en Skialdesang,
Lad den fra din Runeskrift
Tone frem engang!“

Det Ydun loved,
Og derpaa deelte hun sin Skat.
Hver Disas Hoved
Blev smykt med Perler brat.
Hornet skienkte Bragi hun:
Suttungs Drik et Maal.
Ægir gav hun strax paa Stund
Frugter af sin Skaal.

Hvis ikke siden
Af onde Lok' i Ægirs Bo
Forvendt til Striden
Var bleven Gildets Ro,

Havde Sæmund i sit Skrift
Daaden længst fortalt;
Men den vældige Bedrift
Har den mindre qvalt.

At ei forsvinde
Den skulde reent og plat forgaae,
Bød min Gudinde
Mig her Guldharpen slaae.
Oldtids dunkle Taager flye,
Valhal straaler smukt;
Guder lever op paa ny
Ved Ydunas Frugt.

De tvende Kirketaarne.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Hannem lyster i Leding at gange;
Først træder han i den Kirke liden,
At høre de Ottesange.

Muren var af det gule Leer.
Og Taget det sorte Straa;
Det var sig Herr Asker Ryg,
Misnøiet han saae derpaa.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Sit Hoved maatte han bøie;
Loftet det var saa meget lavt,
Og Kæmperne vare saa høie.

Væggen var baade muggen og grøn,
Den havde saa dyb en Revne;
Tiden æder med skarpen Tand,
Saa lidet monne hun levne.

Fort hun gnaver med skarpen Tand,
Dertil hun haver stor Drift.
Alt da voxte den liden Smaablomst
Udi den Kirkerist.

Alt da snoede den grønne Humle
Sig ad den Kirkeside.
Storken sidder udi Redet strunk,
Og seer hun ud saa vide.

„Og hør du, kiære Fru Inge!
Du est en Qvinde saa puur;
Ei sømmer det sig, at bede til Gud
I sligt brøstfældigt Skuur.

Vinden blæser udi Kirken ind,
Og Regnen ned mon dryppe.
Christus er steget til Himmelens Sal,
Han nøies ei meer med en Krybbe.

Hør du, allerkiæreste Hustru min!
Jeg siger dig det for sand:
Op skalst du bygge Kirken af ny,
Mens jeg er dragen af Land.

Taget du dække med røde Tegl,
Af Steen du føre den Muur;
Ned da skalst du rive saa brat
Det usselig Kirkeskuur.

Tage du saa mit Skarlagenskind,
Af Fløiel det vel maa være;
Alt til et Alterklæde skiønt
Du snildelig saa det skære."

Det var sig Fru Inge,
Hun svared sin Husbond med Ære:
„Som I siger, min ædelig Herre!
Saa bør det vel sig være."

„Hør du, kiære Fru Inge!
Gud haver velsignet dit Liv;
Føder du mig en Søn saa bold,
Da est du en Danneviv.

Føder du mig saa bold en Søn,
Da giør du mig Tankerne glade.
Føder du mig en Dotter skiøn —
Jeg vil hende ikke hade.

Hør du, kiære Fru Inge!
Du est en Qvinde velbaarn;
Føder du mig en Søn saa bold,
Da bygge du Kirken et Taarn.

Føder du mig en Dotterlil,
Da sætte du kun et Spiir;
Ridderen kneiser saa strunk og stolt,
Men Qvinden er Ydmyghed Ziir."

Det var sig Herr Asker Ryg,
Han beder sadle sin Hest,
Saa rider han i det Ledingstog,
Som til en Brudefest.

Tredive vare hans Svende,
Og alle med Brynier nye;
Hvor han stedtes i Kampen hen,
De Fiender brat monne flye.

Det stod hen udi Uger,
Ja vel udi Maaneder ni;
Det var sig Herr Asker Ryg
Han seired i alle di.

Det var sig den giævelig Helt,
Hannem lyster nu hiem at-fare;
Hielmene var af hiin røde Guld,
Hannem fulgte saa favr en Skare.

Der han drog igiennem den Skov,
Da fulgte ham tredive Svende;
Der han kom til Finneslovlille,
Da red den Herre alene.

Solen skinner om Morgenen rød,
Og Regen falder paa Græs.
Det var sig Herr Asker Ryg,
Han spored saa vel sin Hest.

Satte den Herre Guldkringlen
Dybt udi sin Gangers Side.
Det vil jeg for Sanningen sige,
Hans Tanker lobe saa vide.

Over den gule Hvedemark
Der kneiser en Bakke grøn,
Bagved ligger Finneslovlil,
En By vel stor og skiøn.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Han bad vel ved vor Frue:
„Give det Gud i Himmerig,
At jeg et Taarn maatte skue!“

Det var sig Herr Asker Ryg,
Saa listelig da han loe:
Der han kom paa den grønne Brink,
Han skued de Taarne to.

Over den Kirke stoltelig
De kneised i Luften blaa.
Lærken sang i den Hvedemark,
Mens Solen skinte derpaa.

Tak have stolten Fru Inge!
Hun var en Danneviv;
Hun skienkte sin Husbond Sønner to
Til Gammen og Tidsfordriv.

Den første af de Sønner to
Den kaldte han Esbern Snare;
Han blev saa stærk, som den vilde Bas,
Og mere snel, end en Hare.

Den Anden kaldte han Axel,
Han blev en Biskop from;
Han brugte sit gode danske Sværd,
Som Paven sin Stav i Rom.

Faldet er nu det ene Taarn,
Og Krattet voxer af Gruus;
Axel og Esbern Snare
De taarne det danske Huus.

Mosset dækker den gamle Steen
Alt over den sorte Jord;
Axel og Esbern Snare
De hæve sig høit i Nord.

Styrte vil snart det andet Taarn
Alt i den Kirkeby;
Axel og Esbern Snare
De kneiser i evigt Ry.

Christ signe den ædelig Danneqvinde!
Hun hviler for Altret i Kirke;
Hun satte tvende mægtige Taarne
Paa Danemarks Danevirke.

Hil være den Kæmpe, som seierrig
Hiem drager med stolten Skare,
Og finder i Buggen Tvillinger to,
Som Axel og Esbern Snare!

Agnete.

Agnete sidder paa den eensomme Strand,
Saa sagtelig de Bølger slaae op paa hviden Sand.

De Bølger svulme med skummende Top,
Skion Havmand sig skyder fra Havsbunden op.

Hans Pandser var om Livet af sølvblanke Skæl,
Derpaa skinte Solen udi Rosenqvæld.

Hans Spyd var en Baadsstang, dens Krog en Koral,
Hans Skiold var en bruunhvælvet Skildpaddeskal.

Hans Hielm var af Musling, hans Haar var af Tang,
Som Nattergalens Stemme var Havmandens Sang.

„Og siig du mig, skiøn Havmand, alt fra din vaade Bo!
Naar kommer der en Beiler og fæster min Tro?"

„Og hør du, Agnete! hvad her jeg siger dig:
Alt til din kiære Fæstemand saa skalst du kaare mig.

Jeg' eier under Havet saa herlig en Hal,
De Vægge ere slebne af klareste Krystal.

Syv hundrede Piger opvarte ved min Disk,
Foroven som en Qvinde, forneden som en Fisk.

En Slæde jeg eier, som Perlemor at see,
Den drager mig den Sælhund, som Renen paa Snee.

Og i min grønne Have saa høit de Blomster staae,
De kneise udi Vandet, som udi Luften blaa."

„Og er det, som du siger, skiøn Havmand! for sand,
Da vil jeg dig udkaare alt til min Fæstemand."

Agnete sprang i Havet, den vene Viv,
Han traf hende ned under Havgræs og Siv.

Tilsammen de var udi otte Aar,
Syv Sønner hun der ved Havmanden faaer.

Agnete sidder under Havgræs og Tang,
Da hører hun paa Jorden de Kirkeklokkers Klang.

Agnete ganger for sin Husbond at staae:
„Og maa jeg endnu engang til Gudsbord gaae?“

„Og hor du, Agnete! hvad jeg vil sige dig:
I fiir og tyve Timer maa du forlade mig.“

Agnete kysser sine Sønner saa brat,
Hun sagde dennem alle tusind god Nat.

Og grædе giorde Store, og grædе giorde Smaae,
Og grædе giorde Barnet, som i Vuggen laae.

Agnete nu atter paa Stranden staaer,
Hun havde ei seet Solen i otte Aar.

Agnete triner for sine Frænder ind.
„Vi kiende dig ei mere, du hedensке Qvind!“

Agnete triner ad Kirkedøren ind,
Og alle de Smaabilleder de vendte sig omkring.

Agnete sætter Kalken for sin Mund,
Da var det, som hun stirred udi Havets Grund.

Agnete mæler fast ei et Ord,
Den hellige Viin hun spildte paa Jord.

Om Aftnen, da Røgen og Mørket faldt paa,
Agnete mon atter til Stranden udgaae.

Hun folded sine Hænder, den vene Viv:
„Gud naade mig, og tage mit unge Liv!“

Agnete synker udi Græsset ned;
Det siger jeg, de Roser de blegned derved.

De Fugle de sjunge saa høit paa Qvist:
„Nu døer du, Agnete! det vide vi forvist."

I Tusmørkets Time, som Solen nedgik,
Da skiælved hendes Hierte, da brast hendes Blik.

De Bølger de stige med Vee og med Ak,
Saa sagtelig de Liget til Havsbunden trak.

Tre Dage var hun der alt efter sin Død,
Da atter hende Bølgerne til Havsfladen skiød.

Den liden Smaadreng saa aarle vogter Gæs,
Da fandt han Agnete opskyllet paa det Næs.

I Sandet han grov hende ned bag en Steen,
Den skiermer nu for Bølgerne de mødige Been.

Hver Morgen og hver Aften er Liigstenen vaad;
Det kalde Byens Piger nu Havmandens Graad.

Børnene i Maanen.

Hør, mit Barn! et Eventyr.
Seer du hist de dunkle Skyer
Midt i Maanens gule Skive?
Ingen Vind kan dem fordrive.

Men see grandt og noie til,
Da du snarlig mærke vil,
At de dunkle Skyer vige
For en lille Dreng og Pige.

Hen de gaae med iilsom Gang,
Har paa Skuldren lagt en Stang,
Derpaa hænger Spanden stille.
Seer du Pletten hist, den lille?

Disse Børn, som hisset gaaer,
Gik for mange, mange Aar
Til en Brønd, som stod i Norden;
Maanen saae just ned paa Jorden.

I den lille nette Spand
Skulde hentes Kildevand.
Maanen saae dem i det Grønne,
Og de Børn de var saa kionne.

Maanen sagde: „See, hvor but
Gaaer den lille stolte Gut;
Men hvor bly og blid tillige
Gaaer den lille smukke Pige!

Begge vandre de afsted
Did med ufortrødne Fied.
Nu er Spanden fyldt ved Bækken,
Som udvælder hist bag Hækken.

O, hvor fryde de mit Blik!
Om jeg tog dem, som de gik,
Evig satte dem tilskue
I min blege Nattelue?

Ak, hvor vilde klæde ret
Himlen herligt min Vignet!“
Meente slig en Billedflade,
Som paa Bøgers Titelblade.

„Børn og Børnebørn skal see
Op til mine Børn, og lee.
Mine Børn skal altid smile,
Mens de hen ad Himlen ile."

Saadan talte med Forstand
Maanen hist, den gamle Mand,
Satte dem med Busk og Stangen
Der, hvor nu de glæde Mangen.

Vandet blier dem aldrig tungt;
Hvert et Barn er evig ungt.
Muntre du dem altid finder
Hver en Nat, naar Maanen skinner.

Evig unge, evig smaae
Hen de over Himlen gaae.
Naar du vorder stor og mandig,
Er de Børn endnu bestandig.

Naar du solvgraae Lokker faaer,
Guult er endnu deres Haar;
Smile lige froe og smukke
Til din Grav, som til din Vugge.

Sigrid med Sløret.

Mit gamle Fædreland! jeg seer dig atter,
Hver Gienstand, som var spæde Barndom kiær;
Din lysegrønne Mai mig taust omfatter,
Mig frisk omkrandse dine Bøgetræer.

Saa stig da venlig ned, du Valhals Datter!
Ydunna! kom, og bliv din Sanger nær.
Du seer ham hen den velske Cither hænge,
Han griber i din Harpes gyldne Strænge.

Og fro jeg vil i Aftenrødens Lue,
Ved Hyttens Dør og under Harpens Klang,
I den forsvundne Tid tilbageskue:
Et gammelt Sagn besiæle mig til Sang!
Ei toner det om Kamp, om Sværd, om Bue;
I Syd, som Nord, lød ofte Skioldets Klang,
Og Hercules og Mars ei giver efter
For en Stærkodder, for en Thor i Kræfter.

Men hvad sig min Opmærksomhed tiltrækker,
Er, hvad i Syd ei Pilegrimen fandt;
En Blomst, som voxer ei bag Romas Hække,
Hvis Hauge kun er Nord, der den oprandt;
Af Sneens Lag den liliehvid sig strækker,
Ei Nattens Kuld, ei Storm den overvandt:
Blyfærdighed den kaldes; paa sin Stængel
Den lysner stiernet, som en Jordens Engel.

Haarfagre Kongems! din Strengheds Ynde
Tildrog sig Skialdens Blik, ham standsed du.
Af Saxos gamle Bog vil han forkynde
Din huldе Egensind, din Skiebne nu.
Og skulde Letsind spottende begynde
At dadle din for overdrevne Blu,
Saa trøst dig ved den milde Pigeklynge,
Som gierne hører mig din Roes at synge!

Og har maaskee en sydlig Sanggudinde
Her Stemmen dannet ud, og Harpen stemt,
Saa tro dog ei, at Oldtids eget Minde,
Er nu af Skialdens Phantasie forglemt!
Ydunna maa det Herlige forbinde,
Af ingen Tid og ingen Tone hemt;
Og giver Norden bedste Stof til Toner,
Saa tones atter bedst bag Laurens Kroner.

Fra Osten kom de høie Valhals Helte,
Og det var dem, som Biergets Jetter bandt;
Fra Norges Klipper og det danske Bælte
Drog Kæmpen, som Italien overvandt;
Da lærte Osten Nordens Jis at smelte,
Og Gothens Kraft fordrev den velske Tant.
Tillad da Skialden venligt her at slynge
Om Nordens Gravhøi Sydens Blomsterklynge!

Kong Sivald sad i Ro, træt af at seire,
Og vied Festens Bæger ind til Thor,
Ved Isefiorden paa sin Gaard i Leire.
Hans Kæmper sadde rundt om Egebord.
Hans Datter Sigrid, kaldet kun den Feire,
Indhyllet i det lange kydske Flor,
Gik om fra Bænk til Bænk, for Mjød at skienke
For Heltene paa egehvide Bænke.

Hvi kunde man ei hendes Aasyn skue,
Den Deiligste blandt alle danske Møer?
Langt flød i gyldne Fletning Haarets Lue,
Det skionne Ansigt dæktes af et Slør.

Tvehvælvet stod om Barmen Silkens Bue,
Smal var hun, trind, og smekker som et Rør.
Den hvide Snee fra hendes Arm og Hænder
Med Elskovsild hver Ynglings Hierte tænder.

Sødt vidste den usete Rosenlæbe
At hilse, naar hun rakte ham sin Skaal.
Hvor yndigt hæved Nordens unge Hebe
Sin Arm, og skienked Mioden i hans Maal!
Forgieves maatte dog hans Die stræbe
Med kiærligt Smiil at smelte Hiertets Staal.
Saa Fieldets Jis i Glands af Solens Straaler
Nedsender Ild, men selv ei Luen taaler.

Hun havde lovet Frigga, sin Gudinde:
For ingen Yngling hæved hun sit Slør,
Før hendes Kiærlighed han kunde vinde,
Før ret han elskte, som en Elsker bør.
Ei skulde hendes Ungdom ham forblinde;
Den Skiønneste blandt alle danske Møer
Sig ene ved en saadan Beiler fryder,
Som elsker hendes Hierte, hendes Dyder.

Og hvad kun Grumhed Ungersvenden kalder,
Er eiegod, veldædig Skaansomhed;
Hvor hendes Die paa en Ynglings falder,
Der, veed hun, slaaer den søde Lynild ned.
I Drømme har en Gud, den ædle Balder,
Som elsker Menneskет og Jordens Fred,
Sig aabenbart, og raadet varsom være
Med Ilden, som saa let kan Alt fortære.

Men eengang, ak! da Sigrid som Præstinde
Sig maatte vise ved en Solens Fest,
Da monne meer, end Solen, hun forblinde
Hver til det store Blot hiddragen Gieſt.
Udslettes vil det ei, det søde Minde,
Især hos den, der sidder Kongen næst;
For Othars Die det bestandig svæver,
Hans dybe Suk Gienkiærligheden kræver.

Nu finder han sin hele Trøst og Lise,
Ved Vintrens Tid udi sin Konges Hal
At see den hulde Skabning tidt sig vise
I Sølversløret's lange Bølgefald,
At skride hen ad Tillien som en Dise
Med Olien, som hans Lue nære skal.
Den søde Gift han daglig taus udtømmer,
Mens Elskovsflammen fra hans Die strømmer.

Fortiener han forgieves saa at sukke?
I Salen kneiser ingen Mand, som han.
Blandt Heltene, som nylig Horn udstukke,
Ei Nogen holder saa mod Fienden Stand.
Paa Egebænken sidde mange smukke
Hielmdækte Svende; men den Lilievand
Maa selv sig i sit stille Hierte sige:
Blandt Heltene var ingen Othars Lige.

Ham skiulte intet Slør. Det mørke Die
Stærkt funkled over den rødbrune Kind,
Glat faldt om smekkre Liv den grønne Troie,
Fra Skuldren bredte sig Skarlagenskind.

Naar man den unge Helt betragted nøie,
Da faldt det ingen Mø at frygte ind;
Det vilde Blik fast kunde Fienden dræbe,
Men venlig Godhed smiilte fra hans Læbe.

Han havde aldrig end sin Glavind svunget
For Voldsomhed og nedrigt Røveri;
Men ofte havde Skialden ham besunget,
Fordi han giorde den Betrængte fri.
I Hildurs Leg han ofte kiæk var sprunget
I Dødens Gab, at staae sin Konge bi.
Blid var han mod sin Ven, stolt mod sin Fiende,
Og modløs ene for sin Elskerinde.

Men ei Enhver kan saa beskeden dæmpe
Sin Higen og sin Længsels bittre Nød:
Hist sidder Hartbein, en tykskiægget Kæmpe,
Fortæret af en heftig Elskovsglød.
Han pleier ei at fare saa med Lempe,
En Troldmand og en listig Ridder Rød;
Alt længe har han paa et Anslag grundet,
Og endelig, troer han, et Middel fundet.

Stor var hans Krop, fast af en Jettelængde,
Bredrygget, fed, vel fire Alne lang;
Af Stridsmænd fulgte villig ham en Mængde,
Et flammet Slagsværd ham ved Hoften hang.
Kong Sivald til hans Arm i Kampen trængte,
Thi havde han i Kongens Gaard sin Gang;
Svang han sin Kolv af Malm med skarpe Pigge,
Da hialp det ei, med Graad om Livet tigge.

Men saae man sig de tykke Bryn at rynke,
Da var først frygtelig den Kæmpes Vold;
Han kunde Gløder i sin Harme synke
Og bide store Stykker af sit Skiold.
Da hialp det ei med Frygtsomhed at klynke.
Tolv var hans Mænd, de stod i Kæmpens Sold;
De sprunge til, paa Ryggen ham at kaste,
Med seige Baand ham Arm og Been at baste.

Der sprælled han, til Heden var forsvundet.
Tidt hele Uger grublende han sad.
Lumsk var han, trædsk, og ofte har han fundet
Først Leilighed at slukke seent sit Had.
En fangen Fiende har han eengang bundet
Imellem tvende Træer, og splittet ad,
Da de tilbagesprungne stærke Grene
I tvende Parter deelte Kiød og Sene.

Sit Forsæt søgte han nu lumsk at skiule;
Hans Hierte brændte, men hans Mine løi.
Ukiendt besidder han en hvælvet Hule,
Dens Indgang dækker Krattet ved en Høi,
I denne rummelige Røverkule
Har han indrettet i den høire Fløi
Det skumle, svagtoplyste Rædselsgiemme,
Som snart gientager Sigrids Klagestemme.

Du søde Vaar! naar broget dine Vinger
Igiennembryde Vintrens blege Ham;
Naar Isens Form i tusind Stykker springer,
Og viser Græsset ned sin Purpurbram;

Naar hundred Fløiter i din Hække klinger,
Og Luften kruser kun den stille Dam:
Hvor lever da en Aand, som ei sig fryder
Med dig, som ei sin Vinterlarve bryder?

Ung Sigrid gaaer med sine Møer i Enge
Den lange Sommerdag, hun henrykt er;
Hvad giør hun der, hvad giør hun der saalænge?
Hun plukker af de Roser og de Bær,
Dertil de Krusemynter, som fremtrænge,
Men, ak! dog ingen til sin Hiertenskiær.
Hun mærker ei, at hele Foraarslarven
Er Freias Fiæderham i Regnbuefarven.

Den grønne Fiæderham, saa blød som Løvet
Af nysudsprungne Birk, af Markens Haar;
Den lette Fiæderham, som hæver Støvet
Hoit op til den uendelige Vaar,
Der aldrig bliver Farverne berøvet;
Regnbuen over den sit Gienskin slaaer.
Hun mærker ei den frygtelige Snare,
Sød med sin Frygt og salig i sin Fare.

Dog vil ei denne Gang skiøn Freia saare
Et Bryst, hvis unge Knop endnu er lukt.
Fraværelsens og Kumrens bittre Taare
Berede Veien skal til Glædens Frugt.
Hun straffe vil den tøileløse Daare;
Men Othars Tapperhed skal straale smukt:
Bevise skal den Fagreste blandt Helte
Sin Troskab, og sin Piges Hierte smelte.

En Aften vanker Sigrid om alene
Langt fra den stærke Borg og Festens Larm.
Hun bryder giennem Krattets tynde Grene,
At søge Blomster til den unge Barm;
Da slynger sig med smidig Kæmpesene
Om hendes smekkre Liv en hærdet Arm.
Knap har hun Tid med Sløret sig at skiule,
Saa staaer hun alt i Kæmpens mørke Hule.

„Nu est du, skionne Sigrid! min tilvisse,
Nu hielper intet Ak og intet Skrig.
Langt bedre skal, end Jomfruburet, disse
Steensaste Hvælvinger beskytte dig.
Saa tag det lange Slør da fra din Isse,
Viis mig din Skiønhed, stræb at tækkes mig!
Mit vilde Sind du kun formaaer at bøie
Med dine Smiil og Glandsen af dit Die."

„Jeg har," giensvarte hun, „hvad bedre smiler,
Hvad mig fortryller med sit Dies Glands:
En sleben Daggert ved mit Hierte hviler,
Og den bevare skal min Jomfrukrands.
Saasnart du vil, dybt i mit Bryst den iler —
Maaskee i dit! Vil du i Dødens Dands
Med din Valkyrie dig modigt svinge,
Saa nærm dig kun, hun hæver alt sin Vinge.

Men før skal ei du dette Slør bortdrage,
Før skal du ikke Sigrids Aasyn see,
Før Mordet ender hendes unge Dage,
Og dækker Kindens Roser med sin Snee;

Saa kan du elske, hvad der er tilbage,
Saa kan du ad din lumske Seier lee."
Med hviden Haand det blanke Staal hun hæver,
Det blinker alt — og Kæmpens Hierte bæver.

Alt seer han mellem Brystets Liliehvie
Fremsprudle pludseligt et Purpurvæld,
Alt Døden slukke Gnisten i et Die,
Hvis Ømhed ene straale kan hans Held.
For første Gang maa sig hans Hierte bøie,
Sagtmodig raaber han og vennesæl:
„Lad af at dræbe dig, du stolte Lilie!
Sig ingen Magt skal sætte mod din Villie.

Du skal i denne Hal Fyrstinde være,
Svartalfer her i Bierget tiene dig,
De skal bevise dig en Dronnings Ære.
En Time daglig kun du skue mig.
Din Haan jeg med Taalmodighed vil bære,
Min Elskov skal elskværdig vise sig.
Med Harpeleg, Baldyren, Dands og Sange
Sin Tid fordrive skal min søde Fange."

Naar sort Fortvivlelsen et Bryst betager,
Da kan den trylle til en Helt en Mø;
Naar Ærens Redning hen til Graven drager,
Da maa det være Uskyld let, at døe.
Men naar ei længer Tordenskyen brager,
Da snart igien fremspirer Livets Frø.
En Trusel giorde Sigrid til Heltinde;
Et Haab — giør hende atter til en Qvinde.

Og for paa ny ei hendes Harm at vække
Begiver han sig flux af Bierget fort.
Smaa=Alfer komme frem; de Bordet dække,
Saa ile sysselsat de atter bort.
En Dør sig aabner i den brede Sprække:
En liden Qvinde, spæd og lav og kort,
Paa Gulvet huuslig staaer, med Miner blide,
Med Nøgleknippet ved den høire Side.

Et Korsklæd bundet er for hendes Hue,
Blaatærnet Forklæd har for Skiørtet hun.
Sortladen er hun, rynket; Diets Lue
Beviser dog, at hun er frisk og sund.
Hun neier dybt for Sigrid i sin Stue,
Saa skiender hun paa Alfen: „Bi du kun,
Din dovne Knegt! jeg varme skal dit Øre,
Og lære dig din Dont med Flid at giøre.

Er det at feie Gulv? Er det at støve
Mig Spindevæven af den høie Væg?
Er det paa Marken Kyllinger at røve?
Er det i Bondens Huus at stikle Æg?
Din Skurk! jeg kunde dig din Pande kløve.
Er det at lægge Bordets Dug i Læg?
Din Madmoer saa at svigte kan du nænne
Paa en saa stor og vigtig Dag, som denne?“

Skiøn Sigrid kan endnu ei Skurken skue;
Høit sidder han paa Stangen, holder fast,
Og feier til af yderste Formue,
Og færdes, som Matrosen i en Mast.

Sort er han, med en høirød lille Hue,
Ildfuldt og vevert er hans Diekaſt.
„Vær rolig," raaber han ned til den Gamle,
„I Morgen ſkal jeg mere Forraad ſamle.

Vi har jo Sigtebrød og Frugt herinde,
Som vi kan ſætte for vor Gieſt paa Bord.
En Høne vilde nys jeg overvinde,
Den beed i Fingren mig, den var for ſtor.
Det ſmerter mig endnu." Den gamle Qvinde
Blev rørt, ſaaſnart hun hørte disſe Ord.
„Du arme Puds! ſaa har dig Hønen ſaaret?
Kom ned, og ſvøb lidt Spindevæv om Skaaret."

Forundret Sigrids ſkiønne Dine ſkue
De nette Skabninger ſaa nær ſig ſtaae;
Hun veed ei: ſkal hun ſmile, eller grue?
Den Gamle mønſtrer hun fra Top til Taa.
Den Gamle neier atter for ſin Frue.
Ung Sigrid er forladt ei i ſin Vraa;
Hun føler troſtet ſig, hun ſeer og hører,
Sig noget Levende om hende rører.

Hvad har hun vel for Alferne at frygte?
Hun er en Kæmpe mod den hele Flok.
Hun kiender dem, de har et ærligt Rygte:
De ſpinde tidt paa den forladte Rok;
Det Huus, ſom ſtaaer ved Bierget, hvor de bygte,
Har altid Hielp af dem, og meer end nok;
De bære Vand for Pigen, ſtrigle Heſten,
Ret venlige Smaaſkabninger for Reſten.

Lidt stiæle de, kan man vel ikke negte;
Lidt tages med sig hiem til Huusbehov.
Tidt vil ei Mallen rigtig i sin Hægte,
Tidt slutter Jernet ei til Hestens Hov;
Da er det slige overgivne Knegte,
Som og forvilde Vandreren i Skov,
De slukke Lyset, komme Støv i Fløden,
Omvælte Ollets Kruus, og svie Grøden.

Snart blev hun med det lille Folk fortrolig,
De trøste hende der, saa godt de kan.
Med Blomster prydes hendes Seng og Bolig,
Kun sielden kommer den forhadte Mand.
Sig føler meer husvalet, mere rolig
Den fagre, men den stolte Lilievand.
En Harpe finder hun i Biergets Giemme,
Hvorved hun hæve kan sin søde Stemme.

En Kilde giennem Biergets Stene rinder,
Melodisk risler den til hendes Sang;
Steenhvælvingen er Stemmen ei til Hinder,
Dens Echo høit gientager Harpens Klang.
Saasnart hun synger, hurtig sig indfinder
Hver Underjordisk, som har der sin Gang;
Og naar hun holder op, naar Visen ender,
Da klappe hundred smaae kulsorte Hænder.

Med Magt kan Hartbein intet meer udrette,
Hun svoret har, og holder, hvad hun svor;
Med Venlighed han søger ud at slette
Det bittre Had hos sit tilbedte Noer.

Alt, hvad han vil, er hendes Haar at flette;
En kunstig Knude han i Lokken snoer,
Som Sigrid atter ei at løse mægter:
En daglig Straf, fordi han daglig smægter.

Hver Dag en Time nu ved Aftentide
(Saa føielig giør Elskov selv en Trold)
Har hun Tilladelse ved Kæmpens Side
At stige ud fra Biergets mørke Vold.
Han vogter hende, færdig til at stride.
Der sidder hun midt i den Lund saa bold,
Seer hendes Faders Borg, langt i det Fierne,
Og over Borgen glimter Freias Stierne.

Hvad tænker hun? Paa hendes gamle Fader?
Høit svulmer jo det unge Svanebryst.
Hvad tænker hun? Paa den, som hun forlader,
Fortvivlet, uden Haab og uden Trøst?
En stille Taare Rosenkinden bader;
Men Freias Stierne leer deri med Lyst,
Som vilde den høit fra sin Himmel sige:
„Alt er endnu ei tabt, græd ei, min Pige!“

Ung Othar sidder fiernt i Egelunden,
Hans Die paa den samme Stierne seer.
Søgt har han overalt, og Intet funden;
Nu er der intet Haab om Sigrid meer.
Bleg sidder han og taus i Aftenstunden;
Men Aftenstiernen i hans Taare leer,
Som vilde den høit fra sin Himmel tindre:
„En tifold større Fryd skal Smerten lindre.“

O, skiønne Stierne! salig du bedaarer;
Hvor ofte lindred du den Unges Bryst,
Hvor tidt fremkaldte du en Ynglings Taarer,
Og straaled i hans' Hierte Haab og Trøst!
Dog, grumme Lys! kun mere dybt du saarer;
Du loved vel, men skienked ingen Lyst:
Den svandt, den unge Vaar, med Savn og Smerte,
Ugvægsom for det elskovsfulde Hierte.

Den Lykkelige Held, som du belønner,
Hvis Troskab, Længsel du lykaliggior!
Mon vel den Ædleste blandt Danmarks Sønner
Paa dine Smiil i Aften lide tør?
Mon næste Sommer, naar sig Skoven grønner,
Det skiønne Hoved med de gule Hør
Sødt blusser ved hans Barm i Aftenrøde,
Og smiler ham et Rosenkys i Møde?

Ja, det vil skee, thi han har Naade fundet
For Freia, ham beskytter hendes Magt.
En Time har vel Othar modløs grundet,
Nu Træets Raslen har ham atter vakt.
Er Aftenrødens Glands tilbagerundet?
Violens første Duft tilbagebragt?
Et qvindligt Billed, lyst, som Maanens Straaler,
Staaer for ham, smykt med Roser og Violer.

„Mig sendte Freia ned, min skiønne Frue;
Jeg er en Alf af hendes lyse Hær:
Hun sender Siofna fra sin Himmelbue,
At trøste dig bag Herthas Egetræer.

Den unge Mø, som tændte først din Lue,
Er ikke langt herfra; thi drag dit Sværd,
Skynd dig i Kæmpens Blod at farve Værget,
Saa redder du din Brud af Tryllebierget."

Saa talte hun, mens Hyacinthens Klokker
Sødt gynged under Brystets Tvillingpar;
Lyst flagred hen for Veiret hendes Lokker,
Af luftigt Flor den sølvblaa Kiortel var.
„Kom," raabte hun, „jeg veed, at Faren rokker
Ei Othars Mod; alt bær du mangt et Ar.
Jeg vil din Sigrid dig i Faren vise;
Følg Siofna, følg den milde Drømmens Dise!"

Forstenet Othar staaer, troer ei sit Die,
Dog føler han sig en Gudinde see.
Han meente staalklædt dem paa Dovres Høie
At sidde, krystet af en evig Snee.
De Blomster, som sig huldt om Barmen bøie,
Tilkiendegive meer en indisk Fee,
End en i Norden dyrket streng Gudinde,
Hvis Stol er Jis, hvis Vogn de kolde Vinde.

Hans dragne Sværd i Aftenrøden blinker,
Som Aftenrøden blusser Heltens Kind.
Med Liliearmen ham Gudinden vinker,
Han trænger sig igiennem Krattet ind.
Stærkt iler han, at ei han sig forsinker,
Han bryder giennem Busken, som en Vind.
Nu staaer han ved det aabne Bierg i Lunden,
Han Sigrid seer — og Siofna er forsvunden.

Der sidder hun med Sløret for sin Pande,
Det bedste Blomster i den grønne Vaar.
Bag hende seer han Kæmpen venlig stande,
Som fletter hendes lange gule Haar:
En Strøm af Guld, som naar i Perus Lande
Hen over fieldne Sand en Kilde gaaer.
Bleg kryster han sit Sværd, han seer den Gamle
Vellystig i de fulde Lokker famle.

„Forræder!“ raaber han, og vældigt svinger
Sit lette Spyd, en jernbeslagen Alm.
„Forræder!“ raaber Kæmpen. Spydet klinger
Alt mod den frygtelige Kølv af Malm;
I samme Øieblik det giennemstinger
Det brustne Staal — og knækkes som et Halm.
Forfærdeligt i Luften Hartbein brøler,
Sit Banesaar han i sit Hierte føler.

Dog vil han sig endnu i Døden hevne;
Høit hæver han sit centnertunge Skaft,
Et Slag — og Othars blanke Hielm maa revne,
Til Jorden styrter Helten for hans Kraft.
Dog hurtig i det frygtelige Stævne
Staaer Ynglingen igien. Den røde Saft
Udvælder meer og meer af Kæmpens Sider,
Mat styrter han, og bleg i Græsset bider.

O, Sigrid! fryd dig nu, du stolte Skiønne!
Nu est du ei af Trængsel meer bespændt.
Du kan din Othars Kiærlighed belønne,
Hans kiække Troskab har det vel fortient.

Din Voldsmand ligger Liig nu i det Grønne;
Et Drab, som vide vorde vil bekiendt.
Skynd med din Beiler dig til Borgen atter,
Skienk ham en Brud, og Faderen en Datter!

Saa ønsker Skialden, haaber Othars Hierte.
End staaer hun taus, og mæler ei et Ord.
Et Forsæt fattet har med stille Smerte
Det bly, jomfruelige Kongenoer:
Ei meer Fyrstinde, moderlige Herthe!
Hun troer at være ved din Isefiord;
Ei blot et Slør, et fuldeligt Elende,
En ringe Dragt, en Flugt skal skiule hende.

For Pigen er et ubesmittet Rygte
Meer, end den klare Luft, umistelig.
„Jeg var i Kæmpens Vold, nu maa jeg flygte,
Et Spøg, et tvivlsomt Smiil kan dræbe mig;
Det vil jeg daglig ei paa Leire frygte.
Selv Othar kunde let forandre sig —
Nu blusser han; men bliver han den Samme?
Hvad staaer mig inde for hans Elskovsflamme?“

Saa tænker hun, og hendes Læber tale:
„Othar! hvis nogentid jeg var dig kiær,
Saa iil herfra til Leires Kongesale,
Og lad mig ene mellem Skovens Træer.
Min Bolig staaer i ubekiendte Dale,
Hvor Ingen kiender mig, som er mig nær.
Fyrstinden Sigrid pryder meer ei Norden,
En ukiendt Terne vogter Gedehiorden.“

Og uden Svar at høre, hun sig skyndte
I Skoven ind; han bleg tilbagestod.
Alt Mørket at udfolde sig begyndte,
Fuldmaanen sank bag Havet i sit Blod,
De blanke Stierner Midienat forkyndte,
Forstenet Othar sad ved Bøgens Rod.
Den blege Melkevei, de lyse Flammer
Betragted Kæmpens Liig og Heltens Jammer.

Vort Siælland var i Oldtids unge Dage
En tætbevoxet Ege=Bøgeskov.
Kun hist og her lod Bonden Oxen drage
Igiennem feden Jord den tunge Plov;
Man fandt det mere nemt, med Magt at tage
I fremmed fiendtligt Land sit Huusbehov,
End selv paa Agren sine Ax at tælle,
En Daad, som overlodes ringe Trælle.

Hvor let for Sigrid altsaa sig at skiule
Ved rask at giennembryde Skovens Hegn!
Langt staaer hun nu fra Kæmpens fæle Hule
Om Morgenen midt i en fremmed Egn.
Nu skiules med et Net de Lokker gule;
Den spæde Fod, som følte mangen Blegn,
Husvaler hun i Bækkens køle Bølger,
Som Løvets grønne Skyggehvælving dølger.

Hun bytter med en fattig Hyrdequinde
Sin rige Dragt; nu er hun, som sig bør.
Om ranke Liv sig Badmelsklæder vinde,
Til Stav ved Bækken bryder hun et Rør.

Den Gamle gaaer; og Sigrids Taarer rinde.
Alt hvad hun har igien, er hendes Slør;
Det hvide Slør hun om sin Tinding kaster,
Og til en Bondehytte hen hun haster.

„Hvad vil du?“ raaber hende vredt i Møde
Den grimme Qvinde, som i Døren staaer.
„Jeg vil dig tiene for den blotte Føde.“
„Hvad kan du?“ „Jeg kan vogte Lam og Faar.“
„Hvad gior du her i Egnen? den er øde.
Hvem er du? Tag mig Sløret af dit Haar!“
„Jeg vil i Alting dig følgagtig være;
Men spørg mig ei, og Sløret maa jeg bære.“

„Og har du vel tilforn tient hos en Hyrde?“
„Min Fader eier selv en talrig Hiord!“
„Hvi letter du ham ei sin egen Byrde?“
„Dertil han bruger stærke Mænd i Nord.“
„Vil Ulven tidt hans fede Flokke myrde?“
„Dem hvasse, stærke Horn i Panden groer.“
„Saa frygte de vel ei, naar Ulven kommer?“
„O, nei! de stange een ihiel hver Sommer.“

„Saa gaa da ned i Engen, du vil møde
En talrig Flok af Lam og Geder der.
Bevogt dem til den sene Aftenrøde,
Saa driver du dem ind i Hytten her;
Saa malker du, og skummer mig min Fløde.
Ret ordentlig mig kun og flittig vær,
Hvis ikke vorder det din egen Jammer.
Her har du Føden og et Sovekammer.“

Ung Sigrid gaaer. Veemodigt hun sig fryder
Paa den affides kratbevoxne Vei;
Thi hun er ene. Hendes Taare flyder.
Om hun har Othar kiær? Hun — veed det ei;
Men hendes Hierte hvert et Haab forskyder.
At vende hiem igien til Borgen? Nei!
Min Lod er kastet, her skal Hiertet isne,
Her skal den unge Blomst i Skyggen visne.

Hun vogter i de milde Sommerdage
Nær ved den lune Skov sin elskte Hiord,
Og tænker paa sin Herlighed tilbage,
Som saae hun den igiennem Drømmens Flor.
Hun vanker om, tungsindig, uden Klage,
Hun er ei meer en Kongems i Nord.
Hun sidder i de køle Markens Vinde
Med Stav i Haand, en elskelig Hyrdinde.

De muntre Hiorde vil hun kiærligt pleie,
Hvert Faar, hver Ged er for den Skionne tam;
Hun lærer sig at blæse paa Skalmeie,
Hun kiæler for de hvide Daggelam.
Et høirødt Skiersk end har hun i sin Eie,
I Trevler river hun sin sidste Bram,
Gier Halsbaand til de Smaae, og gier med Rette
Det allerbedste til sin lille Mette.

Nu skulde man dog troe, den grimme Qvinde,
Saa rig paa Fæ, var over Sigrid glad,
Og havde kiær sin deilige Hyrdinde;
Men, nei! hun lenned hendes Flid med Had,

Jog hende ud i Regn og kolde Vinde,
Gav hende Straa til Seng, og lidt af Mad.
Tidt gik hun hungrig til de grønne Skove,
Og maatte mangen Aften hungrig sove.

Mistrøstig sidder hun engang paa Engen,
Det er en skyfuld Dag og fuld af Slud.
Vansmægtig joges tidlig hun af Sengen;
Hun finder alt for haardt den Gamles Bud.
Med Taarer fæster Diet sig paa Vængen;
Da bovner frem et stort Muldvarpeskud;
En Pusling stiger op med Brød i Taske,
Frugt i sin Kurv, Viin i sin lille Flaske.

„Her har du Alt, hvad der kan Hiertet glæde,
Her bringer jeg, hvad Sigrid gotte kan;
Sær denne høist fortræffelige Væde,
Som bragtes hid vidt fra et fremmed Land.
Jeg tog den fra en Skipper; han vil græde,
Naar ei han finder Flasken meer paa Strand.
Jeg snapped den; hvad har han vel at klage?
Jeg lod de fire største staae tilbage.

Vi har dig kiær fra sidst, da du var fangen
I Bierget; vi har talt om dig saa tidt.
Du veed vel, det var mig, som sad paa Stangen,
Som var i Haanden af en Høne bidt.
Jeg hevned mig dog over den forgangen,
Den havde giort et Æg, og det blev mit.
Min Madmoer med det store Nøgleknippe
Du strax vil see; hun kan kun langsomt trippe.

Vi har arbeidet os af alle Kræfter
Igiennem Jorden hen til denne Brink;
Thi hvor du er, der flytte vi nu efter.
Men vi kan ikke taale Solens Blink,
Ei Borgens Støi; det os til Jorden hefter.
I Luften kalder os først Stiernens Vink.
Dog, naar det, som i Dag, er mørkt og taaget,
Tør vi vel komme frem; det lindrer noget."

Af Hiertet rørt skiøn Sigrid-Alfen takker,
Modtager fro hans Gave uden Skam.
Imens hun holder Maaltid, fort han snakker,
Og spaser med det mindste Dæggelam.
Han finder Prydelsen om Halsen vakker,
Han synes, at det var en Hest for ham.
Han er i Sadlen alt, han Rytter leger,
Mens Mette løber ængstligt om, og bræger.

Men Rytteren sig lader ei forbluffe.
Nu kommer Trude frem, klædt nok saa net:
Med Silketrøi' og Skiørt af første Skuffe,
Solvspændte Skoe, paa Hovedet et Sæt,
Med begge Hænder i en lille Muffe.
Hun Puds paa Hesten seer: „Saa! det var ret!
Hvis den afkaster dig? i Fald du brækker
Et Been? Ak, hvor det Afskum mig forskrækker!"

O, milde Trøst! ung Sigrid er ei ene,
Hun er i Verden ikke plat forladt.
Hvad hende trøsted under Biergets Stene,
Indfængslet i den lange sorte Nat,

Det trøster hende nu bag Bøgens Grene,
Hvor Nattergalen har sin Rede sat;
Hun har endnu de smaae trofaste Venner,
Med Raad og Daad den Gamle hende tiener.

Det Første, hvad hun gior, den gamle Trude,
Er, at hun op paa Sigrids Skulder staaer,
Og løser ud hver slagen Trylleknude
Igien af Kongemøens fagre Haar.
Hvor deiligt flamme sig de Lokker prude,
Som Puds nu kæmmet over Skuldren slaaer!
Den Gamle Haaret atter peent nu fletter,
Og Puds en Rosenknop i Sløifen sætter.

„Hvad vil du her hos denne grimme Qvinde?"
Adsperger Trude; „gaa til næste Dal!
Der vil et herligt Huus du forefinde
Med Kielder, Stegers, Hauge, Toft og Sal.
Der ting du dig i Kost og vær Hyrdinde,
Saa lider du ei længer mindste Qval.
Der finder du, hvad dig især er tienlig:
Huusmoderen er from, og Sønnen venlig."

Ung Sigrid vil ei did til Huset gange,
Fordi hun hører tale om en Søn.
Den Gamle siger: „Vær kun ikke bange!
Han eier alt en Brud, som du saa skiøn.
Endnu i Aften skal han hende fange
Til Hustru i den unge Mai saa grøn.
I Fald du skynder dig, da est du Giesten
Og Brudepigen med ved Bryllupsfesten."

Imedens nu den lille Fæstekone
Ung Sigrid overtaler, see vi maae,
Hvo paa den anden Side Skovens Krone
Sin skiønne Bolig har ved Bækkens Blaa.
Ak, kunde kun min Harpes sagte Tone
Forkynde ret de Store med de Smaae
Begivenheden her saa kort og syndig,
Der ender Sigrids Nød, som den er yndig!

Ja, denne Aften end ung Othar trøster,
Han eier Huset, hans er Sal og Toft;
Den forestilte Brud er Othars Søster,
Den virkelige Brud har Alfen lovt.
Hvis denne sidste kiække Prøve brøster,
Da hevnes Hartbein grumt af Vagenhoft,
Den lede Trold; men Freia Dæmning sætter
For den misbrugte Magt af onde Jetter.

At Sigrid er ham nær, har han erfaret,
Om Sigrid har ham kiær, han prøve skal.
Om Alt har ham i Tide Alfen varet.
Han smykker skiønt og festligt ud sin Hal;
De bedste Dalens Blomster, længe sparet,
Nu pynte Væggen rundt i Tusindtal.
Den skiønne Søster i Skarlagenklæde,
Karfunkelsmykt, indtager Brudens Sæde.

Og da nu Solen ned i Vesten viger,
Da kommer Egnens Ungdom hid til Giest.
Skalmeier, Piber, Trommer, Harper, Giger
Tilkiendegive høit en Bryllupsfest.

Farvel ſit gamle Herſkab Sigrid ſiger,
Og ſkynder ſig afſted, ſom hun kan bedſt.
Alene gaaer hun; kun en Biælde klinger,
Sit lille Dæggelam hun med ſig bringer.

Skinſyge! du Blaalæbede, du Blege!
Til Hielp den arme Othar haſtig kom.
Dig vække ſkal de falſke Brudelege,
Træd ind i Dag i Elſkovs Helligdom,
For første, ſidſte Gang dit Mærke præge
Du paa den høie Liliepande, ſom
Fra Sløret du ſkal frie, ſom er i Vente;
Til Held for den, ſom aldrig dig fortiente.

Hvordan beſkriver klart og kraftig Skialden
Den ſtumme Skræk, da ind hun treen, og ſaae
Som Brudgom Othar? Hun er himmelfalden,
Hun ændſer intet meer i Salens Vraa.
De høie Piber, Trommens muntre Skralden
Er hende Tordenſlag fra Skyens Graa.
Hun holder ſig, at ei til Jord hun ſegner,
Den friſke Roſenkind bag Sløret blegner.

Hvor ſtor er Othars Glæde, da han mærker,
Hvad Sigrid i ſit ſtumme Hierte leed!
Han priſer Nidkiærhedens Underværker.
Hun elſker ham, o ſøde Salighed!
Forgieves ſig den Yndige forſtærker,
Snart løſer hun ſig fra ſin ſtrenge Eed:
I Sløret famler alt den hvide Finger,
Dog tier hun endnu, og bleg ſig tvinger.

Men da Herolden raaber om en Pige,
Som Parret lyse skal i Kamret ind,
Da veed hun atter af sig selv at sige,
En Purpurglød hoit farver hendes Kind.
Voldsomt de qvalte Suk fra Brystet stige,
Dybt Nidkærheden ryster hendes Sind.
„Kom," raaber hun med sønderknuset Hierte,
„Mig bære lad den lyse Bryllupskerte!"

Nu staaer hun i det skiønne Brudekammer,
Udpyntet for de lykkelige To.
Den store Kertes hoitidsfulde Flammer
Oplyser overalt den hulde Bo.
Med grønne Silkebolstre Leiet brammer.
Nu, Sigrid! lad de Salige med Ro!
Hun kan det ei, stivt hen hun for sig stirrer,
Voxkerten stærkt i Liliehaanden dirrer.

Hun staaer forstenet, kold, hun taber Aanden;
Hist sidder han paa Bolstret med sin Brud!
Hvad skildrer hendes Nød? hvad tolker Vaanden?
En Gysen nuprer hendes Liliehud;
Hun staaer, til Lyset brænder ned i Haanden,
Og Othar viser hende venligt ud —
Da kaster hun sit Slør, da Taarer øse
Fra Diets Blaa:. „Ha!" raaber hun, „Troløse!"

Behøver jeg ved Harpen meer at qvæde?
Jeg skildred Othars Smerte, Sigrids Nød;
Men kan jeg skildre Sigrids, Othars Glæde,
Da Trøstens Ord fra Begges Læber flød?

Ak, Harpens Klang kan bringe til at græde,
Men Elskovs Salighed er alt for sød
Til i en Sang med Toner at gientage;
Den kan udtales ei, den maa man smage.

Hun havde lovet Frigga, sin Gudinde:
For ingen Yngling hæved hun sit Slør,
Før hendes Kiærlighed han kunde vinde,
Før ret han elskte, som en Elsker bør.
Han vandt den; ak! dog lod hun sig forblinde,
Thi elsker han den Deiligste blandt Møer?
Han elsker! Kun et Ord den Skiønne trøster:
„O, søde Sigrid! Bruden er min Søster."

Nu er hun hans, nu seer han hende atter,
Og Eden løser sig med hendes Slør.
Nu skinner Solen. Salig han omfatter
Med stærken Arm sit hulde Blomsterrør.
Med Pomp han bringer Konningen sin Datter
Til Fryd for alle Kæmper, Fruer, Møer.
Til Fryd for hvert et Skib i hele Norden
Har nu sin Dronning atter Isefiorden.

Selv Alferne dybt i de grønne Bierge
Sig fryde sammen i det morke Muld.
Hvor flittigt kløttre nu de vevre Dverge!
Paa Brudesengen finder Bruden huld
Til Othar et af Staal fortræfligt Værge,
Men til sig selv et deiligt Slør af Guld.
I Sløret virket staaer: „Ei Sigrid nænner,
At glemme sine smaae trofaste Venner."

Harald Hildetand.

Hildetand med sølvgraae Haar
Hu til Valhal vendte;
Hundredfemti Hædersaar
Heltens Isse kiendte.
Nu er svundet Nervens Kraft,
Nat fast blinder Diet;
Rørt ei blier det rustne Skaft,
Ryggen krumt er bøiet.
Tapper dog som Tyr, i Nord
En Thegn han før mon være;
Drottens sieldne Daad var stor,
Danerigets Ære.
Alle Konger agted han
Asa=Thor at sende;
Hvad han vilde, har paa Stand
Helten bragt til Ende.
Kæmper var i Kongens Gaard,
Og Kampen de forstode:
Hug sig af de Dienhaar,
Hurtig, veltilmode.
Klingen ei i Kiødet gik,
Kun den raged Brynet;
Bort med Haan af Borgen gik,
Hvo blinkede med Synet.
Odin, som han offred til,
Op ham Snillet vakte:
Svinefylkets sære Spil
Slet kun Fienden smagte.

Lært han var paa Ledregaard
Længst af Odin selve;
Naar tæt hans Flok i Tryne staaer,
Maae tusind Fiender skiælve.
Gammel nu i gyldne Sal
Gubben sidder ene,
Modig, som den matte Val,
Marven er af Bene.
Nedrig vil en Nidingsflok
Nu den Gamle myrde:
Levet har han længe nok,
Livet er ham Byrde.
Mørket kommer, Midienat
Mulmet ud mon brede;
I Borgen lader Bruno brat
Ham en Badstu' hede.
Blid han ind i Badet gaaer,
Baalet de mon tænde:
Døren lukkes, Drotten staaer,
Danmarks Helt skal brænde.
Seent han mærker skumle List,
Snar til Døren trænger;
Luen slaaer alt lys i Qvist,
Laagen op han sprænger.
Kiæk med gamle Kraft han treen,
Kold i heden Lue;
Kæmper giennem Krat og Green
I Kredsen han mon skue.
Herlig da den Herre god,
Helten uforfærdet
Staaer i Døren, stærk af Mod,
Støtter sig til Sværdet,

Leer kun, naar de Luer slaae
For Lokken at fortære.
Derpaa talte Drotten saa,
Dristig og med Ære:

„Har vel Harald her fortient,
Hadsk at vorde indebrændt?
Førte han mod Fienden ei
Folket frem paa Ærens Vei?
Kaldte ham ei Kampens Mand
For sin Kiækhed Hildurs Tand?
Lærte ham ei Hlidskialfs Drot
Kampens Leg at føre godt?
Slog han ei det tappre Sver'g?
Stred han ei paa Norges Bierg?
Har han ei med Heltemagt
Hele Norden underlagt?
Drog da ei til Drottens Gaard
Tappre Dreng, som Krig forstaaer?
Baalet dog med Bolgen rød
Brænde skal ham før hans Død!"

Bruno svared brat derpaa:
„Billigt maa du tale saa.
Nag dog ei til Nogen bær,
Niding er ei blandt os her.
Olding est du, Odins Sal
Offre vi den trætte Val.
Stakal er, hvo døer paa Straa,
Strax til Hel han fare maa.
Blegned du paa Bænkehalm,
Blevst du ført til Niffelqvalm.

Derfor spruder Dragen her,
Drotten den til Valhal bær."

Harald gav et hurtigt Svar,
Helten i sin Lue klar:
„Troer I da, skiondt træt og mat,
Thor har mig saa reent forladt?
Ruster eder! rask, ei seen,
Rister mig en Runesteen,
Runesteen, som reist bestaaer,
Risen liig, i tusind Aar!
Døe jeg vil i skaanske Dal,
Derfra gaae til Odins Sal.
Dækker jer da, danske Mænd!
Drabeligt med Staal igien,
Følger eders Fader nu;
Ei til Freden staaer hans Hu
Skal jeg døe, i ærligt Slag
Synke maa min sidste Dag.
Stride vi med Sigurd Ring!
Skiønt, at døe for Heltesting.
Tusind gaae med mig til Thor,
Tappre Dag, berømt i Nord!"

Stolt saa talte Stridens Mand,
Raske Kæmper smiilte.
Sværdet greb Enhver paa Stand,
Ei Pandserærken hviilte.
Vendt var nu den vrede Hu,
Vendt var Harm og Klage:
Kongen er en Kæmpe nu,
Kiæk, som i gamle Dage.

Helten da den blanke Hat
Paa sit Hoved satte;
Jægren griber Jernet fat,
Jarler Spydet fatte.
Veborg kom, en Vaabenmø,
Fra Venden med sin Søster;
Stolt hun vil i Striden døe,
Staal om trinde Bryster.
Hen drog en utallig Hær
Paa Braavallahede.
Sigurd Ring alt stander der,
Striden op at lede.
Stærk han er, og holder Stand,
Ham Styrken ei forlader.
Boiet staaer hans bedste Mand,
Barsk i sorte Plader.
Krum han er, af Kampe mæt,
Kullet som en Stodder:
Sigurds Ære, Storværks Æt,
Kæmperen Stærkodder.
Hæren nu paa Heden staaer;
Heltene vil stride.
Hvo skal synke nu, hvo slaaer?
Det maa Skulda vide.

Hæren stod; da Hildetand i Horn lod støde.
Mægtigt over Marken brøde
Malmets Toner, huult de løde.
Sigurd Ring paa Skioldet slog, høit Staalet klirred,
Lyden op i Luften dirred,
Larmen rædsomt sig forvirred.

Kraftigt begge Konger hen i Kampen stævned,
Vrede Sværd med Vægt sig hevned,
Værget sprang, og Pladen revned.
Hielmen brast, i Hiertet foer til Hialtet Sværdet,
Staalet sprang, skiondt herlig hærdet,
Hildurs Mænd stod uforfærdet.
Da begyndte Dysten, Bierg og Dal maae sige:
Aldrig har den havt sin Lige
Udi hele Nordens Rige.
Konger to var begge komne, kiækt i Vælde:
Hiin vil trodsig Helten fælde;
Harald vil ei døe af Ælde.
Værdig Gubbe vældigt nu til Valhal stunded.
Siælland er til Skaane bundet,
Sigurd! naar dit Slag er vundet.
Mange vare svenske Mænd, og mange danske.
Da greb Sværd med Stridens Handske
Svensker, Danske, Udenlandske.
Bred da mon Braavallahede Mængden favne.
Valhal ei mon Valer favne;
Vidar raabte alle Navne.
Sigurd stiller Svensken op til Slag i Tryne.
Stridsmænd rynked stærke Bryne,
Odin blev i Sky tilsyne.
Harald saae nu Heltens Hær paa Heden stillet.
Taaren ham fra Kinden trilled:
„Asa=Thor min Død har villet!
Nu har Guder Gothen lært saa godt at stride,
Som mig selv i svundne Tide;
Stolt jeg vil i Græsset bide.“

Vild i Kamp nu Kæmpe foer mod vældig Kæmpe;
— Damp af Blod mon Solen dæmpe,
Drotters Hær ei slog med Lempe.
Skuer hist et selsomt Syn! hvo saae dets Lige?
Stærkodd maa i Striden vige,
Storværks Søn imod en Pige!
Veborg flux, den Vaabenmø, med Vælde sætter
Ind paa ham, som fældte Jetter;
Jernet springer, Blodet sprætter.
Hielmen er af Møens Hoved, Haaret vifter;
Rask hun leer ad Sværdets Rifter,
Raser frem, og Farve skifter.
Kiæven, som hun kiæk ham traf, maa Klingen smage;
Skiægget, busket som paa Brage,
Bed han i, og holdt sin Hage.
Hevnet har den Helt sig nu hardt paa Ursine:
Søstren hører Sværdet hvine,
Mister Haanden; hvilken Pine!
Men med Haanden faldt til Mulden Haralds Mærke.
Da slog Danerhelte stærke
Dragne Sværd i Pandserærke.
Ind paa Stærkodd jog med hvasse Jern Skioldunger:
Skuldren saares, Skioldet runger,
Synlig bleve Heltens Lunger.
Da nu Harald mærked, Helte faldt i Hobe,
Kongen i sin Purpurkaabe
Kiører frem, lod Odin raabe.
Vældig med to dragne Værn paa Vogn han kiøres.
Bred han ind i Vrimlen føres,
Af Valfader han bønhøres.

Kiækt med ſtore Klinger han ſlaaer til begge Sider;
Dynger Liig i Græsſet bider,
Danmarks Drot med Døden ſtrider.
Nu blev Alting, Kongen nær, ſom Natten, ſtille;
Slukt er Stridens ſtørſte Snille,
Sværdet ſynker, Taarer trille.
Den, ſom ſtyred Nordens Land og Danmarks Dale,
Ligger nu et Liig i Dvale,
Længes ei til Odins Sale.
Bedre ſik ei Konge Baal, for bort at fare.
Trindt ham ligger tykt en Skare,
Thor i Armen tog den Svare.
Seer I hiſt paa Sletten Høien ſtander ene?
Mosbevoxne Bautaſtene!
Der bevares Heltens Bene.
Vidt end viſer Runen vældigt Kæmper alle,
Hvor Kong Harald paa Braavalla
Som en Helt gik til Valhalla.

Roſentræerne.

I Skyggen under Myrtens Hang
Sad Rollo med ſin Elſkerinde,
Ved Arnoflodens Bolgegang.
Der vidſte de ſig tidt at finde
Om Aftnen, naar bag Skoven ned
Huldt Solen i ſit Purpur gled.

De lued af en kiærlig Brand;
Hun var en ung og deilig Pige,

Han var en rask og fager Mand.
Men deres Fædre førte Krige,
De hadede sig til Døden: hiin
En Guelfer, den en Ghibellin.

I Florents Begges Huse stod:
To Fæstninger i samme Gade,
Hver paa en Grund, som Biergets Rod.
De treen kun ud i blanken Plade,
At møde sig med Stang og Sværd
Til Tvedragt og til blodig Færd.

I Murens Porphyr fæstet var
Af Jern med Spiger store Ringe,
Som Ættens Vaabenfaner bar.
Op mægted Intet Porten tvinge,
Den var med Plader tykt belagt,
Som trodsed hver en fiendtlig Magt.

Men hvad ei aabne selv formaaer
Bellona med sin tunge Glavind,
Det aabent dog for Venus staaer.
Hun trodser Fiendtlighed og Avind,
Hun vidste dog i Skovens Ro
At samle de forelskte To.

Men kort kun var den rene Lyst;
En Flok engang af Busken traadte,
Da sødt de sværmed Bryst ved Bryst.
Som Judas Frelseren forraadte,
Saa endte her en troløs Træl
For evig de Forelsktes Held.

Dybt Philomeles Klage lød,
Thi revet af sin Elsktes Arme
Kun ønskte Rollo nu sin Død.
Han søgte den i Kampens Harme,
Han fandt den midt i Krigens Favn,
Hans sidste Ord var Lauras Navn.

Som Blomsten, naar fra Solens Skin
Den skilles i et dunkelt Lukke,
Saa falmed nu den Skiønnes Kind.
Midnatten hørte hendes Sukke,
Hun bøied bleg i Fængslets Baand
Sit Hoved, og udgav sin Aand.

Domkirken midt paa Torvet staaer
Af sorte, hvide Marmorfliser,
Af Kunst ærværdig, som af Aar.
I Kirken mangen Indskrift viser
End Graven af de største Mænd.
Der blev de Døde baaret hen.

Men selv ei Døden maatte nu
Et ulykkaligt Par forsamle.
O, Had! hvor bittert raser du!
End snysed de opbragte Gamle.
Hver stod med Graad paa blegen Kind,
Men med et uforsonligt Sind.

Henrevet uden Sacrament,
Man turde dem ei inden lægge.
De havde halv kun Christus tient;

Thi giennembrødes Kirkens Vægge,
Halv udenfor med deres Been
Paa Torvet stod den hvide Steen.

Hist, hvor den gamle Tavle sig
Endnu med Dante=Navnet pryder,
Der ned de satte Rollos Liig.
Og her, hvor Giottos Taarn sig skyder
Fra Jord mod Himlens Herlighed,
Blev Lauras Aske sænket ned.

Naar Solen nu bag Bierget sank,
Og farved med de sidste Flammer
End Arnoflodens Bølge blank,
Da vinkte dem ei Skovens Stammer,
Ei Fuglens Sang, ei Blomstens Flor,
De hviled i den sorte Jord.

En Ven ved Arnos Bredder gik,
Han standsed ved de Elsktes Kilde
Med Taarer i sit mørke Blik.
Der stod endnu to Roser vilde;
De havde selv dem plantet ned,
Et Tegn paa trofast Kiærlighed.

De stod saa frodigt og saa sødt
Med deres unge grønne Blade,
Men uden Knop og uden Rødt.
Han løste dem med skarpen Spade,
Et Indfald, som ham Himlen gav,
Og satte dem paa Elskovs Grav.

Nys sammenslynget Blad ved Blad
I Aftenrøden og Naturen,
Stod de nu skilt ved Kirken ad.
De slyngte sig saa høit ad Muren,
De vilde samles Qvist ved Qvist,
Som de Forelsktes Siæle hist.

Og see, da Morgenrøden kom,
Og farved med en hellig Lue
Det store Tempels Helligdom,
Da over Brunelleschis Bue
Alt Roserne sig havde strakt,
Og hver sin Knop den anden rakt.

Da Fædrene sligt Jertegn saae,
Da flod fra Diet Taarens Kilde,
Da følte sig de Stolte smaae.
De eentes — men det var for silde,
For seent for egne Hierters Fred,
Ei for de Elsktes Salighed.

Stærkt raslede fra Daabens Hal
Den gamle, store, rustne Lænke,
Som vidner Pisas dybe Fald;
Thi Støvets Magt kan Jernet krænke,
Ja slaae et Folk i Slaveri,
Men Kiærlighed er evig fri.

Den hemmelige Røst.

Skion Ingerlil gaaer om alene,
Beskygt af Borgelundens Grene;
Da hører hun en Stemme sød.
I Hallen, hvalt af gamle Stene,
Alt ofte den til Øret lød.

Knap kan hun den fra Zephir skille;
Den kommer fra et Barn saa lille,
Dog kan hun ikke Barnet see.
Saa sød som Nattergalens Trille,
Den deler hendes Vel og Vee.

Naar hun er ene, Lyden kommer,
Om Vintren, i den grønne Sommer;
Fortrolig er hun alt med den,
Og Høstens Frugt og Vaarens Blommer
Hun plukker med sin lille Ven.

Den synger om Naturens Eden,
Om Venlighed, om Kiærligheden,
Fortæller mangt et Eventyr.
Den elsker Rolighed og Freden,
Ved mindste Lyd den hurtig flyer.

Engang en Aften siger Inger:
„Din Stemme mig livsaligt klinger;
Men eier du en jordisk Dragt,
Est du en lille Aand med Vinger,
Saa viis dig i din Skionheds Pragt!“

Hun hører Stemmen sagte sukke:
„Jeg maa mig for din Villie bukke;
Men du, hvi vil du mig saa haardt?“
Forstumt er Nattergalens Klukke,
Og Stemmen svinder hurtig bort.

Alt nogle Uger, nogle Dage
Er lagt i Ensomhed tilbage.
Skiøn Inger gaaer bag Skovens Træer;
Knap lyder hendes Længselsklage,
Saa er alt Stemmen hende nær.

Den atter kan med Inger tale
Bag Skovens Læ, i grønne Dale,
Ved Klippens Væg, ved Bækkens Blaa;
Den klinger i de gamle Sale
Bag Harnisket i mørken Vraa.

Er Inger ene paa sit Kammer,
Og slukkes Lysets sidste Flammer,
Da lufter der en kølig Vind,
Da banker sagte Dørens Hammer,
Og Noget suser hurtigt ind.

Og naar nu Alt er tyst og rolig,
Da taler venlig og fortrolig
Med Ingerlil den spæde Røst;
En Skytsaand i den Huldes Bolig,
Den skienker hende Raad og Trost.

Hvor kan hun nu saa daarlig være,
Letsindig atter det begiere,

Hvad eengang giorde Stemmen Vee?
Var Sukket ei en stille Lære,
En Bøn om ei at ville see?

En Aften, stærkt alt Dagen helder,
Sit Ønske hun den atter melder.
„Du vil det? Nu, jeg lyde faaer!
Stig ned i Ridderborgens Kielder,
Naar Taarnets Midnatsklokke slaaer.

Hvor dybt i Grunden Borgens Bue
Fastsænker sig af al Formue
I Klippens hellige Granit,
Midt i den sorte Kielderstue,
Der vil du skielne noget Hvidt.

Hvad der du seer, skal mig betyde;
Dog vil ei da min Stemme lyde.
Ak, Inger! naar du mig har seet,
Vil du din Daarlighed fortryde,
Og angre, hvad der alt er skeet."

Saa toner Stemmen, og bortviger.
Nysgierrigt hendes Hierte higer
Af større Længsel nu, end før.
Da Klokken brummer, ned hun stiger,
Og aabner Kieldrens tunge Dør.

Hun seer sig om, og Intet finder,
End Lygten hende kun forblinder
I Dybets mørke Helligdom.
En Kilde giennem Bierget rinder:
„Ak, Ingerlil! vend om, vend om."

Det kan hun ei; dog maa hun sukke.
Hun Noget seer — hun maa sig bukke —
Hun seer — et Barn — o, grumme Lyst!
Det ligger i en lille Vugge
Med Dolken blodig i sit Bryst.

Det lille Barn har nylig levet,
Man seer, det nys er myrdet blevet.
Forfærdet skuer Inger ned.
Med Blod staaer paa dets Pande skrevet:
„Det voldte din Letsindighed."

End som en Engel sødt det smiler;
En Lilie det i Armen hviler.
Knap Inger røre sig formaaer.
Hun ræd af Hvælvingen udiler,
Og Døren efter hende slaaer.

Nu tør hun aldrig gaae til Senge
Alene, aldrig dvæle længe,
Naar Maanen sødt i Skoven leer.
Hun visned, som en Blomst i Enge;
Hun hørte aldrig Stemmen meer.

Min Aand, du Hellige! din Stemme
Mig lader Salighed fornemme.
O, lad mig fræk ei stræbe ned,
Og miste i dit dunkle Giemme
Min Ro og min Uskyldighed!

Tidens Perspectiv.

I den store, snevre Stad
Gik en Yngling lidet glad.
Aftenen var taaget, mørk,
Byen tyktes ham en Ørk.
Fra sin Barndom var han vant
Høit paa Fieldets steile Kant
I en gammel Borg at boe,
Hvor ham Solen aarle loe,
Og hvor langsomt ned den gik
Med sit skiønne Purpurblik.

Ynglingen var from og klog,
Vel belæst i mangen Bog,
Leved med sin Phantasie
I den Tid, som var forbi;
Kiendte vel af gamle Skrift
Hver en Helt og hans Bedrift;
Ønskte sig paa Livets Vei
Heltene, men fandt dem ei;
Derfor kasted han Foragt
Paa sin Tid, som uden Magt.

Nylig han til Staden kom,
Utilfreds han seer sig om.
Nu, da Solen daler ned,
Voxer hans Urolighed.
Hist i Gaden lang og stor
Staaer han modløs, uden Ord,
Stirrer ned ad Huses Rad,
Hiertet fuldt af Hårm og Had:

„Hvilken Rede! hvilket Skiul!
Kiærneløs, ormstukken, huul!“

Som han monne saadan staae,
Ham en kraftig Olding saae,
Hørte, hvordan han udbrød
Vredelig om Nutids Død,
Stolt af Oldtids Helteliv,
Phantasiens Tidsfordriv;
Sammenligned tusind Aar
Med i Morges og i Gaar,
Noahs Ark og Paradiis
Med et Skuur, et Birkeriis.

Oldingen, som snart indsaae,
Hvad den Unge tænkte paa,
Hilste ham, og sagde: „O!
Jeg er af den samme Tro,
Har, som du, det Svundne kiær.
Hvad er imod Hisset Her?
Naar for Kroniken man staaer,
Skuer paa de svundne Aar,
Paa sit eget Øieblik —
Hvilken bitter Malurtdrik!

Hvilken Forskiel! hist en Krands
Af Bedrifters Stierneglands;
Alt som Tiden kommer nær,
Taber sig det hulde Skiær.
Vidt adskilt i taaget Nat
Staaer en enkelt Stierne mat,
Røgindblandet, kummerlig,
Magtløs at begeistre mig.

Fuldeligt, som naar vi see
Her i Gadens Lys-Allee."

Ynglingen gav Manden Ret:
„Ha, hvo vilde negte det?"
Oldingen med Værdighed
Gik med ham ad Gaden ned;
Og da endelig de vandt
Langsomt mod den anden Kant,
Tog den Gamle, mild i Aand,
Unge Sværmer ved sin Haand,
Vendte ham, og sagde: „Nu
Staaer i Stiernekrandsen du."

Og den Unge: „Nei! o nei!
Krandsen er der længer ei.
Vidtadspredt i taaget Nat
Brænder enkelt Lygte mat.
Hist, hvor jeg udgød mit Had,
Funkler nu den lyse Rad." —
„Skade, vi ei saa formaae
Tiden at tilbagegaae!"
Svared med et venligt Blik
Gubben, hilste ham, og gik.

Augustinus.

Hvo vanker i den mørke Skov,
Hvor ellers Ulven kun sit Rov
Sig søger nær ved Klippens Kanter?

Hvo læſer ſtore Folianter
I Hulen hiſt ved Kildens Rand?
Det er en from, ærværdig Mand.
Nu tier Skovens Fuglevrimmel,
Længſt daled Solen i ſit Blod;
Han ſynker ned ved Bøgens Rod,
Og ſeer i den violblaa Himmel.

Og ene, uſeet og forladt
Han ſtrækker i den klare Nat
Med vældig Længſel ſine Hænder
Mod Evighedens Lys, ſom brænder,
Og ſukker med et bange Gys:
„Hvor finder jeg i Mørket Lys?
O du, ſom funkler fra det Høie!
Fordriv mig Tvivlens bittre Vee,
Hvad Tanken aner, lad den ſee,
Straal i din Klarhed for mit Die.

I Jeſu hellige Bedrift,
Ja ſelv i den profane Skrift,
I Dagens Kraft, i Nattens Luer,
I Tanken ſelv, din Magt jeg ſkuer.
Men — hvor en herlig Blomſt fremſtaaer,
Der nager Ormen i dens Vaar;
Og hvor det Gode kiærligt ſtræber,
Der ſtræber Ondſkab ligeviis,
Som Friſteren i Paradiis,
Og lumſk Uſkyldigheden dræber.

Vel bryder atter Dagen frem
Af Evighedens lyſe Hiem,
Og ſtraaler herligt over Jorden,

Naar Mørkets Ogle dræbt er vorden.
Vel føler jeg det Godes Lyst
At giennembæve sødt mit Bryst,
Naar Lastens Seier mig forskrækker;
Naar jeg mod Dragens List og Vold
Med Dydens og med Villiens Skiold
Med Skiælven dette Bryst bedækker.

Dog — uden Skygge, hvad var Lys?
Hvo følte uden Dødens Gys
Den sande Glæde vel af Livet?
Blev ei det Onde Jorden givet,
For med sit tunge Kæmpeskaft
At egge Dyden op til Kraft?
Staaer Maanen ei bag Skyens Rifter
Meer end paa blotte Hvælving skiøn?
Og hvad var Tidens bedste Søn
Vel uden seirende Bedrifter?

Altsaa er Lasten selv en Dyd,
Og burde blomstre mig til Fryd,
Som andre Kræfter, andre Dyder!
Saa er det Gode, som mig fryder,
Kun Sandselighed i mit Nu,
En Drift, som lede skal min Hu!
Saa er bestemt Alt i sin Orden,
Et Legetøi for Livets Aand,
Og jeg, i Slaveriets Baand,
Et uselvstændigt Fnug paa Jorden!

Saa har da Gud selv Slangen skabt,
Hvorved Uskyldigheden tabt
Letsindig har vor første Moder?

Almagten taaler ingen Broder!
Saa lagde ned han Dydens Frø,
For ſtrax det ſelv at lade dee?
Saa er han ſelv det Ondes Fyrſte? —
Nei! nei! det er han ei. — Hvem da?
En anden Magt, her nedenfra?
To Magter! — hvilken er den ſtørſte?"

Paa Læben døde Gubbens Ord;
Han ſank med Anſigtet mod Jord,
Og ſønderknuſet og bedøvet
Han vred ſig ſom en Orm i Støvet.
Paa Græsſets Morgenperler ned
Fra Panden trilled Angſtens Sved.
Da vakte ham en venlig Tone:
I Øſten atter Solen ſtod,
Og Nattergalen høre lod
Sin Røſt fra den ſmaragdne Krone.

Og ſom han ned i Dalen ſaae,
Sad der ved den ſapphirne Aa,
Hvor den med Havet var forbunden,
En deilig Dreng i Skyggelunden.
Et Hul ſig havde nylig han
Ved Seen i det bløde Sand
Med ſine ſpæde Hænder gravet,
Og med en Skee af Elfenbeen,
Der tog kun Draaber een for een,
Han øſte Vand deri af Havet.

Og hurtig gik den Gamle ned,
Og glemte, hvad han nylig leed;

Det hulde Syn gav Tanken Liſe.
„Hvad giør du?“ ſpurgte mildt den Viſe.
„Jeg tømmer, ſom du vel kan ſee,
Her Oceanet med min Skee.
Jeg øſer Havet ud til Bunde.“
„Umuligt, Barn! hvad vover du?“
„Det ſamme, Fader! ſom din Hu,
Der Evigheden vil udgrunde.“

Forfærdet Auguſtinus foer
Tilbage ved ſin Engels Ord.
Den hulde Engel var forſvundet;
Men Hiertet havde Troſten fundet.
Med Taarer hang den Gamles Blik
Paa Roſen, ſom af Havet gik;
Han knælte let og vel tilmode.
„O,“ raabte han med ſalig Ro,
„Tilgiv mig, Fader! jeg vil troe,
Og jeg vil virke til det Gode.“

Daniel Rantzau.

Hvi ſiunges evigt om Spartaner,
Som giorde Fienden Paſſet trangt?
Behøve vore vakkre Daner
I Tiden da at gaae ſaa langt?
Har Heltekraft ei ſat ſit Stempel
Paa egen Daad, i egen Tid?
Behøver Modet et Exempel
Fra Grækenland i Leonid?

Jeg ſiunger om en Helt i Norden,
Og Daniel Rantzau er hans Navn,
Saa ſtor, ſom nogen Helt paa Jorden,
En Sparter fra min Fødeſtavn.
Alt trued Magten lumſk i Hulen,
Og vilde mættes af dit Blod;
Men, Daniel i Løvekulen!
Dig frelſte Himlen og dit Mod.

Leonidas ſtod uforfærdet
Bag Bierget med ſin Flok og ſtred,
Og ſtyrted Perſerne med Sværdet,
Indtil han ſelv i Græsſet beed.
Men Daniel ſtod paa en Hede,
Han intet Ly bag Klippen fandt,
Og ſlog, til Svenſker Græsſet bede,
Og ſlog, indtil han overvandt.

O, kunde Harpens ſvage Toner
Din Roes udbuldre med en Klang
Af hine tredive Kanoner,
Som vældig du fra Svenſken tvang!
O, dirred Strængen med en Bruſen,
Lig Skriget af den rædde Hær,
Der veg, ſkiøndt fem og tyve tuſend,
For fire tuſend danſke Sværd!

Jeg ſiunger om en Helt i Norden,
Og Daniel Rantzau er hans Navn,
Saa ſtor, ſom nogen Helt paa Jorden,
En Sparter fra min Fødeſtavn.

Leonidas stod uforfærdet,
Han Heltedød bag Klippen fandt;
Men Daniel Rantzau stod bag Sværdet,
Og brugte Sværdet, til han vandt.

Violen.

(Efter Goethe.)

Violen stod ved Bækkens Bred,
Af Ingen kiendt, og bøiet ned,
En venlig lille Blomme.
Hyrdinden gik med Rosenkind,
Med lette Fied og muntert Sind,
Sin Gang, sin Gang
Ad Marken hen, og sang.

„Ak, var jeg", tænkte smaa Viol,
„Det bedste Blomster under Sol
Et Øieblik, ei mere,
Til Pigens hvide Haand mig brød,
Og jeg paa Brystet fandt min Død!
Ak kun, ak kun,
En flygtig lille Stund!"

Ak, see! da tog hun did sin Vei,
Men tog i Agt Violen ei,
Den stakkels Blomst hun knuste.
Den synker, dør, men dør med Lyst:

„Og skal jeg døe, saa er min Trøst:
Min Død, min Død
Ved hendes Fod er sød."

Portnerindens Tilbagekomst.

Legende efter A. Helwig.

Tidlig viet, uden egen Villie,
Levet, fuld af Ynder og Natur,
Rød som Rosen, smekker som en Lilie,
En huldsalig Mø bag Klostrets Muur.
Bøn og Sang ei hendes Uro dræbte,
Veemod svulmed i det unge Bryst,
Og de uerfarne Længsler stræbte
Hen mod Livets rigtgientagne Lyst.

Og saa ængstede da Klostrets Mure
Hende daglig meer med kolde Gys,
Hvor kun Gravluft i de mugne Bure
Skiller hendes Blik fra Dagens Lys.
Ude dufte Blomsterne saa røde
Høit mod Solen under Fuglens Sang;
Hun alene lever blandt de Døde,
Bøiet i den klosterlige Tvang.

Daglig taber Clara mere Modet,
Vakler mellem Pligt og tvivlsom Harm;
Frugtesløst hudfletter hun til Blodet
Marmornakken og den fulde Barm.

Selvudfundne villig taalte Smerte
Styrker ikke meer den svage Dyd;
Thi med Vælde drages hendes Hierte
Hen mod Livets Tragten og dets Fryd.

Naar i Luftens Blaa sig Lærken hæver,
Sukker hun: „Min lykkelige Ven!
Let du over Muur og Hække svæver,
Frit, som Ønsket, iler Vingen hen.
Lystig du paa Træets Green dig vugger,
Synger Søstrene din Sang saa smukt.
Men naar Hiertet om Forandring sukker,
Hemmer intet snevert Baand din Flugt.

Bøier over Muren sig deroppe
Med selskabelig Fortrolighed
Mod hinanden ei de grønne Toppe?
Qvisten selv af Elskovs Glæde veed.
Ved de fulde Blomsterenges Duske
Fryder hist sig Vandringsmanden ei?
Ryster Vinden ei de grønne Buske,
For med Løv at smykke Pigens Vei?

Dødens Stilhed hersker kun herinde,
Haabets Grav kun vædes med min Graad,
Og de lange, tomme Timer spinde
Sorte, farveløse Livets Traad.
Veemodsfuldt vi tunge Pligt opfylde,
Hadet ofte her sit Sæde fandt.
Kan vel Slaver helligt Venskab hylde,
Som en grusom Trældomslænke bandt?“

Saadan nu, en verdslig Længsels Fange,
Om i Klostret drømmende hun gaaer,
Føler sig i Gravens Mørke bange,
Nattens Rædsler reise hendes Haar.
For det unge kummerfulde Hierte,
Ængstlig fyldt af dunkle Ønsker nu,
Er der kun eet Sted, hvor hendes Smerte,
Hendes Tvivl hun bringer uden Gru.

Thi af Marmor er i Hallen stillet
Strax ved Kirkedøren, engleblid,
En huldsalig, from Marias Billed
Fra den gamle tydske Mestertid.
I en ærbar Kaabes snevre Folder
Ydmygt stille hun saa venlig staaer,
Ingen kunstig Knude Lokken holder,
Ned fra Nakken bølger hendes Haar.

Inderligt i moderlige Arme
Trykker hun med hellig Lyst sit Noer,
Som, oplivet af den søde Varme,
Med sit Smiil velsigner al vor Jord.
Selsomt giennem Gangens mørke Skygge
Glimter Lampen, over Kronen sat,
Og en evig Fromhed synes bygge
I den høie Hvælvings stille Nat.

Taarebadet maa sig Clara bøie,
Hiertet er saa tungt, og Barmen trang:
„Ei, Maria! vend dit Naadesøie
Fra mig Synderinde sidste Gang,

Skiøndt et andet Maal jeg eftertragter,
Skiøndt jeg finder ei hos dig min Trøst.
Seirende mig vinke vilde Magter
Til en Verden fuld af syndig Lyst.

Stille maa jeg nu den hede Længsel,
Jeg maa skielne mellem Fryd og Harm;
Jeg maa føle, uden Baand og Fængsel,
Kiærlighed og Qval i egen Barm.
Og saa lægger jeg, en flygtig Qvinde,
Nøglen da til Klostret for dig hen,
Er fra nu af ikke Portnerinde,
Aldrig meer du seer mig her igien.

Ofte saae du her min Taare tindre,
Trofast har mit Hierte ved dig hængt;
Trøsten har du straalet i mit Indre,
Himlens Fred du har mig ofte skienkt.
Krandse har jeg dig til Giengield flettet
Med andægtig Lyst i Klostrets Lund,
Aldrig har din Lampe jeg forgiettet
I den frygtelige Midnatsstund.

Dog for sidste Gang du saae mig plukke
Blomster dig i Dag til dine Kar,
Sidste Gang jeg af min Oliekrukke
Næring i din Lampe gydet har.
Aldrig kan, Maria! du mig hade;
Hellig Hyklen jo du agter ei.
Kunde Ingen dig, som jeg, forlade,
Elskte heller Ingen dig, som jeg."

Saa hun talte. Fra de hellige Mure
Og fra Fredens Skygge bort hun gik
Did, hvor yndigt tusind Farer lure.
Ak! hvo aner ei den Lod, hun fik?
Længselfuld, som før i Klosterlunden,
Efter et saa sødt, jeg veed ei hvad,
Har hun snart den Mand i Sværmen funden,
Som fortiener Kiærlighed — og Had.

Grumt forfører han det Blod, som bruser
Kun for ham i fager Ungdomsvaar,
Mættet han et Hierte sønderknuser,
Som endnu saa heftigt for ham slaaer.
Kan da Kiærlighed ei Troskab møde?
Skiuler selv en Ed Forræderi?
Lokker kun til Synden alt det Søde?
Iler Livet som en Ruus forbi?

Vaklende nu mellem Tant og Smerte,
Drukner hun sin Qval i Sandsers Lyst.
Lykken flyer for evig hendes Hierte,
Kun Begier opluer hendes Bryst.
Giøglespil og Smiger nærer Funken,
Overalt hun sig tilbedet seer.
Ak! for hende, som er eengang siunken,
Vaager ingen hellig Engel meer.

Syv Aars Tid af Glædens vilde Bæger
Drikker hun de korte Dieblik.
Livets rene Væld ei vederqvæger,
Daarskab rækker hende Giftens Drik.

Pludselig i Smigerhobens Trængsel
Svæver nu Marias Billed ned,
Og en mægtig, brændende Forlængsel
Higer efter tabt Uskyldighed.

Og hun dvæler ei, med Frygt ei tænker
Paa den vrede Kirkes strenge Band:
„Legemet de slutte maae i Lænker,
Naar jeg ikkun Siælen frelse kan.
Seer dit Moderblik mit Blik i Møde,
O Maria! ved mit Dies Brudd,
Gierne da jeg synker til de Døde;
Du vil bede for mig hos min Gud.“

Saa utrættet hun bekæmper Sorgen,
Hviler ei paa lange Vandringsgang.
Ak! da hører hun en tidlig Morgen
Atter Klosterkirkens Ottesang.
Skiælvende hun ringer, angst hun sukker,
Bleg af Skræk paa Knæ hun styrter hen.
See! da Døren op sig sagte lukker,
Og — Maria staaer paa Tærskelen.

Og med himmelsk moderlige Smerte
Taler hun med Taarer disse Ord:
„Arme! kiender du da nu dit Hierte?
Kiender du den syndefulde Jord?
Siig! hvad gav dig Verden vel for Glæde,
Som sig hurtig ei til Sorg har vendt?
Var den værd de Taarer, du maa græde?
Har den vel din Siæleangst fortient?

Viid: kun skilt fra Jordens vilde Vrimmel,
Hvis Begier udsvæver snart til Last,
Skienkes her dig Forsmag paa en Himmel,
Huldt i Læ for Stormens grumme Kast.
Salig den, som sine korte Dage
Her tilbeder Gud med hellig Fynd!
Anger bringer Uskyld ei tilbage,
Men den renser Støvet fra sin Synd.

Tro jeg har din Pligt imens forrettet;
Urtekosten, du har her sat ind,,
Blomstrer endnu frisk og farvespættet,
Klart end lyser her din Lampes Skin.
Thi nedsænkt i Vildskab, Synd og Smerte
Tænkte du, min Datter! dog paa mig.
Den, som giemte tro mig i sit Hierte,
Vorder evig ei ulykkelig."

Saa hun talte. Henrykt skuer Clare
Urtekosten, som saa freidigt staaer.
Blomsterne syv Aar alt gamle vare,
Dufte dog, som plukte fra i Gaar.
Angsten ikke længer Hiertet saarer,
Trøsten dæmper hendes bange Gru,
Og hun finder atter sine Taarer
For den rene Jomfrues Billed nu.

Dog hun taler streng, men uden Vrede:
„Skynd dig nu til Ottesangen snar!
Med de fromme Søstre fromt at bede
Saaes du al den Tid, du borte var.

Naadens Kraft din dybe Kummer ender,
Himlen har igien sin Datter kiær.
Hæv med Tak til Herren dine Hænder,
Til den Frelser, som jeg tiener her!"

Og med Tillid did nu Clara iler,
Hvor i Choret fromme Søstre bad.
Venligt hende hver i Møde smiler,
Som om først i Gaar de skiltes ad.
Der i Andagt, medens Sangen lyder,
Og mens Orglet bryder vældigt ud,
Beder hun, mens hyppig Taaren flyder:
„Naade for den Angrende, min Gud!"

Den vandrende Ridder

eller

Don Quixote den Yngre.

Et Fragment.

Første Sang.

Syng ved Harpen, o Skiald! en Sang om Ynglingen Philip,
Som, af en sværmerisk Ild forført, af ungdommelig Blindhed,
Søgte sin Lyst kun i Oldtids selsomt dæmrende Skygger,
Oversaae, hvad Skiont der blomstred frodigt i hans Tid,
Med eensidig Foragt, fordi utallige Torne
Skiulte den svulmende Knop af den halvt kun udsprungne Rose;
Indtil Kiærlighed huldt oplod hans Øine; til Pigen

Smelted hans Bryst, og forbandt de vildt henstræbende
Længsler
Til et virkeligt Held, som forsoned Oldtid med Nutid.
Dette være din Sommersang, min smilende Musa!

Under en Steen=Egs dæmrende Løv, mens Duggen
besprængte
Smaae rødkronede Blomster og saftige Vexter og Urter,
Ungkarlkraftig han stod, med spirende Duun om sin Hage.
Haaret flagrende, Troien var kort, gigantiske Støvler,
Men Kasketten blegviolet med sølverne Snorer,
Hentet fra Jenas Torv. Den lette Skramme paa Kinden
Vandt han sig ridderlig der i en Tvekamp. Bogen i Haanden,
Nibelungernes Digt, hans Bibel, trykte nu Armen
Fast til ungdommeligt svulmende Bryst; og ventende Svogren,
Hvilken i nærmeste Kro drak Viin og Hestene Vand gav,
Sang han i blomstrende Skov sin Ungdoms fyrige Længsel:

„Evigskionne Natur! hil dig! Du blusser bestandig
Kraftig ung, om endog affalmet Menneskelivet
Sortner som en forsvindende Glod til Kul i sin Aske.
Skionnere Green vist strakte sig ei med kølige Bladkrands
Kring Kong Didrik af Berns guldkronede Tinding; Cypressen
Stod ei en rankere grøn Pyramide ved Rolands Gravsted
Hisset i Roncival, end Granen her over Kloften.
O, hvi est du, skionne Natur! kun vorden et Landskab
Uden Qvinder og Mænd? Din Tomhed trykker mit Hierte.
Leved vi dog i den herlige Tid, da paa sneehvide Ganger
Damen rank giennem Skoven red; en gyngende Strudsfiær
I den forvovne Hat, en Falk paa fyldige Skulder!
Hørte jeg dog, som da, til Hiortens Stønnen et Jagthorn,
Treen i den hvælvede Sal, og tømte med Riddren et Bæger,

Mens Capellanen af guult Pergament med røde Fracturer
Høit Stamfædrenes lyse Bedrift oplæste, hvad heller
Eventyr af en skiøn Phantasie om Kæmper og Dverge!
Her maa jeg ulykkalige Svend nu væmmes til Døden
Over det fade Familieliv, maa døie dets Fagter.
Nei, til dig, ærværdige Rest! nu stander min Hu kun,
Hen til den mosdækte Steen med Vedbendranker i Riften."

Saa var i Skoven hans Ord; han taug, og hurtig besteg han
Postkareten, som kiører til Frankfurt, kastede mut sig
Hen i den bageste Krog. Du hilste ham, ærlige Kiøbmand!
Ogsaa du, velmæskede Studepranger! og du, smal=
Livede Kammerjomfru! Han mærked det ikke, men lukked
Øinene til, og sov, og drømte sig baaret i Taarnet
Paa Elephantens Ryg i Middelaldren; og Svogren
Blev en Morian, men Pidsken en Fork, som stak Elephanten.

Følge ham Skridt for Skridt, det vilde vorde for langsomt;
Lidet Stof kun giver til Digt den polemiske Veemod.
Havde, som Don Quixote, for Borg han Kroerne taget,
Maritorne for Mø, og Verten selv for en Ridder,
Meget finge vi da fortalt; men Philip begræd kun
Tiden og Rum og Historiens Gang, og ærgred sig jævnligt
Over det Trivielle, som mødte paa støvede Landvei.

Nær den hellige Rhin nu kiører han atter; en Indgang
Perlefarvet med sorte Stakit indbyder ham giestfri
Til en Skov. Alt springer han af. Han taber Kasketten
I sin Iver, betaler, hvad end han skylder, til Kudsken,
Nikker paa Hovdet, og gaaer, og forsvinder i Bøgenes Skygge.

Men ved den perlefarvede Port sig hæved en Lystgaard,
Stor, nybygget, med sortblaae Tegl og mægtige Ruder.
Huset vendte mod Nord, en blomstrende Park op grændsed
Til dets Havestu=Dor, som aaben stod; men i Døren
Sad paa Bænken en Mand med forstandigt Ansigt, og læste
For sin Hustru og to som Roser blomstrende Piger.
Disse lyttede tavst til hans Ord med elskelig Andagt,
Hæved iblandt fra Rammen de hvælvede Pander, med Dine
Blaae som Forgietmigei, og smilte venlig til Manden;
Men med Liliehænder opstrøge de stundom og fæsted
Bruuntnedhængende Lok, som ved Boiningen gled over Synet.

Disse gik Philip alvorlig forbi, og hilste dem ikke.
Selv de legende Børn, som i Porten sad og fornoied
Sig med Blomster og Straae, en liden Amor og Bacchus,
Endsed han ei; de hørte jo med til smaalige Nutid.
Oldtid vinked hans Hu; han skræved over den Lilles
Guldgule Tinding i Porten, og drog, hvor Skoven var dybest.
Her først satte han sig paa en Stub, hvor utallige Myrer
Bygged i troskede Bark, og krøb ham i Haaret og Støvlen,
Mens med pathetisk Ild han sig selv holdt følgende Tale:

„Vel, at Stormens ærværdige Drøn i Bøgenes Vinger
Hindrer mig nu i at høre de sentimentale Tirader!
Vel, at den buskede Birk, at den tætbladrynkede Ypern
Skiuler mig hiin elegante Person med sin prægtige Cirkel,
Værdige Titelvignet til en Nytaarsgave for Damer!“

Saa han taled, og løfted fortrydelig Diet, men slog det
Strax til Jorden igien, af en hellig Gysen betagen;
Thi — saa tyktes det — mørk, som en rynket Kiærling med Korsklæd
For, med en Krykkestav i sin Haand, med en Kat ved sin Side,

Stod guulgusten, med rystende Knæe, den hellige Oldtid
Selv personlig for ham, en tandløs, hostende Qvinde.

„Høiærværdige Moder!“ udbrød han, „kommer du saadan,
For med snilde Contrast at stille det lurvede Flitter
Hist i sit sandeste Lys? O, hiertelig da mig velkommen!
Allegorisk betyder din Pandes hyppige Rynker
Mørket, som skiuler den hellige Kraft. Med tarveligt Korsklæd
Trodser du Tidens Forfængelighed. Din krogede Krykke
Viser, hvor lidet du har at forlade dig paa, for at vandre
Fra din revnede Grav, et Nutid varslende Billed.
Katten er Freias Tegn, saa gustned Germaniens Freia.“

Men den gamle Qvinde ved Krykken hosted, og svared:
„Alderen lærer vel Folk tilsidst gaae sagte. Da jeg var
Ung, da løb jeg saa hurtig, som du. Men høviske Svende
Spotter ei gamle Folk; thi Svaghed er Hvermands Herre.“

Da nu Philip erfoer, at den gamle Qvinde ved Krykken
Ei var en mythologisk Person, da tænkte han: „Er hun
Ikke maaskee da en Hex, der boer bag Busken i Skoven?
Ofte jeg læste tilsorn om slige krogede Qvinder,
Hvordan de tidt bedrog den heel troskyldige Ungdom.
Eller er hun maaskee en Røverkone, som lokker
Mig i den blodige Morderhal, hvor med blinkende Knive
Røverne sidde til Bords, og vente, Klokken skal ringe,
Klokken, hvis usynlige Strang paa Veien sig strækker,
For at forkynde dem Vognenes Løb og Vandrerens Fodtrin?“

Men den gamle Qvinde ved Krykken smiled, og svared:
„Lyster dig et Glas Vand, saa kom! der springer en Kilde
Hissет, hvor Grædepilen mod Bækken boier sit Hoved,
For at vaske sit søgrønne Haar i de flydende Bølger.

Klippen er brat, bevoxet med Mos og trevlede Vedbend;
Men af Aabningen springer en sølvklar Straale med Susen
I en rummelig Muslingeskal. Delphinen af Marmor
Holder den paa sin Ryg, og ned fra Muslingens Bugter
Flyder det perlende Vand i utallige Straaler paa Mosset
Dybt i Bækken, hvis hvideste Sand dig viser i Bølgen
Svømmende Hundesteiler, der smutte bort mellem Sivet."

Men med Knortekieppen i Haand gav Philip til Giensvar:
„Har man nu Alt i Beslag da taget? Er Alt i Forpagtning?
Selv det uskyldige Vand tør meer ei springe med giestfri
Straale fra Mosset i Vandrerens Hat, naar ei han i Lommen
Griber, for strax at betale Naturens villigste Gave?
O, saa viis mig da flux afsted til de hellige Rester
Af en forsvunden Tid, da Menneskет ei var en Høker!
Hist paa Bierget i Morgenens Guld jeg skuer en Ringmuur;
Siig til Borgruinernes Hal den korteste Vei mig!
Der jeg Timerne tilbringe vil blandt hellige Skygger."

Men den gamle Qvinde med Krykken smiled, og svared:
„Ikke skulde du just, min Søn! saa meget berømme
Oldtids=Giestfriheden! Da røved, plyndred og brændte
Man i Krigen ei blot, men selv naar Freden var mildest.
Brug din Forstand, da skuffes du ei. Men vanskeligt var det,
Voldsmands=Magten flink at imodstaae. Snildeste Hoved
Trodser ei Kollernes Vægt. Ei altid ædlere Hierte
Boer i det bredeste Bryst. Stærk Arm er sielden retfærdig.
Hisset, hvor Broen gaaer over Bækken, fordum et Toldhuus
Hæved sin Ringmuur. Tolv Røvbrødre bygged derinde.
Ingen Pilegrim nærmed sig did, der ikke til Afgift
Yde maatte sin høire Haand, og Benet det venstre.
Engang drog der en Kæmpe forbi, den nordiske Vigda;

Hildebrand, Kong Didrik af Berns Tugtmester, ham fulgte.
Da nu Røverne Helten saae, da raabte den første,
Grammaleisur: „„Hist rider en Svend, han eier et skiønt Skiold,
Hvilket tiener mig bedst; det skal han yde til Afgift.
Skifter saa I mellem eder hans Vaaben, som I kan enes!““
„„Herligt glimter hans Sværd,““ gienmæled Broderen Studsas;
„„Være det mit!““ Men Trælla skreg: „„Mig lyster hans Harnisk.““
Sigstav kaared hans Hielm. Den Femte sagde: „„Saa være
Min hans Hest!““ Den Siette: „„Saa vil jeg nøies med Kiortlen.““
„„Hvad har jeg da tilbage,““ den Syvende spurgte, „„hvis ikke
Støvlernes haarde Staal?““ Den Ottende raabte med Latter:
„„Jeg afhugger hans Haand.““ Den Niende nøites med Foden.
See, da stredes de Tre tilsidst om Kæmperens Hoved.
Havde nu Helten ei med Kiækhed veiet dem alle,
Brændt Castellet, og Rovernes Been adsplittet i Floden,
Megen Vaade vist end var skeet i det skulende Rovslot.“

Da nu Philip fornam, at den gamle Qvinde med Krykken
Velerfaren og kyndig var i poetiske Frasagn,
Fatted han Agt for hendes Person. Imens hun fortalte,
Vare de komne til Bækkens Rand. Hun langed en Øse,
Bruunlige Cocusskal, som fast var lænket til Klippen,
Gød deraf i det riflede Glas, og fyldte til Bredden,
Rakte ham kølige Skaal, og bad ham venligt at drikke.

Men under Bøgens Hang af Krat sig hæved en Hytte,
Hyggeligt sammenflettet af Mos og knudrede Grene.
Hytten gik i en Spids, med Straa takt; krydsende Klemmer

Holdt dens Aas, at Regn ei trængte sig did, eller Blæsten.
Men i den forreste Væg var en Lem, hvis aabnede Fiirkant
Viste den indre Deel. En Seng af Straa med et Bolster
Stod i Krogen; et Bord af Fyr, men skuret med Aske
Sneehvidt, var i den anden Kant; paa Bordet en Krukke,
Halvglasseret, med Seilgarnstag, thi Hanken var brusten.
Men paa Væggen hang der af Blik en tarvelig Lampe.
I den bageste Krog var et Bræt med følgende Bøger:
Først Den Bedendes Kiæde, dernæst en Billede=Bibel;
Herlige Træsnit saae man deri om Kain og Abel,
Om Kong David ved Harpen, om Jesabel, som nedstyrted
Høit fra Vindvet i Hundenes Flok, og ynkelig omkom.
Schmolckens Andagt stod ved Siden i bruunlige Lærbind,
Spættet med lysrøde Stænk paa Snittet og hæftet med Hager.
Reineke Foß i Qvart, og Uglspil laset og trevlet;
Bindet havde den mistet forlængst, thi Nicolai Klemke,
Konens Søn, som mangen en Søndag giested sin Moder,
Læste flittig deri. Ved Uglspil stod Fortunatus,
Robert von Agerkaal, og fleer romantiske Skrifter.
Disse Bøger med inderlig Fryd ung Philip betragted,
Vendte til Kildekonen sig mildt, og raabte: „Min Moder!
Hil jer! I er en viis, en from, en tarvelig Qvinde.
Eders Bibliothek er lidet, men det er udsøgt,
Classiske Værker jeg finder i geistlig og verdslige Sager.
Hvis I tillader det, her jeg bliver hos jer til i Morgen,
Læser i eders Voluminer lidt i Aften paa Sengen;
Men med Vaarsol=Straalen i Gry forladende Leiet,
Hist jeg besøge Ruinerne vil paa svalende Fieldkant."

Men den gamle Qvinde med Krykken smiled, og svared:
„Liden Magelighed forvist kun yder min Hytte;
Vil du dvæle, saa vend tilbage til herlige Lystgaard,

Som du ved Skovenes Indgang saae; der finder du sikkert
Al Bequemmelighed, dens Eier er venlig og gjestfri.
Der er Bøger fuldt op i herligtbonede Skabe,
Tydsk og Engelsk, Welsk og Fransosk, og hvad du forlanger.
Og saa finder du der to deilige Piger, som Roser
Ungdomsfriske; de vil vel bedre korte dig Tiden
Ved et rigeligt Bord, end jeg bedrøvede Qvinde
Ved Tranlampen og ved en Skive kummerligt Rugbrød."

Men med Fortunatus i Haand gav Philip til Giensvar:
„Tænker du, Skoven jeg søgt og langtfraliggende Field har,
For at finde, hvad meest jeg skyer, den fordærvende Luxus?
Her jeg bliver i Nat — hvis ei hos dig, i en Egetops
Kølige Krone blandt Fuglenes Flok — og tilbringer Natten.

Da nu Kildequinden fornam, det Philips Beslutning
Var urokkelig, „Vel!" hun skreg; „men hielpe mig maa du.
Bag min Hytte den Telt er lagt, hvor Nicolai Klemke
Sover, naar han besøger mig her. Thi Hytten, det seer du,
Rummer kun een Person; jeg selv er skrøbelig, gammel,
Hoster, som vel du har hørt, og taaler ei Natteluften."

Men med ungdommelig Kraft fremtog nu Stangene Philip,
Stødte dem dybt i den mosede Grund, og skilte dem vel ad.
Derpaa spændte han let sin Telts hvidtblegede Vægge
Fra hinanden med strammende Snor, og bankede Pinden
Fast ved Hammerens Kraft i den kloverblomstrende Græstørv.
Men den flagrende Lap for Aabningen hæved han klogtig,
Bandt den i Bøgenes Green, og Straa sig hented til Sengen.
Straaet var tørt og glindsende guult, det knaged elastisk;
Kildequinden besad deraf et klækkeligt Forraad,
Høget vel i en jævnglat Stak, som Hæsse bag Hytten.
Men ved Hovedgierdet blev lagt som Bolster hans Vadsæk.

Saadan, med Fortunatus i Haand, han sig smilende strakte
Paa Straaleiet med Velbehag, mens Konen ham vælted
Huggeblokken til Gierdet, og laante ham villig sin Lampe,
Fyldte den vel med Tran, slog Ild, men pusted forgieves
Lang Tid, før hun fanged en Gnist i den fugtige Trøske.
Derpaa Svovelstikken hun tændte, nysende ved det,
Thi en qvælende Damp udbredte blaalige Flamme.
Men da Lampen var tændt, og sat paa Blokken hos Philip,
Ønskte hun ham god rolige Nat, og bad ham forsigtig,
Ei at slumre fra Lyset ind, men slukke det vel først.

Men i den eenlige Telt sig gotted Philip med Bogen;
Alt fornøied ham saare deri, det plettede Træsnit
Forekom ham naivt, og Stilen var god for Diet
Med sin Schwabacher-Tryk. Men som han bladed begierlig,
For at finde det Sted, hvor først Skovjomfruen mødte
Fortunat, og begaved ham huldt med den herlige Guldbørs,
Som ei tømtes; da rykked hans Haand med Iver i Blokken,
For at skaffe sig stærkere Lys. Da vaklede Lampen,
Faldt fra Blokken, gik ud, og fyldte Bogen og Sengen
Fælt med Tran, og Telten med Stank. Da maatte fortvivlet
Philip kiede sig der i Mulm paa trykkende Straahalm.
Ei Indbildningen selv sin flygtige Glæde tillod ham,
Ei i Drømmen engang den Uheldige blev Fortunatus,
Thi han sov ei den langlige Nat. To gnistrende Funker
Stirred ved Teltens Dør, og hindred ham Diet at lukke,
Som da Brutus saae ved Philippi sin truende Dæmon.
I Dagbrækningen først han blev vaer den knurrende Hankat,
Freias Lystattribut, som sad for ret at begloe ham.
Først da Eos i Øst med Rosenfingrene fremsteg,
Tog ham Morpheus huldt i sin Arm, og qvæged hans Hierte.

Anden Sang.

Men da den brændende Morgensol med sin vældige Straale
Glimted ned giennem dæmrende Bøg, og brændte paa Philips
Straahalm, medens i talrig Flok forhungrede Fluer
Killed med Sugeroret hans Ansigt, agtende lidet
Armens Slag, de fløi kun i Kreds og satte sig atter:
Sprang han utaalmodig fra Leiet, axled sin Vadsæk,
Greb sin Stav, sin Kasket, og forlod den trykkende Qvalme.
See, da viste den gamle Cathrine Philip til Afsked
Krogede Fieldsti, hvilken i steilopstigende Skraaning
Bragte ham lidt efter lidt fra Dalens Zinnobertage,
Hvor det kølige Krat ombusked solverne Flodbugt,
Til Steenhvælvinger, revnede Field og haarde Granitblok,
Hvor med fordoblet Kraft Solstraalen spillende brød sig.

Men hvor en rødbruun Muur af længsthensmuldnede Teglsteen
Hæved sin grønsværkrandsede Væg med ulige Kanter,
Kastende dybt i Dalen sin graa, steenkølige Skygge,
Did han iled med hurtige Skridt, med Øinene fæstet
Paa den dristige Fiirkant hist i høieste Borgtaarn,
Hvor tilforn med Kløverblads-Hat, med Stivelskrave
Ridderfrøknen rødmende sad; nu byggede Svalen
Ved den møre Gesims, og i Stedet for Jomfruens Øie
Smiilte det Himmelblaa med Azur fra dristige Fiirkant.

O, hvor qvæged det Philip, her i Skyggen at hvile!
Intet ønsked han meer, end at see den ærværdige Slotshal,
Tøved dog lidt for ei at forkøle sig, naar han fra Solen
Pludselig treen i den raa, salpeterfugtige Forgaard.
Men som en sørgende Mand ved Havet efter sit Skibbrud
Overveier sit svare Forliis: ham levned Neptunus

Kun det revnede Ror, hvorpaa han grundende hviler;
Diet skuer med Veemod hen paa de fraadende Bolger,
Grumt de sluged hans Haab, hans Flid; nu spotter et Havblik —
Saa sad Ynglingen her paa den mosbevoxede Borgsteen,
Mens Vaarluften med venlige Pust omvisted hans Lokker,
Huldt afbedende Vinterens Harm, som styrtede Muren.

„Her er Stilhed og Ro for min Siæl bag kølige Porphyr,"
Raabte Philip med Ild; „og det Høie maa søge det Høie:
Bygger ei Ørnen helst paa Fieldsteen=Kanten sin Rede,
Medens Ræven i guulskiort Sand med Skiælven og Bæven
Graver en feig Labyrinth for sin Flugt med dobbelte Døre?
Livet er siunken fra Klippe til Dal, og synker fra Dalen
Snart i Sumpen; et værdigt Capel for ængstlige Straadød."

Men som nu Philip med Velbehag i smaae Monologer
Yttred sin ædlere Sands, afbrudt ved Fuglen og Blæsten,
See, da tyktes det ham, som hørte han hist bag Ruinen
Psalmetoner, en Menigheds Røst. Og som en forundret
Drømmer, der vist ei veed, om den Lyd, der kildrer hans Øre,
Virkelig er, eller kun Indbildnings luftige Foster,
Iled han did bag den revnede Muur. Da hæved en Kirke
Venligt med gothiske Pryd sin Væg bag selve Ruinen,
Aabnede vidt sin dobbelte Dør for Philip, og viste
Kulsort Ibenholt=Korset paa Altret; brændende Voxlys
Straalte med dæmpet Skin giennem Kirken, lysende lidt kun
Tavlens Billedeværk, der i lang Tid savnede Guldet.
Hvo det nærmere saae, fornøied sig ved at betragte
Bibelske Stykker, et heelt Testament, udskaaret i Egen
Med utrættelig Flid. Man beundred Salomons Domstol;
Degnen viste det stolt til mangen Fremmed, og bad ham

Føle paa Knæet, hvor rigtigt det var med Sener og Muſkler;
Samt det blegnede Noer, ſom laae paa Jorden, forſølvet,
For at ſkille det vel fra det levende gyldne, hvis Hoved
Nedhang, mens ved den buttede Fod Skarpretteren holdt det.
Kirken ſelv var liden og faſt, med hvælvede Buer,
Stoleſtaderne mørkeblaae malt med hoirøde Liſter,
Men paa Væggen et Contrafei af den lidende Jeſus,
Tornekronet, med dryppende Blod, og med udtæret Legem.
Aarenes venlige Støv havde dækt det, flittige Spindvæv
End arbeided paa tættere Slør; thi en ſygelig Gyſen
Hæver ei Hiertet til Gud, men nedſlaaer kuende Siælen.
Hisſet et Orgelværk med nys forſølvede Piber,
Fyrſtens forgyldte Navn i Zinnoberſkiold med en Krone,
Samt en Stierne, ſom klang og bevæged ſig, naar der var Høitid,
Mildt forſkiønned den veſtlige Kant. Den vældige Samklang
Aved de ſkingrende Stemmer, ſom ſkreg; og Tonernes Almagt
Dybt i hvert bedende Bryſt god Andagts hellige Flamme.

Juſt ſom Philip i Kirken treen, da hæved en Olding
Sneehvide Tinding, og ſteg paa Prædikeſtolen; hans Hænder
Folded han fromt, og løfted ſit Blik mod Helligaands Duen
Under den ziirlige Stols nedhængende Himmel. Da blev der
Tauſt overalt, og blidt med kraftig Mandigheds Stemme
Takked den værdige Gubbe ſin Gud for al den Velgierning,
Som ved en rigelig Høſt i Aar Omegnen beviiſt var.
„Ofte jo“, talte den værdige Mand, „fortvivlede Mismod
Hæved ſin Røſt i Vaar, naar han, ſom Skyerne ſpænder,
Lukked ſit Forraadskammer et Blund; da ſtrax I forſaged,
Frygted den tærende Tørke. Da nedfaldt frugtbare Byger
I overflødig Strøm. Nu, hed det, kommer en Syndflod,
Den fordærver vort Korn. Da ſendte Herren ſin Stormvind,

Tørred jert Land, at Kornet fik Kraft. Da klaged I atter:
Nu nedstyrte de bugnende Straae, hvo reiser igien dem?
Herren har reist eder dem, I Lidettroende! Kneiser
Gylden ei nu den frugtbare Stak! Arbeidsomme Høstkarl
Binder med Sved i den brændende Sol de vældige Neger.
Egnen er glad, og Fiolen til Dands nu Skaren forsamler,
Kroen gienlyder af Lyst, i Engen er jublende Vrimmel;
Skulde da Herrens Huus staae tomt? O, siunger og beder!
Takker alle nu Gud!" Da klang den blinkende Stierne
Hist i Orglet med sølverne Lyd; da toned de dybe
Piber, de hellige Fløiter, Gedachten og Principalen,
Selv den vilde Mixtur indblandte sin skingrende Stemme
Med Almuens forenede Røst; da takked de Herren.

Men med knerkende Støvler af Kirken atter udsneg sig Philip, og satte sig udenfor paa den kølige Steenbænk, Stirrende vredt i den vide Natur. „Ha!" raabte han heftig, „Dybt er Menneskет siunken forvist, naar kun han til Kirken Gaaer, for at takke for Mad, som en Avlskarl takker sin Husbond."

Ud af den aabnede Kirkedør just iled en liden
Tyk, spidsnæset, fortrydelig Mand. Til Philips Tirader
Lytted han flygtigt, fornam, at misfornøiet med Præsten
Ynglingen var; og i Hast, glad ved paa Stedet at finde
Sympathie, han letted sin Hat, og skreg i Discanten:

„Ja, min Søn! med Rette du ærgrer dig. Åk, men hvad hielper
Al vor Philanthropie, hvad gavner al vor Oplysning?
Tiden tilbagegaaer, som en Krebs; den Sætning er rigtig.
Kunde nu Basedow see af sin Grav, den forklarte Voltaire,

Milekul græd de forviſt; og, min Tro! hvo fælder ei Taarer?
Har ei latterlig Overtro, ſom et ſkadeligt Ukrud,
Qvalt Oplysningens Blomſt? Hvad ſkal de Fiælebod-Streger?
Aldrig, ſelv paa Theatret, jeg end var Elſker af Farcer,
Mindſt i Kirken. Hvad ſkal den Klang, de Viſer og Toner?
Hvad betyder den Præken, den dumme Sladdren til Hiertet?
Tal til Forſtanden med Klem i logiſk Orden! Inddeel dit
Tankeſyſtem, ſom ſig bør, i Paragrapher methodiſk!
Skulde du vaaſe da lidt — min Gud! det hændes den
Bedſte;
Siger Intet, min Ven! naar terminologiſk du vaaſer.
Selv har jeg ſkrevet et ſmukt Fragment om Helligedages
Tal, ſom ſtiæler den gyldne Tid; om Kirkernes Mængde,
Som betager os Rummet. Jeg foreſlog, at man billigt
Hæve burde hver Feſtdag reent; kun een jeg forundte
Menigheden endnu: Almindelig Bededags Feſten,
Hvorpaa ſiunges: „„Forbarm dig over os fattige Stympre!““
Thi paa klog Mands Viis jeg forudſaae: lidt efter lidt først
Vænnes til rigtig Diæt Patienten. Kirkerne, ſkreg jeg,
Bruger til Hoſpitaler, til Fødſelsſtiftelſer, Tugthuus!
Ak, men kun lidet hores en klog Mands Tale. Vor Verden
Er en ſandſelig Klods, og Sandſen vil pirres. Behager
Dem en Priſe Tobak?“ Her afbrød Taleren hurtig,
Rakte ſin Daaſe til Philip, og ſtak en ſvulmende Ladning
Selv med et overſandſeligt Smiil i en ſandſelig Næſe.

Men gravitetiſk udtreen af Kirkedøren en Herre,
From hovmodig, med ukæmt Haar; med ſtirrende Blik han
Skued mod Himmelens Blaa, og ſvang ſin knudrede Knortkiep.
Derpaa ſkreg i Affect med kunſtighylende Tone
Manden; thi den naturlige Røſt han haded ſom ſyndig:

„Babel! Babel! o, naar vil Herren knuse dit Hoved?
Hevnens og Vredens Gud; og han, som lærte paa Jorden,
Ei for at bringe den Fred (skiøndt tidt han taled om Freden),
Men for at tirre til Kiv og Splid, for at opegge Barnet
Mod sin Fader, og selv hver Søn mod den skiælvende Moder!
Dienskalke, forhærdede Flok, forblindede Taaber!
Men I har det tilfulde fortient. Hvi lytted I ikke
Til min ærværdige Røst? Gud veed, jeg skreg som en
Thingstud.
Siden Moses og Jesus og Luther virked der Ingen
Kiækt for Troen, som jeg. Selv spotter jeg Martyrdøden;
Thi jeg veed dog, I hænge mig ei. Det har I ei Mod til.
Men saalænge jeg kan, jeg høit skal brøle: Forbandet,
Ned i den forteste Pøl Enhver, som vover at tænke
Anderledes, end jeg! Men, ak! hvad hielper min Iver?
Kiæreste Venner! for Naadens Skyld dog seer mine Taarer!
Grædе kunde jeg Blod, I Elskelige! for eder;
Thi kun bygt eders Huus I har paa Sandet. Det dratter!
Inden I vide deraf, I ligge paa Næsen i Dyndet.
Men jeg veed det; jeg veed: det er de falske Propheter,
Faareklædte, men dog indvortes rivende Ulve,
Som fordærve mit Folk med gudsforgaaen Oplysning;
Sær Philanthropen her, den smaa spidsnæsede Kieltring!"

Derpaa Kieppen han tog, og høitopløftet mod Himlen,
Sank den, liig et knusende Lyn, paa Tænkerens Næse.
Men Oplysningen leed ei Sligt; med kradsende Negler
Foer den Overtroen i Haar. De reves og sledes,
Hunden og Katten liig; de sparked i Siden, og banded,
Liig Matrosen og Landsoldaten; liig to Elementer:
Mørkeblaa Vand og den Skarlagens Ild, naar de stridigen
blandes.

Men som Barnet, for hvem et Speil man holder, naar fælt det
Vrænger sit Ansigt i heftige Skraal: det skammer sig hurtig,
Aftørrer Taaren, og leer; saa Philip, underlig rystet
Ved at høre paa Sværmerens Ord, og som Slagsmaalets Vidne.
Og da den værdige Præst af Kirken treen med sin Datter,
Efterat Slaget var endt (selv Fanatisme og Frækhed
Taaler ei Viisdoms besindige Blik), da hilsed ærbødigt
Philip den sølverne Mand, og nedslog Diet med Rødme,
Da uskyldig og blid ham betragted den hulde Clotilda,
Som med Psalmebogen i Haand, i tarveligt Hvergarn,
Med Kornblomsternes Krands paa sit Haar, hiemfulgte sin Fader.

William Shakespeare.

I Warwickshire der stander et Huus,
Det truer med at falde til Gruus,
Til Bolig det kan ei gavne;
Men yndigt sig strækker den gamle Muur,
Omkrandset af den unge Natur,
Og i Ruden er hellige Navne.

Der William Shakespeare gik som Barn,
Der spændte han ud sine Jægergarn,
Der var han i Fattigskole;
Der spilled han Boldt og Klink og Pind,
Der talte Naturen til hans Sind
I blomstrende Brudekiole.

Hans Fader var en Uldvæver giæv;
Naar William saae den kunstige Væv,
Da fik han Tanker saa sære:
De Norner og Parcer om Natten han saae;
Han horte med Sang dem Væven slaae,
De monne ham Kunsten lære.

Og naar han stod i den grønne Skov,
Da horte han Vaarens og Somrens Lov
Af alle siungende Fugle;
Men sneg han sig Rettersiedet forbi,
Da gyste han tidt paa natlige Sti
Ved Hyl af Grantoppens Ugle.

Og Alferne leged med ham som Pog;
Og læste han i sin Historiebog,
Da skued han Helved og Eden:
Her Romeo misted i Graven sit Liv,
Hist hvæssed Shylock sin Foldekniv,
Her raste Kong Lear paa Heden.

Der dræbte Moren sin Viv til Spee,
Saa hvid og uskyldig som Nattens Snee;
Her Macbeth trodsede Skrækken.
Og Viola stod forklædt som Knøs,
Mens Barmen svulmede Vesten løs;
Og Ophelia svommed paa Bækken.

Gik Drengen hen til den nære Kro,
Da følte han sig saa sælefro;
Der vare de reent aflave;

Der spøged Narren med Vid og med Ord,
Mens Pistol tømte de Flasker ved Bord,
Og Falstaff pleied sin Mave.

Hvor William sad og stod og gik,
Han tænkte paa Sligt hvert Øieblik;
Natur sin Rettighed kræver.
Men tolke med Ord, hvad han havde seet?
Kors! dertil fordres en lærd Poet,
Og William var kun en Væver.

Men kraftig var han som Ungersvend,
Og Kiærlighed rev ham tidligt hen,
Den monne Hiertet ham binde;
Den syttende Sommer var netop endt,
Saa havde han Hymen alt Faklen tændt,
Og kaaret en Mø til Qvinde.

Nu gielder det først, at være flink,
Nu, William! lystre du Pligtens Vink,
Arbeide Natten og Dagen;
Nu gielder det, at slaae Islætten ind,
Og væve din Hustrues fine Spind
Til deiligste Brudelagen.

Han var et godt og et ærligt Skind,
Taalmodig slog hon Islætten ind,
Og stod i Skyggen bag Muren,
Gik ikke saa meget ud, som før,
Men sad om Aftnen i snevre Dør,
Og skottede til Naturen.

Gud veed, hvordan det var gaaet tilsidst.
En Uldvæver var han vorden vist,
Som ingen af Bretlands bedste;
Han havde vævet med Kunst og med Skik,
Hvad nu den allerbedste Fabrik
Knap væver med Damp og med Heste.

Men Damp i Bretland gives der nok,
Af Heste haves en skiellig Flok,
Hvis Æt ei Landet forlader;
En Siæl, der Naturen, som Shakespeare, seer,
I Verden findes vel aldrig meer.
Saa tænkte Digternes Fader.

Apollo Faren fra Skyen saae,
Da sendte han ned fra Himlens Blaa
Sin Søster Diana, den Skiønne,
Mens William vandred en Aftenstund
Med Bøsse paa Nakken i dunkle Lund
Imellem Stammerne grønne.

Han havde nylig til Skiven skudt,
Hans Bøsse var ladt med det sidste Krudt,
Han kom fra Søndagens Gammen.
Da lod Diana gaae snelt forbi
En Kronhiort paa den eensomme Sti,
Og lyste med Maaneflammen.

Da William saae det herlige Dyr,
Som kneiser med Stolthed, selv naar det flyer,
Da vaagnede Jægerdriften;

Han tænkte: „Mon jeg den træffe kan?“
„Skyd,“ raabte Diana, „du dristige Mand!“
Og smiilte bag Sølvsky=Riften.

„Ja,“ tænkte vor Jæger, „jeg maa, jeg vil!
Jeg veed, den hører en Anden til,
Men Jagten er mig en Glæde.
Jeg skyder den bag de skiulende Træer;
Skovrideren finder i Morgen den her,
Saa kan jo Lorden den æde.“

Og, plaf! der laae den blødende Hiort.
Diana smutted bag Skyen bort;
Ham monne Skytten opdage.
Det hialp ei, at han om Skaansel bad;
Thi Lorden, drevet af gammelt Had,
Vil ham for Retten forklage.

Ved Midnat Shakespeare stod med sin Viv:
„Nei,“ raabte han, „aldrig i dette Liv
Skal Stratford længer mig skue.
Jeg gaaer, jeg flygter fra denne Skam.“
Da fulgte Hustruen troligt ham
Ved Maanens sildige Lue.

Til London iled det kiærlige Par,
Da vidste de selv ei, hvor de var
I al den Menneskevrimmel.
Forgieves der' Tieneste de tilbød,
Da mangled dem ofte det tørre Brød,
Men Phœbus loe i sin Himmel.

Som Manden nu gik og slæbte sig om,
Da til et lysteligt Huus han kom,
Hvor Lamper i Døren brændte.
Saamange Ryttere der han saae,
De monne ned af Hestene staae
Ved Huset, som ei han kiendte.

En Mængde Karle ved Døren sad,
Holdt Heste ved Bidslerne, Rad i Rad,
Mens Festen vared derinde.
Da stilled sig ogsaa Shakespeare derhen,
Og bragte, da han kom hiem igien,
En Skiev sin grædende Qvinde.

Hvad var det vel for en oplyst Gaard?
Ak, Shakespeare ved Drurylane staaer,
Og kiender ei selv sit Tempel!
Og var han ei flygtet den maanklare Nat,
Saa havde han ikke paa Kunsten sat
Naturens herligste Stempel.

Først holdt han Hesten i Kuld og Vind,
Men aldrig saasnart treen i Hallen han ind,
Hvor Apollo hæved sin Stemme,
Før hurtig han sig i Alting fandt,
Og var i Huset saa ganske vant,
Og følte sig der som hiemme.

Først Hesten han holdt, saa Masken han tog;
Men høiere Shakespeares Hierte slog,
Det var ham ei nok at lære,

Hvad andre Hierner for ham havde tænkt:
Selv har han de skiønneste Værker skienkt
Til Bretlands og Jordens Ære.

Tidt stormer Ungdommen, Manddommen ei;
Paa vild April følger venlig Mai,
Sig Blomsten af Græsset hæver.
Saa gik det William. Apol befol,
Han drev ham til Scenen fra Væverstol.
Nu blev han en sieldnere Væver.

Tapeter han væved, hvor Templet staaer,
Som selve Rafaels overgaaer
I Liflighed, Tegning og Farve.
De brister aldrig, de afbleges ei,
De blomstre som Roser i evige Mai,
Og Hver kan Klenodiet arve.

Den selsomme Jordefærd.

En Schweizerbonde staaer aarle ved Strand,
Da seer han i borgerlig Dragt en Mand
I Baaden, som Landet sig nærmer;
Tre Ungersvende fra skummende Næs
Henbære den Gamle paa fugtige Græs,
Hvor Busken for Stormene skiermer.

Den Døende stirrer med brustne Blik.
Han ønsker af Kilden en Lædskedrik,
De ile med blinkende Bæger.

Han ſtirrer med Gyſen paa Søen hen,
Og inden tilbage man kommer igien,
Sig Læben ſagte bevæger.

Det lokkede ſolvindſprængte Haar
Sig om den hvælvede Tinding ſlaaer;
En høi, en bydende Pande!
Paa Læben ſees et fortvivlet Smiil,
Han helder ſit Hoved mod grædende Piil,
Og Bølgerne ſuſe paa Strande.

„Som Havet ſtolt, og ſom Bølgen vild,
Med blinkende Skum mod Solens Ild,
For dybt kun i Mørket at dukke!
Tilfreds ei ſom Kongens ypperſte Mand,
Nu — ei engang en Drik Kildevand,
For Febertørſten at ſlukke!

Uſalige Hierte, ſom Ro og Riſt
I Livet ei fandt! ſaa briſt, ſaa briſt.
Gud naade min Huſtru kiære!
I arme Drenge, uſkyldige Tre,
Som dele ſaa troſaſt Faderens Vee!
Han raned jer Lykken og Ære.

Chriſt! frels i Døden en ſyndig Mand,
Ak! ſom — forraadte ſit Fædreland.
Forraadte? Nei, ved min Adel!
De frygted min Kraft, de tirred min Ætt,
Jeg hevned mig kun, og dem ſkete der' Ret;
Jeg døer, jeg døer uden Dadel!“

Da skiælved i Stormen den svaiende Piil,
Og Morgenens Maane foragtende Smiil
Fra Skyen ham blinked i Møde.
Med Haanden han trykte sin Pande saa heed,
Og blegned igien med en iiskold Sved,
Og krymped sig atter — og døde.

„Hvo var den Gamle?“ „Vi kiende ham ei,
Vi traf ham hisset paa Biergets Vei,
En usæl sørgende Borger.
Gud være ham naadig! nu er han jo død,
Nu aabner Graven sit sikkre Skiød,
Og frier ham fra Livets Sorger.

I Klosterkirken man sætte ham bi!
Vi fandt ham hist paa den øde Sti
I Dødens Lidelser gyse.
Saa lader da Baaren i Choret staae!
Og at hans Ært kan hans Levninger faae,
Vi ville den efterlyse.“

Man satte Liget i Kirken ind,
Og Schweizerbonden, bevæget i Sind,
Gik bort, sin Gierning at røgte.
Om Aftnen silde han atter forbi
Henvandrede Kirkens øde Sti,
Og Baaren i Choret besøgte.

Da saae han igien de Ungkarle tre,
Af Angest saa blege som Nattens Snee,
Paa Skuldrene Liget de slæbte.

Han saae dem ile mod stormende Hav;
Der lagde de Liget i friſken Grav,
Som Morderen ſkiuler den Dræbte.

„Ha,“ raabte Bonden, „du ſkiændige Flok!
Var Døden ſelv eders Hevn ei nok?
Har Liget jer ei forfærdet?
I under det ei engang Gravens Ro
I Kloſterkirken, i chriſtne Bo?
Som Aadſel ham kaſte bag Gierdet?“

„Tys, Bonde kiære! tys, Bonde! ti!
Der elſker ham Ingen, uden vi,
Hans Støv vi ſkiule for Brimlen.
I Norden hisſet, til evigt Meen,
Er reiſt ham en græsſelig Bautaſteen,
Som vender ſin Spids mod Himlen.“

„Hvad har han da ſyndet, den fornemme Mand?“
„Det tør vi ei nævne ved Gravens Rand.
Han lod ſig, ſom Noah, bedaare,
Og tre har han Sønner, men ingen Cham,
Og ingen blotter ſin Faders Skam,
Vi ſkiule hans Bluſel med Taare.

I Fald hans Legeme fundet blev,
Man atter det ud af Graven rev;
Thi und ham den ſidſte Hvile!“
Saa taled de Sonner med ſorrigfuld Aand;
Guldpendinge trykte de Bonden i Haand,
Han ſaae dem hurtig bortile.

De sad om Aftnen i Herberghuus,
Paa Bordet stod end det fyldte Kruus:
„Vor Faders Gravøl vi drikke;
Saa ud i Verden med fremmed Navn,
Vi virke vort eget og Næstens Gavn,
Og kiækt i Skiebnen os skikke.

Du, Christian! est en boglærd Svend,
Til Høiskolen du begive dig hen,
Du skal en Magister være.
Jeg, Corfitz, har Styrke til Haandværksmand,
Vor Ludvig passer for Kunstnerstand;
Saa søge vi atter vor Ære.

Farvel, vor Adel! fra denne Stund.
En fattig Mand er dog ingen Hund,
Fordi han ei kaldes en Greve.
Stands, smaalige Taare! Vort Bryst! ei skiælv.
Nu stoler Enhver kun paa sig selv;
Som Borgere ville vi leve."

Og dermed skiltes de kiærligt ad.
Før var det et uskilt Kløverblad,
Nu gik de i Verden alene
I Storm og Regn uden Hiem og Læ.
Men skiøndt afhugne fra gamle Træ,
Dog grøntes de frodige Grene.

Den Schweizerbonde stod tankefuld,
Betragted i Haanden det givne Guld,
Og takked de Trende for Gaven.

Til Stranden vandred han næste Nat,
Da seer han et Syn, og skiælver brat,
Thi Dødningen stiger af Graven.

I Harnisk stander en Riddersmand,
Ei Vaabenet Bonden kiende kan,
Skiondt Skioldet imod ham vender;
Thi Blod det besudler til Skræk og Gru,
Man seer, det er voldsomt brudt itu
Af straffende Bøddelhænder.

Hovmodig stirrer den Ridder i Sky;
En Krone, drevet af Guldet ny,
I Luften ham svævende fristet.
Han rækker derefter med frækken Haand,
Og slider fra Barmen et himmelblaat Baand,
Saa Troskab i Barmen bristet.

Da stiger af Jorden en Qvinde bleg,
Om Halsen har hun en blodig Streg,
For Resten deilig at skue.
Knap Ridderen seer det Spøgelse nær,
Saa sukker han: „Dina! er du der?“
Og synker i sorten Tue.

Det qvindlige Spøgels paa Graven staaer
(Af Rædsel reiser sig Bondens Haar,
Dog kan han af Skræk ei vige),
Hun synker ned over sorten Jord,
Og raaber: „Ulfeld! jeg har et Ord
Endnu dig i Øret at sige.“

Og hvisked i Jorden, og langsomt svandt.
Om Morgenen aarle man Bonden fandt
I Afmagt under sit Gierde.
Fra den Tid kom han ei Pilen nær;
Langt borte kunde dens Solverskiær
Ham alt i Natten forfærde.

Den Bonde var fattig med Viv og Børn,
Hans Hytte stod ved den nøgne Tiørn,
Dog vil han Guldet ei vinde.
Han robed ei Graven for søgende Flok,
Han tænkte: „Døden har hevnet nok,"
Og sultede med sin Qvinde.

I Taarnet sidder den Ridderviv,
Og stikker i Liin til sin Tidsfordriv,
Og Perler i Fletningen fæster.
Før dreves hun af det stolteste Mod,
Nu var hun nøisom og from og god.
Ulykken er Tugtemester.

Og da hun var luttret i Kummersstand,
Da Frihed hun fik, som det søde Vand,
Der langsomt, tidlig og silde,
I Trængsel og Mulm under Jorden randt,
Til Sluden er klaret, som Diamant,
Og springer som liflige Kilde.

Den bolde Lars Bagge.

Kling, Harpe! om den bolde Mand
Med Orgellyd og Klokkeklang.
Hvo sieldent Hoimod vise kan,
Ham lonner ei Guld, ham lonner Sang.
O, Held mig, Held, at jeg siunge kan!
Min Sang skal prise den Dannemand.

Paa Havet hortes Stormens Glam,
Den rusked over Skov og Byer,
Og jog, som Ulven Bondens Lam,
Igiennem Luften tunge Skyer.
Den knuste Skoven med Kæmpekast,
Og Isen paa Soer og Floder brast.

Hoit sprudled Skum mod Sixllands D,
Hvid fraaded Norges Klippefod;
Ved Liimfiord breder sig en So,
Fuld voxer Eiderstrømmens Flod.
Paa hver en Strand og i hver en Vig
Opsvulme de Vover med hæse Skrig.

Hvad tumler hist paa skumrigt Hav?
Det er et Skib, som skal forgaae.
Halv opslugt af den vaade Grav,
Det lader hid mod Stranden staae.
Syv Mennesker blege, med sidste Mod,
Vil kæmpe sig giennem den vrede Flod.

Med Hyl sig hen Orcanen svang,
Om Skibet hviinte Storm fra Sky.

Op Skipperen fra Dækket sprang,
Forfærdet ved de stærke Gny.
„Barmhiertige Himmel! du os befrie.
Hvo redder os Arme? Det er forbi!“

Med opbragt Vælde Bølgen drev,
I Hvirvelvinde Blæsten kom,
Med tunge Dron Orcanen rev
De tykke, stærke Master om.
Brat nærmed sig Dødens Øieblik,
Mens endnu paa Dækket de Pumper gik.

Skibstømmer, trindt af Skum ombruust,
Henvælter vildsomt overalt.
Den ene Planke sønderknuust
Og løsnet, som den anden, faldt.
Snart nærmer i Dyngerne Døden sig.
Barmhiertige Himmel! forbarme dig.

Hist stod paa Strandens sikkre Bred
En Sværm af Gabere, store, smaae;
Og alle skreg, og Hænder vred,
Men redde prøved ingen paa.
Med skiælvende Brødre den Skipper bleg
Om Redning giennem Orcanen skreg.

Naar priser du den Mand, saa bold,
Med Orgellyd og Klokkeklang?
Den Helt, som trodsed Stormens Vold?
O, nævn ham dog, min raske Sang!
Snart brister det knagende Vrag itu.
Du kiække Befrier! saa viis dig nu.

Raſk ſkynder ſig til Stranden der
Fra Axelſtad en Borger huld;
Sin Haand han løfter høit i Vær,
I den en vægtig Pung med Guld:
„Halvhundred Ducater jeg ſkienker den,
Som vover at redde de arme Mænd.“

Hvo er den Bolde? han, ſom gav?
Siig det, min Sang! og ſiig det ſnelt.
Ved Himlens Gud, den Mand var brav,
Dog var det ei endnu min Helt.
O, kiække Befrier! ſaa viis dig ſnart,
End har dem i Svælgene Døden ſpart.

Og altid høiere Stormen gialdt,
Og altid ſtærkere Strømmen brød,
Og altid dybere Modet faldt.
„O, Redningsmand! o, ſee vor Nød.“
Med vildtfortvivlede Krampetag
De Blege ſig knuge til bruſtne Brag.

„Ha, Hurra!“ raabte den Borger, „her!
Friſk Mod! hvo vil fortiene dem?“
Hver hørte ham, dog taug Enhver,
Af Tuſind Ingen ſig voved frem.
Forgieves ſtrakte med ſkiælvende Bryſt
De Synkende Hænder mod Danerkyſt.

Da kom en Sægut ſlet og ret,
Med beget Koſte, hærdet Haand,
Hans Mine diærv, hans Gang var let,

I Diet lued Heltens Aand.
Han hørte til Mængden den Riges Ord,
Og mærked, hissет den Nød var stor.

Og dristig flux i Herrens Navn
I lette Fiskerbaad han sprang,
Og trodsed Storm og Bølgefavn,
Og Baaden hen mod Vraget tvang.
Han voved sit Liv, men for hines Nød
Han agted ikke sin egen Død.

Og muntert kæmped han sig frem
Igiennem Skum og Storm og Flod,
Og snarlig kom han uskadt hiem,
Og Alle frelst paa Stranden stod.
Og neppe var Baaden i Sikkerhed,
Saa brister alt Vraget i Dybet ned.

Hvo er vor Helt i Stormens Hviin?
Saa syng, saa syng, min bolde Sang!
Sit Liv i Vove satte hiin,
Dog var det vel for Guldets Klang?
Thi bød ei Rigmanden Pengene frem,
Saa havde vel Gutten ei reddet dem?

„Min Ven! tag, hvad du har fortient,"
Udbrød den Rige fro paa Stand.
Var det ei godt og ærligt meent?
Ved Gud, det var en Dannemand.
Men heiere monne dog Hiertet slaae
I Gutten med begede Kofte paa.

„For Guld jeg sælger ei mit Liv,
Jeg fattig er, dog har jeg Brød.
De Stakler dine Penge giv,
Som mistед Alt, som er i Nød!“
Saa talte han med et hierteligt Blik,
Og vendte den Rige sin Ryg, og gik.

Kling, Harpe! om den bolde Mand
Med Orgellyd og Klokkeklang.
Hvo saadant Heimod vise kan,
Ham lønner ei Guld, ham lønner Sang.
O, Held mig, Held, at jeg siunge kan,
Udødelig siunge den Dannemand!

Sangeren.

(Efter Goethe.)

„Hvad hører jeg ved Porten der,
Hvad hist paa Broen lyde?
Lad atter Sangen for os her
I Hallen strax udbryde!“
Saa Kongen qvad; Smaadrengen løb,
Smaadrengen kom, og Kongen bød:
„Herind lad Gubben træde!“

„I ædle Herrer! hilset hver,
Vær hilset, skionne Qvinder!
Ak, hvilket himmelsk Stierneskiær!
Hvo Navn til Alting finder?

I lysen Sal, saa hei og vid,
Luk, Dine! jer, her er ei Tid
Til henrykt sig at fryde."

Ei længer Skialdens Dine saae,
Han sang af Ild opglødet.
De Riddre skued diærvt derpaa,
De Skiønne saae i Skiødet.
Da Kongen ham for Harpens Klang
Og til Belønning for hans Sang
En gylden Kiæde rakte.

„De gyldne Kiæder ræk ei mig,
De Riddre du dem række,
Som drabeligt i Kamp og Krig
Din Fiendes Landser knække!
Skienk dem den Rigensraad, du har,
Lad ham den gyldne Byrde svar
Med andre Byrder bære!

Jeg hører, som en Fugl, min Røst,
Der bygger i det Grønne.
Den Sang, som strømmer fra mit Bryst,
Er Løn, som vel kan lønne.
Dog hvis du qvæge vil min Hu,
Da lad med ædel Viin mig nu
En gyldent Bæger fylde!"

Han Skaalen tog, han drak den ud:
„O Drik, som vederqvæger!
O sligt et Huus velsigne Gud,
Som rækker sligt et Bæger!

Gaaer det dig vel, saa tænk paa mig,
Og tak din Gud saa varmt, som dig
For denne Skaal jeg takker."

Roveren, Lygtemanden og Bonden.

Røveren.

Veiviser! hør dog. Plager Fanden dig?
Er det, den rette Vei at vise mig?
Har derfor jeg dig givet Drikkepenge?

Lygtemanden.

Fortryd ei paa, det varer noget længe;
Nu er vi snart ved Maalet, kiære Mand!

Roveren.

Du forer mig jo giennem Mosevand.

Lygtemanden.

Giv kun lidt Tid, her Intet er at frygte.

Roveren.

Her er saa mørkt. Hvor er du med din Lygte?

Lygtemanden.

Her!

Røveren.

Hvor?

Lygtemanden.

Her! her!

Røveren.

Snart hist, snart atter her?
Du tykkes mig paa een Gang fiern og nær.

Lygtemanden.

Det kommer jer saa for. Det er ei Andet,
End Lygtens Skin, som speiler sig i Vandet.

Røveren.

Jeg synker ned!

Lygtemanden.

Kom kun!

Røveren.

Jeg synker ned!

Lygtemanden.

Hvor I er tung! I Fald maaskee I veed,
I bærer Noget, som jer kunde lette,
Da skynd jer, Kiære! skil jer af med dette.

Røveren.

Jeg har en Flaske, den ei tynge kan.

Lygtemanden.

Tom Flaske flyder altid let paa Vand.

Røveren.

Min Pibe.

Lygtemanden.

Kan I ikke nok begribe,
At Ild og Vand ei enes i en Pibe?

Røveren.

Min Pengepung.

Lygtemanden.

Ja saa! en Pengepung?
Nok muligt, at den trykker jer for tung.

Røveren.

Man ei i Vandet saa letsindig kaster
For Ingenting et hundred gode Piaster.

Lygtemanden.

For Ingenting? Er Livet Ingenting?

Røveren.

Saa bi, og gior dog ei saa vilde Spring!
Jeg frygter for, du mig i Dyndet dræber.

Lygtemanden.

I Fald ved mindste Skiev en Draabe klæber
Af et uskyldigt, et uhevnet Blod,
Da synker I. Men hvad? I har jo Mod,
I siger jo, at I har aldrig skiælvet.

Røveren.

Hvor synker jeg? For Diævlen, tal!

Lygtemanden.

Til Helved.

Røveren.

Der ligger den.

Lygtemanden.

Og er det Alt, hvad I
Berøved Folk paa natligskumle Sti?

Røveren.

Troer du, jeg er en Røver?

Lygtemanden.

Jeg kan skue
Dit blege Ansigt ved min blege Lue.
Du, som har aldrig havt Medlidenhed,
Naar du med Dolken stødte Brødre ned,
Troer du, jeg skulde føle den for dig?

Røveren.

Præk ikke nu, men kom at hielpe mig!
Hvad Brødre? Taabe! jeg har ingen Broder.

Lygtemanden.

Saa synk igien til Alles fælles Moder,
Og lad dig fødes om!

Røveren.

Jeg Døden seer!

Lygtemanden.

I denne Skov skal du ei myrde meer.

Roveren synker, Lygtemanden forsvinder.

Bonden gaaer forbi.

Jeg kom mig dog igien; det var ei stort,
Det stærke Slag har mig fortumlet giort.
Jeg fattes Intet. Hist jeg Lyset skimter,
Alt i min Hytte det fra Vindvet glimter.
Vor Moer og Børnene nu vente Faer.
I Stakler! Himlen ham bevaret har.
Og dog har han en grusom Skiebne fristet:
Han har sin Eiendom for evig mistet;
Mit Slid, mit Slæb, mit Haab, min lille Skat!
Nu staaer jeg uden Redning plat forladt.
Jeg bringer Livet med og Hjertesorgen;
Thi Brød — jeg har ei Brød til jer i Morgen.

Gaaer videre frem.

Her siver Mosen — vogt dig dog for den!
Som Dverge hoppe svovlblaae Lygtemænd.
Hvad ligger her paa Veien? Den er tung.
Ved Gud, det er min egen Pengepung!
Han har den atter tabt, den grumme Rover.
O, Gud! jeg har igien, hvad jeg behøver.
Jeg vender til mit Arnested med Lyst,
Og trykker Børn og Hustru til mit Bryst.

Gaaer.

Lygtemanden kommer tilbage.

Hop, hop, hop!
Af Mosens gjærende Krop
Nærer sig Alfen i Nat;
Viste Bonden sin Skat,
Viste hans Røver sin Død
Dybt i Sivenes Skjød.
Hør, hvilken Fryd i Hytten de har,
Omfavne Husbond og Faer!
Børnene, de smaae,
I bare Skjorter, uden Buxer paa,
Vil til Sengs end ei gaae.
Jeg gaaer ei heller til Sengs,
Men til Vængs.
Først naar i Østen det flammer,
Søger jeg Sovekammer.
See, nu spise de soden Grød,
Takke Gud for den svundne Nød!
Lyset i Vindvet staaer,
Hid sine Flammer slaaer.
Nu de en Takkepsalme qvæde,
De grove Stemmer og spæde.
Jeg er en Hedning, og dog maa jeg græde.

Ei Naturen er stedse saa kold,
Som den Menneskket skjelder;
Mangen ærlig, retfærdig Trold
Pidsker Lasten med Nælder.

Fabler.

1. Den hvide og den blaa Viol.

I Vaaren i den lune Sol
Stod hos den blaa en hvid Viol.
„Min Søster!“ yttrede den hvide,
„Vi vil ei her om Rangen stride;
Men, reent ud sagt, jeg ikke veed,
Hvi roses din Beskedenhed.
Endskiondt du vil saa ydmyg lade,
Du lesler med blaarode Blade.
Jeg derimod i kolde Luft
Forsmaaer den sandselige Larve,
Jeg blomstrer bleg og uden Farve
Og næsten ogsaa uden Duft.“

„Nu,“ svared Blaaviolen blidt,
„Du maa dig gierne Fortrin give;
Dog tænker jeg, at man kan drive
Beskedenheden alt for vidt.“

2. Lilien.

En sværmersk Lilie prægtig stod,
Og høved Kalken paa sin Stængel,
Og troede selv, den var en Engel,
Og haaned Rosen ved sin Fod.
En Olding kom, og venlig saae
Den røde Blomst i grønne Vraa,
Men gik for Lilien tilside,
Fordi han ei den kunde lide.

„Hvad?“ tænkte den, „du foretrækker
Et jordisk Blus i lave Hække
For høie Stigen, høie Flugt
Og himmelstærke, søde Lugt?“

„Din Duft er mig for qvalm, din Himmel
Gior mig kun ør og hovedsvimmel,“
Gienspurte Gubben; „og din Top —
Hvi kneiser den saa hidsig op,
Og viser Fromhed ved at blegne?
Hvad søger du i Luften der?
Troer du dig Himlen mere nær?
Er Verdens Gud ei allevegne?“

---

3. Rosen.

Ynglingen.

Du var langt mere skiøn og huld,
Hvis ei du var af Torne fuld;
Da kunde man dig bedre bryde.

Rosen.

Du regner Dyden for en Lyde.
Min Strenghed skiermer mig mod Ran,
Min Skiønhed kan mig ei forsvare.

Ynglingen.

Men Torn har ingen Tulipan.

Rosen.

En Tulipan har ingen Fare.

---

4. Skorpionen.

En Skorpion, som var forsigtig ikke,
Paa Gulvet rasled, for den vilde stikke.
Den blev opdaget, den blev qvæstet slemt,
Og knuust i Apothekerkrukken giemt.

Thi Skorpioners Bid bag Laurens Kroner
Man læger bedst med knuste Skorpioner.

---

5. Løveungen.

En Bonde kiøbte sig en Løveunge;
Og mens den lille var, i Stuen hver en Stund
Behandled han den som en Hund,
Og lod den slikke Foden med sin Tunge.
Men da den større blev, og han den vilde binde,
Den kunde sig ei i sin Trældom finde.
Han pryglte den, den utaalmodig blev,
Og Giermanden sønderrev.

Forhaan ei dumme Jeppe med sin Kofte!
Saa dumt det var, endnu det hændes ofte.

---

6. Den Druknedes Redning.

En Ødeland, som prægtigt svømme kunde,
Fortvivlet styrted sig til Havets Bunde,
Og fandt en Pung i Søen, proppet fuld
Med Diamanter og med Guld.

Han redded ſig og Pengepungen atter,
Hans bittre Graad forvandled ſig til Latter;
Han leved flot igien med freidigt Mod,
Indtil han atter drukneſærdig ſtod.

Nu ſprang han ud i ſamme glade Tanker.
Paa Bunden fik ham fat et ruſtent Anker.
Det var ei Haabets. Sidſte Gang han ſank.
Man Krukken drog af Vandet uden Hank.

---

7. Æſelet og Hyrdinden.

Et Æſel tygged Tidsler, Hyrdinden fletted Roſer.
Af Dyret maatte Pigen da doie mange Skoſer:
„Hvad nytte dine Blomſter, naar man dem ei kan ſpiſe?“

Hvor ofte maae vi høre den gamle Æſel=Viſe?

---

8. Regnbuen.

To Mennesker Regnbuen ſaae.
Den Ene monne henrykt ſtaae,
Og nød det ſkionne Dieblik;
Den Anden med en Poſe gik,
At plukke ſig deraf et Stykke,
Til Næring for ſin Fremtids Lykke.
Af lutter Iver glemte han
At ſee den brogetſkionne Rand,
Som funkled over Markens Ax.
Han Alt ei vilde nyde ſtrax,

Men giemme lidt til Huusbehov.
(I Fald han bare maa faae Lov!)

Han iled over Stok og Steen,
Og brugte hurtig sine Béen;
Og da han ud i Mosen kom,
Og efter Glandsen saae sig om,
Da var den bleven ganske tynd,
Han selv til Bæltet stod i Dynd.

Tænk ei paa Frosten, naar det tøer!
Mens Græsset voxer, Koen døer.
Grib din Fortuna, hvor hun staaer!
I Nakken har hun ingen Haar.

Jisposten.

Paa Danerstranden stod et Huus;
Der drak de dem en ærlig Ruus,
Det var en Juleglæde.
Men Lene sad saa mod i Hu,
Og monne Dine væde.

„Ak, hører I de tunge Slag
Af Nattestormen paa vort Tag?"
„Ti stille nu, Malene!
Nu gielder det, at svinges rap,
Og bruge sine Bene."

„Ak, hører I ei Stormen gaae?
Den Isen vil i Stykker slaae.
Hør hele Huset ryste!
Mens I letsindigt eder her
Ved Dands og Sang forlyste."

Da kom saa stærkt et Slag fra Nord,
Det rystede det Julebord,
Saa Ølet flød af Kanden,
Og Buen til Violen faldt
Af Haanden Spillemanden.

Da hørtes Isen Stranden slaae,
Og Skummet styrted ovenpaa,
Hoit fnysed Havets Bover.
Da standsed Dandsen i en Fart,
Og da gik Rusen over.

Jisposten er en farlig Sag;
Der Kongens Karle Nat og Dag
Maae fiernt i Kulden vaage.
Der staaer Peer Hansen med sin Flint
I Mørke, Snee og Taage.

For skod den ærlige Soldat
Sin utro, falske Kammerat,
Som vilde desertere.
Nu hverves ingen fremmed Svend,
Nu flygter Ingen mere.

Nu staaer han for sit Land at frie
For Skakren og for Hokeri.

Det slet Umagen lønner,
At gribe Tyven med sin Sæk
Og sine Kaffebonner.

Det var just denne Julenat,
Da Peder Hansen did var sat,
Ham synger jeg i Visen.
Der vanked ingen Julegrød
Og ingen Gaas paa Ilen.

Da meldte Peder med et Suk:
„Her staaer jeg som en Julebuk,
Har Ild i Piben tagen,
Og Bajonetten er mit Horn,
Og Sneen er mit Lagen.

Og mens jeg Stakkel her maa staae,
Med Lene kan i Dandsen gaae
De andre fæle Knegte.
At jeg paa Rasmus nidkiær er,
Det kan jeg ikke negte."

Som saa han mæled disse Ord,
Af Angest han tilsammen foer,
Og Peder blev forskrækket.
Han mærked, Ilen med ham drev,
Den var fra Stranden bræk̃ket.

„Farvel, min Lene! aldrig nu
Din Peder Hansen favner du,
Ham Bølgen har fortæret.
Ak, kunde jeg for min Sergeant
Dog redde først Geværet!"

Som saa han drev med blegen Kind,
Jisstumpen foer mod Stranden ind;
I Sivet trængte Randen.
Og alle gode Venner kom,
Og hented ham fra Stranden.

Nu sidder Peder Hansen tor,
En Kande varmt Øl drak han før,
Nu Gaaselaar han piller;
Og Rasmus gaaer fra Gildet bort,
Fordi ham Lene driller.

Christ skienke hver en ærlig Svend
Sit Liv og Kiæresten igien,
Naar begge staaer i Fare!
Til Bryllup gav dem Junkeren
Et Daadyr og en Hare.

Ridderen ved Kulsvierhytten.

I Skoven sidder en Kulsvierqvinde;
De Bøge beskytte for Østenvinde.
Men Mennesket raser værr', end Vinden,
Thi sidder den Viv med Taarer paa Kinden.

Greve Geert omkring i Landet hærger.
Hver Dannemand sig mod Fienden værger;
Saa giorde Skialm, hendes Husbond kiære,
Han stred mod Greven, og faldt med Ære.

Men, ak! nu sidder hun der alene
Med sem Smaaborn bag de vaade Grene.
„En usæl Skiebne vi nu maae friste,
Meer Brød ei yde de brændte Kviste.

Greve Geert nu snyser omkring i Landet,
Af alle Danske forhadt og forbandet.
Christ frie os, hvis han finder vor Rede!
Da føle vi først hans grumme Vrede.

Mens de sig pryde med Seierskrandsen,
De spidde de spæde Børn paa Landsen;
De kaste det diende Noer i Flammen.
Christ straffe den Rover i Helved! Amen."

Mens stakkels Moder saa taler, og græder,
I varme Kofter de Smaae hun klæder.
To Brød i Dag hende Klosteret sendte:
Dem skal ei fluge den hungrige Glente.

De Hvedebrød store de Smaae hun viser,
Som Fugl i Reden hun dem bespiser;
Da rasler det i de nære Hække,
Hun seer en Kæmpe, som Sved bedækker.

Sin Hest har han bundet ved Træets Grene,
Han synker træt paa mosgroede Stene.
Hielp, Gud! nu! Kommer en fiendtlig Kæmpe?
Dog nei! han farer jo mild med Lempe.

Han tog sin Hielm af den hvælvede Pande.
„Niels Ebbesøn! er det jer for sande?
Herr Ridder! hvi er I saa bleg afmægtig?
I kneiser jo ellers i Pladerne prægtig."

„Vor Moer! heel aarle vi vare paa Færde,
Vi skar os Frokost med skarpe Sværde.
Dog har ei Hesten end faaet Havre,
Jeg faster endnu foruden Davre."

„To Brød jeg har kun til fem smaae Siæle;
Nu faaer man kun Brød ved at røve og stiæle.
Jeg er den Siette, som lidt skulde nyde,
Den syvende Deel vil vi eder byde."

„Vor Moer! jeg føler mig styrket saare.
Aftor I kun eders Glutters Taare!
Snart skal I roligt i Freden leve:
Niels Ebbesen vog den kullede Greve.

Mens Faaret bræged, og Gaasen kæged,
I Randers sig Sværdene flink bevæged.
Vi tog den Vovhals i gule Lokken,
Afhug hans Hals over Sengestokken."

„Herr Ebbeson! vog I den kullede Greve?
Da skal I nyde den hele Leve."
Hun vilde dem Brodet af Mundene tage;
Vel græde de Børn med bitter Klage?

Nei, alle dem Blus paa Kinden brænder,
Hver rækker sit Brød med de bitte Hænder:
„Du hevned vor Faer, vog Danmarks Drage,
Du heel skal nyde vor Hvedekage."

Niels Ebbesøn græder. Han mægter ei Takken.
Han stirrer til Steilen derude paa Bakken:
„Og fanged de mig, for paa Hiul at bryde,
Det skulde mig nu kun slet fortryde.

Beholder I selv kun eders Davre:
Snart faaer jeg vel Mad, naar min Hest faaer Havre.
Snart Rugen atter og Hveden kan voxe,
Snart ploier I Landet med stærken Oxe.

Naar da I sidder i Hytten sammen,
Og korte jer Tiden ved Aftengammen,
Da glemmer ikke den Mand i Freden,
Som fræmmed jer Glenterne bort fra Reden."

Han drak lidt Vand af Kulsvierkanden,
Han torred Sveden af Heltepanden,
Med ham i Galop sig Gangeren strakte,
Forgieves de efter ham Brødene rakte.

Storken.

Paa Danmarks Strand en Hytte
Saa nær ved Skoven laae.
Den kunde vel beskytte
For Stormen med sit Straa;
Men for en Moders Kummer
Har Hytten ingen Trøst,
Naar vaagen og i Slummer
Sig vaander hendes Bryst.

Vil Gud ei Naade skienke,
Bønhøre Qvindens Bøn?
O, giv en stakkels Enke
Tilbage hendes Søn!

Til Indien med Ære
Han drog fra Fædrehavn;
Vil Bølgen ei ham bære
Hiem i sin Moders Favn?

„See, Moder!“ raabte Drengen,
„Du eier ingen Gaard;
En stakkels Ko paa Vangen
For dig i Toiret staaer.
Dig ikke Marken yder
Sit Guld i fulde Læs;
Ei Fælleden dig byder
Sit Klover og sit Græs.

Men Dansken ei paa Landet
Ein Binding ene fandt:
Om Kysten spiller Vandet
Saa klart som Diamant.
Mon Havets Selv opveier
Ei Ageruldet her?
Det Haab, som Bølgen eier,
Er fælles for Enhver.“

Saa talt, af Hyttehækken
I Hat han stak en Green,
Og let han sprang i Snekken,
Og den var ikke seen.
Hun stod og græd i Krogen,
I Luften ud hun saae,
Hvor heirod Dannebrogen
Sig boltred i det Blaa.

Tre Aar saa langsomt runde
Med Sommer, Vinter, Mai;
De kom, og de forsvunde,
Men bragte Henrik ei.
Da bad hun høit for Drengen
I eensomtsnevre Ly,
Naar bleg hun sad ved Sengen,
Og hørte Bølgens Gny.

„Mit stakkels Barn! nu hviler
Du paa den vaade Bund.
Ei meer i Møde smiler
Du mig med røden Mund.
Med Dine brustne røde,
Med kolde Læber blaae,
Nu est du Fiskeføde,
Hvor dybt Koraller staae.

Den Bølge, som nu kommer,
Maaskee, som Stranden slaaer,
Flød om dit Liig i Sommer,
Og skummed i dit Haar.
Den det Farvel mig bringer,
Som tro du sendte mig,
Da du paa Stormens Vinger
Foer til Guds Himmerig."

Nu trøsted stakkels Qvinde
At gaae i Kirke tidt.
Hvergang hun sad derinde,
Det lindred hende lidt;

Da tyktes hun sig være,
Mens Orgelværket lød,
Langt nærmere den Kiære,
Da var ei Sonnen død.

Men hvergang i September,
Den Maaned skiøn og huld,
Som Solens Flamme dæmper,
Og skienker Frugten Guld —
Naar Evangeliet hørtes
Om Enkens Søn paa Baar,
Dybt hendes Hierte rørtes,
Hun gik fra Kirkegaard.

Hun iled ud til Havet,
Og raabte høit med Suk:
„Du, som er der begravet,
Saa ung, saa stærk og smuk!
Du flygted ei som Kain,
Du trodsed Skiebnens Harm;
Som Enkens Søn af Nain,
Vend til din Moders Barm!“

Ved Hytten stod saa ene
Et vældigt Asketræ
Med kort afhugne Grene;
Der havde Storken Læ.
Hver Vaar den kom tilbage,
I Høst sig bort begav.
Man siger, den mon drage
Hen ad det røde Hav.

Tidt sukked hun bevæget,
Naar Storken gik paa Væng:
„Med dig har Henrik leget
Her som en lille Dreng.
Ak, nu maaskee du skifter
Din Rede ved hans Grav.
Saae du fra Skyens Rifter
Ham dee i salten Hav?

Drag hen i andre Dale!
Her er kun Sorg og Nag.
Med dig den fromme Svale
Trygt bygger ved mit Tag:
Jeg eders Ro forsvared,
Her fandt I Hvi'ested;
Men I har ei bevaret
Min Arnes stille Fred."

Hvor er da Henrik blevet?
Omkom han i en Dyst?
Nei! Stormen har ham drevet
Hen til Marokkos Kyst.
Tungt har ham Skiebnen fristet,
Skiøndt han endnu er ung;
Sin Frihed har han mistet,
Dog Lænken er ei tung.

Han gaaer i Keiserhave
Som Urtegaardens Mand,
Maa Blomsterbedet grave,
Og give Planten Vand.

Tidt Keiseren han finder
Med Turban, Pibe staae,
Og deilige Slavinder
Omkring i Haven gaae.

Men bleg i sine Lænker
Han agter Skionhed ei.
Han paa sin Moder tænker
Og paa den lange Vei.
„Hvi splittede du Vraget,
Neptunus! med din Fork?“ —
Da klapprer det paa Taget,
Og see — det er en Stork!

„Ak! kunde det ei være
Min gamle Kammerat?
Du gaaer med samme Fiære,
Langbenede Krabat!
Hvid, og med Sort paa Vingen,
Med røde Næb og Fod.
Dog — slig en Trost er ingen,
Du daarer kun mit Mod.“

I Sialland Paaskefesten
Alt skienker Gladens Dag.
Til gamle Moer gaaer Præsten,
Hun er af Kummer svag.
Da klapprer det derude;
Opmærksom Præsten blev.
See, for den brustne Rude
Staaer Storken — med et Brev!

Et Brev om Benet bundet!
„Nu, Moder! græm dig ei.
Din elskte Søn er fundet,
Kort blev den lange Vei.
Saa flink ei Posten haster.
Din Henrik er ei død;
Tre hundred gode Piaster
Ham løser af sin Nød."

Knap kom hun sig af Skrækken,
Saa var kun Glæden Giest.
For Kirkedøren Bækken
Udsatte vakkre Præst.
Det vared ikke længe,
Saa hialp dem Næsten alt;
For blanke Sølverpenge
Søguttens Lænke faldt.

Nu hos sin Moder atter
Han nyder fro sit Liv.
Hun har en Svigerdatter,
Og han en Venneviv.
Nu trives Kiærligheden
Bag Rosenhækkens Tiørn,
Og Svalen vogter Freden,
Og Storken bringer Børn.

Bisekræmmeren.

Ved Rhinens Bred en yndig Gaard
Stod midt i Dalens Favn;
Der følte Fader Reichenwald
Sig i sin Lykkes Havn.
Forpagter var han, stærk og diærv,
Med Hustru, Døttre to,
Og nød et redeligt Erhverv
Midt i Naturens Ro.

„Nu blomstrer atter Lykken blid,
Thi længst er sluttet Frēd,
Og selv i Kampens værste Tid
Tog Stormen os ei med.
Sex bolde Franker hused vi
Fra Elsaß' Naboland.
De stod os midt i Faren bi,
Og fiernед Ildens Brand.

De Alt betalte, hvad de fik,
Og Intet med de tog."
Luise sad med vaade Blik,
Og hendes Hierte slog;
Men Faderen blev Intet vaer,
Og raabte glad og stærk:
„At jeg endnu min Velstand har,
Det er min Fiendes Værk.

Min Hanna nu jeg styrer ud;
Hun skal i Silke gaae;
Med Gyldenstykke, yndig Brud,

Hun skal i Kirken staae.
Og Bisjekræmmeren jeg snildt
(At Intet mangler, Moer!)
Har end i Aften hidbestilt
Med Perlebaand og Flor."

Skion Hanna hos sin Brudgom sad,
Og Manden hos sin Viv;
Hver følte sig saa hierteglad
Ved munter Tidsfordriv.
Luise stod med vaade Blik,
Den yngre Søster skion;
Og hvad i Hiertet foregik,
Det dulgte hun i Lon.

Hun stirred taus af Vindvet ud
Med store Øine blaae:
„I Morgen staaer min Søster Brud —
Gid jeg i Graven laae!"
Saa voldsomt hendes Hierte slog,
Imens de Andre loe.
De bolde Franker Intet tog —
Kun Vilhelm hendes Ro.

„De Alt betalte — jeg det veed —
Hvergang de blev husvalt;
Kun blev ei med Gienkiærlighed
Min Kiærlighed betalt.
Han reiste bort. Alt, hvad han gav,
Var dette røde Baand.
Det følge skal mig i min Grav,
Det slipper ei min Haand."

Da blev den blege Kind Karmin;
Hun treen paa langsom Fod
I Haven ud, hvor af Jasmin
Det grønne Lysthuus stod;
Hvor Maanen hun saamangen Gang
Saae giennem Skyens Rift,
Og hørte Vilhelms kiække Sang
Om Frankernes Bedrift.

Hun sad med dybtnedboiet Sind,
Thi Kummeren var svar,
Med Lilichaand til Purpurkind,
Og blev slet Intet vaer.
Men Havedøren stod paa Klem;
Ei Kræmmeren var seen,
Med Kassen aaben i en Rem
Han for Luise treen.

„Jeg været har hos Bruden nu,
Hun sendte mig herud.
Som Brudejomfru følger du
I Morgen Søsterbrud.
Saa vælg dig nu af Gubbens Kram
Det Bedste, som du veed!
Ei mine Varer gior mig Skam,
See, hvilken Herlighed!“

„Har, Olding! du et Hierte der
At sælge?“ — „Et af Guld?
O ja, mit smukke Barn! see her,
Vær dette Hierte huld.

Det smykke skal din skiønne Hals;
Let Kiæden er, men stærk.
Kun dig jeg byder den tilfals,
Thi den er Amors Værk."

Han kasted Kappen af med Lyst,
Og stod som Kriger fro:
„Tryk dette Hierte til dit Bryst,
Det er som Guldet tro!
Jeg elskte dig, du Lilievand!
Men Hiertet var ei frit,
Jeg skyldte det mit Fædreland;
Men see, nu er det dit!

Jeg taug i Kampens vilde Færd,
Da Staten stred mod Stat;
Thi viet til sit gode Sværd
Er ærlige Soldat.
Nu tie vilde Vaabenbrag,
Og nu kan Ploven gaae,
Thi sværger jeg fra denne Dag
Til Amors Fane blaa."

O, hvilken Glæde midt i Mai
I den Forpagterbo!
Et Brudepar blev viet ei,
Men hele kiære to.
Gid Alle nyde slig en Lyst,
Som græde Kinden vaad,
Gid Freden skienke Hiertet Trøst,
Og standse Kampens Graad!

Herlufsholms Skole.

I Danmarks gamle Rige,
Paa Siællands grønne D .
Sees Klostermuren stige
Bag Skoven ved en Sø.
Skovkloster fordums Dage
Det hed i Lundens Favn;
Den Hal, som staaer tilbage,
Fik Herlufsholm til Navn.

I Fald du efterleder
I gule Pergament,
Grev Jørgen, Ridder Peder
Da vorde dig bekiendt.
Med Hemming, deres Broder,
De bifaldt hendes Bud,
Da Bodil, deres Moder,
Gav Stiftelsen til Gud.

Nu Sortebrødre eied
Det Kloster, fromm' i Sind.
Der ei — som Munke pleied —
Gik Ulv i Faareskind.
Ei Tidens Tegn forgietter,
Hvad Herligt sig begav;
Og ingen Dadel pletter
Hiin Steen paa deres Grav.

Een Svale gior ei Sommer,
Det gik ei stedse saa.
Den kiække Luther kommer —

Hvert Kloster maa forgaae.
Steds var ei derved vundet:
Nu Herremanden fnos;
Hvor Munken var forsvundet,
Gik Lankehunden los.

Ved Kraft og ved Forstanden
Stod Herluf Trolle reen;
For Frederik den Anden
Han var en Ædelsteen.
En Admiral med Ære
Han lød sin Konges Bud:
Boglærd han monne være,
Og frygtede sin Gud.

Velsignet er hans Minde,
Og det skal aldrig døe.
Ham værdig var hans Qvinde,
Ærlig Birgitte Giøe.
De til Skovkloster flytted
Midt i Naturens Skiød;
Det Herluf havde byttet
Sig til for Hillerød.

Man kan ei Alting have,
Selv Rosen har sin Tiorn;
Gud gav dem mangen Gave,
Kun ingen kiære Børn.
Da blev dem Danmarks Drenge
Som deres egne kiære;
De dvæled ikke længe
Med Gaven at frembære.

Var ikke Herluf Trolle
Philip Melanchthons Ven? —
„Skovkloſter!“ qvad den Bolde,
„Bliv, hvad du var, igien.
Du ſtod et Hiem for Viſe
I Middelaldrens Nød;
Nu ſkal du Born beſpiſe
Med Aandens Himmelbrød.“

Derpaa han kunde ſtole,
At glad Birgitte blev.
Og Godſet blev en Skole
Snart ved et Gavebrev.
Du ædle Herluf Trolle!
Du gik til Himmerig.
Gid alle Adelſkiolde
Som dit udmærkte ſig!

Alt længſt Birgitte hviilte
I Kirken hos ſin Mand,
Og Aftenſolen ſmiilte
Paa Marmorſtenens Rand.
I Skolen gik alt længe,
At vorde viis og klog,
De muntre Skoledrenge
Med den latinſke Bog.

Men — Kundſkab at forøge,
Det var ei den Tids Lov;
Nu Marſvin kom og Giøge
I Herlufs Sø og Skov.

„Af Arvinger er Mange",
Skreg de, „kun giort Fortræd;
Skal Peblinge nu fange
Sligt Gods at lobe med?"

Et Rygte gik, at Brevet,
Som Godset Skolen gav,
Var længst alt borte blevet,
Saa den var uden Krav.
Da reiste snelt sig Ætten,
Og fordred Arven streng,
Og skiendte vredt i Retten
Paa den latinske Dreng.

Den ædle Rector grunded
I stille Midnatstid:
„End er ei Brevet fundet,
Som ender denne Strid.
Saa seirer Egennytte,
Og knuser Haabets Frø.
Du kan ei meer beskytte,
Salig Birgitte Gise!"

Han stirred i sit Kammer
Paa hendes Contrafei;
Ham Maanens blege Flammer
Det Mindste dolged ei.
Det hang i Gubbens Stue;
Hun stod saa blid og klog,
Med Korskræd og med Hue,
Og med sin Psalmebog.

Og længer hen, bestenet,
Staaer store, stærke Bord;
Af Ibenholt er Benet,
Og sig som Slange sinder.
Da monne sig forfærde
Den Gubbe, hvor han laae,
Thi ved sit Hovedgierde
Et Spogelse han saae.

Fra Billedet nedstegen
Hun var med Bog i Haand.
Men snart hans Frygt er vegen,
Det var en salig Aand.
Til Gubben mildt hun smilte,
Hun hen for Bordet treen,
Og hendes Finger hviilte
Paa Bordets slyngte Been.

Var det en Drøm, du Gamle?
Var det et Aandesyn?
Han kan sig ikke samle;
Hun bortsvandt som et Lyn.
Og da for lyse Morgen
Den skumle Nat forsvandt,
Da bortsvandt ogsaa Sorgen:
Han Pergamentet fandt.

Og let det var at hitte:
En Fiæder skiult han saae,
Hvor pegende, Birgitte!
Din blege Finger laae.

Da turde Ingen brumme,
Ei Marsvin eller Giog;
De vilde Dyr forstumme
Ved strandede Forsog.

Ved Kraft og ved Forstanden
Stod Herluf Trolle reen;
For Frederik den Anden
Han var en Ædelsteen.
Velsignet er hans Minde,
Og det skal aldrig døe.
Ham værdig var hans Qvinde,
Ærlig Birgitte Gioe.

Kæmpebegravelsen.

Paa en af grønne Danmarks Der,
Og fiernt fra Larm og Støi,
Paa Marken, nær ved klare Søer,
Der staaer en Heltehøi;
Paa Høien stod en Kæmpe-Eeg,
I Blæsten Bladet skialv,
Og det var Ellepigens Leg
Med Sommervindens Alf.

Om Aftenen et kiærligt Par
Til Høien ofte kom.
Skionhed og Smildhed, Elskov var
Al deres Eiendom.

Vel kunde med det friske Blod
De ſiunge Vaarens Priis;
Men Adam, ak! med Eva ſtod
Ei meer i Paradiis.

Han ſkulde nu i Anſigtsſved
Jo dyrke Jord med Plov;
Men ei et Blad, det Himlen veed,
Var hans i Danerſkov.
Hun ſkulde ſkienke Børn ſin Mand,
Men ferſt dog vorde Brud.
Ak, Adam ſaae i Straffeſtand
Viſt meer fornoiet ud.

Dog troſted ſig de unge To,
Naar de til Høien kom;
Da følte de ſaa ſierlefroe
Den rige Fattigdom.
„Den Tanke ſtyrke ſkal mit Liv,
Den gior det let, at dve,
At vorder aldrig du min Viv,
Saa eſt du dog min Mo.“

Engang da de ſaaledes ſad,
Og Maanen ſtod i Blod,
Da hvisled Egetræets Blad,
Og bleg en Skygge ſtod —
Saa tyktes dem — ſaa venlig nær,
Men idel Luft og Dunſt;
Det Taagen var i Maaneſkiær,
Det var Naturens Kunſt.

Dog ligned det en Jomfru hvid
Med Slør og Brudekrands;
Hun smilte til dem, yndigblid,
I Maanens Sølverglands.
„Jeg er alene, I er to,“
Saa qvad hun paa sin Sti;
„Da faaer jeg først i Hoien Ro,
Naar vi er to, som I.“

Nu hæved Blæsten sig i Løv,
Sig skiulte Maanens Kind,
Og Synet svandt, som lette Stov
For skarpe Nordenvind.
Af Skræk sig reiste deres Haar,
De gik til fierne By,
Og voved ikke næste Vaar
At samles der paa ny.

Men lad' os vende Blikket nu
Fra fæle Nattefærden,
Fra Drømmernes indbildte Gru
Til virkelige Verden;
Ei sukke meer i kiælne Vaar
Hos Jomfruen med Rosen,
Men see paa Bonden hist, der staaer
Og skærer Torv i Mosen.

Guldgrube kan man kalde nok
En saadan Torvegrube.
Snart er en kostbar Bogeblok
Fortært af Ildens Strube;

Men Torven ulmer meer ſeen,
Og ſkaffer Bonden Penge.
„Men hvad er det for Mandebeen?
De viſt har ligget længe.

Ei! hvor fuldſtændig! Seer jeg ret?
Hvo vare kan den Døde?
En Beenrad! Seer! et heelt Skelet,
I liflig Aftenrøde.
Her lagde han ſin Jordefiol;
Men det vil Alle ſande:
Det er nok længe ſiden, Sol
Beſtraalte denne Pande.“

Til Høvdingen i Stiftet ſnart
Et Bud maa Brevet bære:
„Man fandt et Liig af ſielden Art,
Da Torv man vilde ſkære.
Hvad ſkal vi mere? Skal den Mand
Begraves, eller ikke?
Her ſtille ſtaaer al vor Forſtand,
Derfor til dig vi ſkikke.“

Og Høvdingen: „Paa Løverdag
I ſeent i Natten møde;
Paa Kirkegaarden uden Brag
Begraver mig den Døde!
Læg ham i Kiſten uden Støi,
At det ei Mængden lokker;
Af Chriſtenjord en liden Høi,
Men uden Sang og Klokker!“

Det var ved stille Midienat,
Ved Maanens klare Flammer,
Da Høvdingen af Søvne brat
Blev vækket i sit Kammer.
Ei ene: see hans Skriver nær
Ved Høvdingens Alkove;
Han tænker paa sin Hiertenskiær,
Og han kan ikke sove.

I kiende ham, I saae ham nys
Med Jomfruen paa Høien.
Men hvo gaaer der paa Gangen? Tys!
Ha, hvilken selsom Støien!
Det rasler, som med Staal og Jern,
Det Sind og Hu forvirrer;
Snart ganske nær, snart atter fiern —
Med Sporerne det klirrer.

Og sagte springer Døren op,
I Plader staaer en Kæmpe
Med Hestehaar i Hielmetop;
Han farer ei med Lempe.
Han hæver høit sit rustne Spær,
Imedens Hanen galer.
Nu staaer han Sengen ganske nær,
Og huult saaledes taler:

„Du Fredens Mand i svage Tid,
Forskaan mig for din Kiste!
Jeg var en Hedning kiæk i Strid,
Men jeg mit Liv forliste,

Da hisset paa den klare Sø
(Nu torret til en Mose)
Jeg vilde seile til min Mø,
Den bedste Dalens Rose.

Man søgte mig, men fandt mig ei,
Den vene Signe blegned.
Hun plukte blaae Forgietmigei,
Til hun i Døden segned.
Til Aske brændtes hendes Been,
Hun hist i Høien hviler,
Men gaaer igien bag Egegreen,
Naar fulde Maane smiler.

I Christenjord mig ei begrav,
Thi jeg var ingen Christen;
Et Baal i Mosen mig tillav,
Brænd Knoklerne paa Risten!
Grav Høien op, hvor Egen staaer!
Saa vil ei Signe sukke,
Naar du forsigtigt Asken slaaer
I hendes Askekrukke.

Naar Ilden flammer høit i Qvist,
I Baalets tændte Grene,
Da svæve vi til Freia hist.
Hun Sialene forene!
Men fængsles jeg i Kisten smal
Imellem døde Bønder,
Da, Fiende! Hevn dig træffe skal,
Og Straffen jeg forkynder.

Hver Aften, naar til Sengs du gaaer,
Min Beenrad er paa Færde;
Gardinet den tilbageslaaer
Da ved dit Hovedgierde.
Da Munden uden Læbe leer
Med endnu blanke Tænder;
Jeg -- uden Dine -- paa dig seer,
Og griber dine Hænder.

Og naar af kolde Knokkelbeen
Du lader dig besamle,
Da føler snart du Sygens Meen,
Og regnes til de Gamle.
Dit Haar blier graat, og Kinden bleg,
Du vil den Døde ligne.
Begrav mig under Høiens Eeg
I Krukken hos min Signe!

Da venter dig en værdig Løn,
En Ring af Guld hiin røde,
Hvis du opfylder Haralds Bøn,
Foragter ei den Døde.
Men spotter du, hvad jeg har sagt,
Da vil mit Ord du sande;
Da vil forsilde din Foragt
Fortvivlet du forbande.

Og fæster du en yndig Brud,
Jeg hende maa besøge,
Det skionne Lys jeg blæser ud,
Alvorligt maa jeg spøge.

Thi tro: mit Ord er ikke Tant,
Elskov er stærk, som Døden!"
Saa talte Skyggen, og forsvandt
I Skin af Maanegloden.

Men Høvdingen i Sengen loe,
Og kaldte paa sin Skriver.
„En Drøm jeg havde nys, min Tro!
Men ræd dog ikke bliver.
Hvad agter jeg paa Drømmetant?
Nu er vi alle kloge.
De gamle Kæmper, det er sandt,
Var aandelige Poge.

De hylded daarlig Phantasie,
Nu hylde vi Forstanden.
Paa Løverdag begrave vi
Fra Mosen Skaldepanden."
„Ak, Herre! jeg har havt et Syn,
Som eders. Kom! vi ville —"
Da rynked Høvdingen sit Bryn,
Bød Svenden tie stille;

Og sov igien. Men Rudolf stod
I største Hast fra Sengen,
Med Dug og Spaden unge Blod
Sig sneg afsted til Engen.
Det blev en tung, besværlig Gang,
Det var saa mørkt derude,
Carlsvognen helded med sin Stang,
Og Stormen hortes tude.

Fuldmaanen skiulte sig bag Sky,
Det rusked; men ved Stedet
Der straalte frem den klart paa ny,
Som den sig havde glædet.
Af Mosen tog han Kæmpebeen,
Sit Værk han snelt begyndte;
Han brændte dem ved Torv og Green,
Med Asken hen sig skyndte.

Da faldt paa Hiertet det som Bly:
„Fremfusende! jeg Daare!
Snart sloiter Lærken under Sky,
Snart Blomsten fælder Taare;
Mon Høien jeg udhule kan,
Før aarle Morgen kommer?
Jeg gribes med den dødé Mand,
Og stedes for min Dommer."

Imens ung Rudolf sukked saa,
Dybtfølende sin Qvide,
Han pludselig en Olding saae
Arbeide ved sin Side:
Fiirskaaren Kæmpe, graaligt Haar
Henflagred fra den Høie;
I Tindingen Arr af et Saar,
I Panden — kun eet Øie.

Han hialp ham godt, de mæled ei
Et Ord imens tilsammen,
Men Oldingsspaden giorde Vei
Saa snelt ved Maaneflammen.

De Krukken fandt i Høiens Skiod,
Og Aſken god i Krukken.
For Rudolfs Øre grandt det lød
Da ſom en kiærlig Sukken.

Og Oldingen ham hialp med Flid
Brat Graven til at kaſte.
Det var endnu ei Morgentid,
Saa ſkyndeligt de haſte.
En Ring af Guld ung Rudolf fandt —
Han hørte Spadeklingen —
Da luftes Høien, Gubben ſvandt,
Han ſtod igien med Ringen.

Han ſtirred under Egens Løv
I Morgenvinde kolde.
„Men Ringen — den er Dannefæ,
Jeg tør den ei beholde.“
Sin Kiſtekiole tog han paa,
Til Hovedſtaden iilte;
Der ham den gode Konge ſaae,
Han hørte ham — og ſmiilte.

Betalte Ringen kongeligt;
Og Rudolf hiem ſig ſkyndte,
Sit Eventyr, ſit Drømmedigt
Den Elſkede forkyndte.
„Og var jeg vaagen, eller ſov,
Begrov jeg dog den Døde,
Og fandt ved Bakken under Skov
En Ring af Guld hiin røde.

Min Konge har den godt betalt,
Nu kan os Præsten vie!“ —
Tidt sad han under Løvet svalt
Paa Høien med Marie.
Og intet Gienfærd meer de saae,
Der hertes Ingen grædе;
Men Maanen tidt fra Himlen blaa
Bestraalte deres Glæde.

Udgangsøget.

En Fabel.

Paa Marken, i Vintren, ved Juletids-Fest,
Da Søen var frossen, og Sneen var falden,
Løb om uden Bidsel, forjaget af Stalden,
En udlevet, mager og matsiet Hest.
Den mødte ved bladløse Lund
En velnæret Hund,
Som havde den Ære,
Af Messing et Baand omkring Halsen at bære,
Hvorpaa der stod skrevet, at Taps
Var Junkerens Laps.

„Hvad gior du herude? Her er jo saa dødt.“ —
„Jeg opstøder Isen og Sneen med Snuden;
Lidt Græs kan endnu man ei være foruden.“ —
„Skarp var da vel Skorpen; dig Mulen har blødt.
Nei, jeg har det bedre: ved ridderligt Bord
Jeg snapper de Bidskner, som Herren ei æder,
Jeg deler med ham alle Selskabets Glæder,

Og tidt mig et Lem af Familien troer.
Forlad ei din Stald, du enfoldige Heſt!“ —
„Min Stald? Jeg har ingen. Den for mig er lukket,“
Gienſvared udtørede Ganger, og ſukked,
Og Manken omvifted i Aftenens Blæſt. —
„Hvad har du forbrudt, ſiden Alle dig ſkyer?“ —
„Jeg førte min Ridder paa Jagten, i Kampen;
Man roſte min Vext og min Styrke, min Trampen,
Og Alle mig nævned: et kongeligt Dyr.“ —

„Og nu?“ — „Er den Glæde, den Ære forbi,
Fortieneſten glemt!“ — „Men ſaa maa du dem røre,
Dem ſmukt til Gemyt din Elendighed føre.“ —
„Jeg bettle? Ha, Køter! jeg raader dig, ti!“ —

„Kom, Ganger!“ ſaa vedblev den ſmidige Hund,
„En Kunſt jeg din Hale med Lethed vil lære,
Som ei man paa Jorden kan længer undvære:
At logre. Det har jeg ſtuderet fra Grund.“

Men ligeſom Lapſen i Halen ham tog,
At lære ham ydmyge Logren herefter,
Fortornede Ganger med Levning af Kræfter
Udſparked, og Lærerens Tænder indſlog.

Og medens den blodende Køter i Haſt
Løb hiem til ſin Borg, mens hvert Lem paa ham dirred,
Nedlagde ſig Heſten paa Iſen, og ſtirred
Mod Himlen med Adel — og Dinene braſt.

Giotto.

Middelaldrens Græker bragte
Til Italien sit Billed,
Stivt og kummerligt fremstillet,
Men det dog Beundring vakte.

Ansigt, Fod og Arm og Hænder,
Som man af Antiken kiender,
Græske Mester fandt i Gruset,
Bragte det til Gudehuset,
Kaldte frem, med friske Farver,
Nye Born af gamle Larver;
Engle, smykt med Vinger lange,
Smale Been, og Klæder trange;
Med Guds Moder vor Forsoner,
Blodende med Tornekroner;
Helgener med blodig Munde,
Blomsterkrandst paa gyldne Grunde.

Barnlige, men kolde, stive,
Unaturligt halvt i Live
Disse Contrafeier vare,
Monne dog alt aabenbare
Første Glimt af Kunstens Lue.
Det begeistred Cimabue.

Snart han grundet har en Skole;
Men — kan han paa denne stole?
Cimabue søgte længe
Mellem sine Malerdrenge

Een, ſom ret var dybt indviet;
Alt han fandt — kun ei Geniet.

Som han ſaadan ſig beklaged,
Han en Hyrdedreng opdaged;
Drengen ſad i laſet Troie,
Vid og Siæl var i hans Die,
Stor Godmodighed i Blikket.
Han med Tungen Læben ſlikked
Skielmſkt, imens bag Myrtegrenen
Med en ſpidſet Steen paa Stenen,
Paa den flade Marmorplade,
Bukken under Myrteblade,
Som i Græsſet ned var ſegnet,
Han med Lune havde tegnet.

Drengen ſaae ſaa friſk og kiærligt
Hen paa Bukken, og ſaa herligt
Tegned den ved Morgnens Lue,
At den glade Cimabue
Henrykt raabte: „Her jeg finder
Lærlingen, ſendt af Gudinder!

Kom, du lille Faarehyrde!
Armod ei din Aand ſkal myrde.
Theocrit i Faarehiorden!
Kom! du eſt alt Kunſtner vorden.
Længe vil du ledes ikke
Fra Modernt til det Antike,
For du i din Glorie ſtraaler,
Og dig med den Bedſte maaler.

Som Tragodien sig stilled
Kraftigt frem af Bukkespillet —
Saa dit lille Bukkebilled.
Skiebnen med dig meer har villet."

Cimabue rigtigt dømte,
Han sin Lærling ei forsømte.
Giotto blev den store Mester,
Som end sees af Tidens Rester.
Kunstens Dyrker høit ham ærer,
Langt han overgik sin Lærer.
Og paa Campo Santos Vægge
(Hvor de siden maled begge)
Hiob i alle sine Plager
Ei det mindste sig beklager,
Thi med Æren han sin Maler
I Aarhundreder betaler.

Engang Mesteren, alt gammel,
Traf sin Giotto paa en Skammel
Just i samme Stilling male,
Som han sad — en Dreng i Dale.
Men det var ei Buk, han malte
Dengang; han med Vennen talte,
Medens han sin Farve blandte.
Vennen — var den store Dante.

Mikel Angelo.

Den stolte Pave Giulio
Høit ynded Mikel Angelo;

Men Mikel var ei mindre stolt,
Og dette har engang forvoldt,
At deres Forhold — ei blev koldt,
Men at det næsten blev for heedt.
Hvad jeg skal vise jer med eet.

Hiin Tid, saa lidt som vor, var fri
For usselt Dretuderi;
Hiin Tid misundte man, som end,
At Kunstneren var Fyrstens Ven;
Derfor, naar Mikel var der ikke,
Man søgte fælt ham at bekikke.
Saaledes Anden Julius
Tilsidst fandt Angelo for studs;
Og da han med sit kiække Blik
En Dag til Vaticanet gik,
For der Hans Hellighed at see
(Han ellers havde fri Entree),
Saa stopped ham en Tienér Vei,
Han maatte gaae til Paven ei.

Ei Buonaroti dvælte længe;
Han skulde hente nogle Penge
For Marmor fra Carara, som
Paa Tiberen blev bragt til Rom.
Han gik, kom næste Dag igien;
Der mødte ham den samme Ven,
Den samme randede Lakai,
Thi Paven vilde see ham ei.

„Nu," svared Angelo, „jeg gaaer;
Men sig Hans Hellighed, at naar

Han næste Gang med mig vil tale,
Da har han naadigst at befale;
Men efter mig han da maa skikke,
Thi af mig selv jeg kommer ikke."

Derpaa fra Rom han reiste snart,
Og kom til Florents i en Fart,
Hvor Gonfalonieren glad
Modtog ham i hans Fodestad.
Men da han hørte, hvad var skeet,
Da blev der ikke længe leet,
Han raabte: „Du har vovet stort.
Det Frankrigs Drot ei havde giort.
Hoit, Angelo! jeg elsker dig;
Men jeg kan ikke føre Krig
For din Skyld med en Pave, Ven!
Skynd dig til Roma strax igien!
Og skiondt mod dig han var en Boffel,
Du dog maa kysse ham hans Tøffel."

„Hvad?" raabte Angelo, „tilbage?
Det aldrig skeer i mine Dage.
Jeg før, saaledes som jeg staaer,
Strax til Constantinopel gaaer.
Langt heller der, end Træl i Rom!
Sultanen bad mig nok derom.
Jeg for hans Bon fik ingen Ro;
Jeg skulde bygge ham en Bro.
Velan! jeg vil en Bro ham bygge."

„Du fegter med din egen Skygge,"
Qvad Sodorini; „Tyrken vil

Med dig kun drive gamle Spil.
Kun Tyrker trives i hans Stat."

„Saa vorder jeg en Renegat!"
Skreg Angelo. „Mig Pavens Bud
Jo driver selv fra Kirken ud,
Som jeg skal bygge, naar han ei
Betale vil de Steen, som jeg
Har skaffet ham til selve Muren.
Men jeg kan trives i Naturen,
Hvor den saa er; om Kupler staae
Med Korset eller Maaner paa."

„Du dette Skridt betænke vel!"
Qvad Sodorini. „Større Træl
(Blier end maaskee lidt større Gaven)
Du er hos Tyrken, end hos Paven.
Har du, af Vreden plat forstemt,
Johan Bellini reent forglemt,
Hvorledes Muhamed ham priste
I Stambul, men ham ogsaa viste
Paa en uskyldig Slaves Krop,
Hvis Hoved faldt som Tidseltop,
Hvordan man Halse skulde male
Paa Sanct Johannes?"

Denne Tale
Gav Angelo Besindighed;
Han var ei længer nær saa vred.
Kort sagt: da siden Paven drog
Op til Bologna — Mikel tog
Den samme Vei. Han ikke dvæled,

Gik til sin Pave, for ham knæled,
Og bad: „Tilgiv mig, Fader mild!
Hvad er en Kunstner uden Ild?
Det var ei Ondskab, du det veed;
Det var — det var — at jeg blev vred."

Rød Julius i Panden blev
Som Blod, thi ogsaa Vreden drev
Med ham sit Spil; dog høit han agted
Den sieldne Mester, og han tragted
Kun efter ret hans Kunst at bruge.

Nu var hos Paven just den Uge
Til Giest en Bisp, der sad ved Bordet,
Og han tog lydeligt til Ordet,
Da Buonaroti laae paa Knæ.
Men Bispen talte som et Fæ,
Til største Held for Angelo,
Der skielmsk derved i Skiægget loe,
Thi det var som en Tordenleder.

Med Klynken Bispen Paven beder:
„Ak, hellige Fader! skaan den Mand;
Det kommer blot af Uforstand.
Genie kan slig en Stakkel have;
Men Dybsinds og Forstandens Gave,
Det blev dem negtet. Som et Faar
Han uden for sit Værksted staaer,
Og veed slet ikke sig at tee.
Saaledes bør man Sagen see."

„Hvad?" raabte Paven, „uforskammet!
Hvad har mig her din Dumhed stammet?

Den ſtore Mand du dybt fornærmer,
I det du troer, du ham beſkiermer?
Men bi, du Dosmer med Forſtand!
Nu Vreden Luft jeg give kan.
Stat, Mikel! op, ſom for mig ſank!
Thi han for dig ſkal have Bank."

Derpaa den arme Bisp han tog,
Og dygtigt med ſin Stok ham ſlog,
Indtil hans Arm blev ganſke træt.

Derpaa han ſpiſte fro ſig mæt-
Med Angelo; thi Bispen gik,
Fuldkommen mæt af hvad han fik.

Speil dig i Bispen, dumme Mand!
Som troer, Genie har ei Forſtand.

De forſkiellige Vaabner.

Der var en Biſkop, ſom hedde Lind,
Om Danſk, om Norſk, eller Svenſk — det ſamme!
Jeg vil ei her med min Kundſkab bramme,
Men ſynger kun med fornøiet Sind:
Der var en Biſkop, ſom hedde Lind,
Var viis og lærd, uden mindſte Dadel;
Een Feil kun var der: han var ei Adel,
Og det var ei efter Tidens Sind.

Men adles maatte vor Biskop snart,
Hans Embed trængte til Adelsdaaben,
Og males skulde der ham et Vaaben
Til Fremtids Hæder; det er jo klart.
Han altsaa skyndte sig i en Fart;
Og da han kaldte sig Lind, saa troede
Han ogsaa, Linden i Vaabnet groede
Fornuftigst og med naturligst Art.

Nu var i Landet en anden Lind,
En gammel Slægt, som i Vaabnet førte
Just Lindetræet; da Sligt den hørte,
Da raabte den med fortørnet Sind:
„Hvad nu? Hvad bilder den Karl sig ind?
Han understaaer sig vort Vaaben bære?
Nei, aldrig times han skal den Ære.
Derfor man sætter ham strax en Pind.“

Da Bispen hørte, den Slægt blev vred,
Han stille smilte, men monne bringe
Til næste Mode sit Skiold paa Thinge;
Der sagde han med Beskedenhed:
„Fortrydeligt tog man op, jeg veed,
At jeg, som kun er af Bondestamme,
Med Adelslinden stolt vilde bramme.
Det giorde Blodet i Mangen heed.

Men hvis Forklaring jeg give maa,
Forskielligheden man snart skal finde
Paa denne Lind og paa eders Linde,
Saa alle Folk kan det let forstaae.

Her flyve Bier i min — kun smaae.
De store der, som i eders gramse,
Det er jo Humler og Gedehamse;
De tage Honning, hvor de den faae.

Min Lind er saftig og frisk og ny,
Saa fuld af Blade, med unge Qviste;
Men eders Grenene snart vil miste,
Som Horn de strække sig tørt i Sky.
Fra eders Linde maa Bonden flye;
Der truer Stormen og Solens Hede.
Men mine Blade sig venligt brede;
De skienke gierne den Trætte Ly.

Og endnu Et: See den Fugl, der slaaer
I Linden min! Det er Nattergalen,
Den sjunger liftigt for Folk i Dalen,
I Lindeskyggen boer deilig Vaar.
En Graaspurv eders har i sit Haar,
Som lidt kun Dret i Vaaren glæder;
Den Bonden Kornet af Marken æder,
Og hopper næsviis i Kongens Gaard."

Da Folket hørte sin Bisp paa Thing
Saa diærvt at tale, sig kiækt forsvare,
Sig Ingen kunde for Latter bare,
Men Kongen skienkte ham selv sin Ring.
Derved fik Sagen et andet Sving,
Nu tilstod Alle: „Man tidt kan finde
De meest forskiellige Adelslinde."
Og fredeligt Sværmen gik fra Thing.

De tre Tegn i Skoven.

(Efter L. Tieck.)

„O, min Søn! hvor rædsomt skriger
Frøen op til os fra Kiæret.
Hører du ei Ravnen tude?
Spøgelser i Tordenværet?“

„Fader! lad de Griller fare.
Skyen bort paa Vinden flyder;
Snart vil atter Maanen straale,
Der igiennem Skyen bryder.

Giennem Dalen stryger Taagen,
Klippens Borge kan man skue.
Crucifix i Skovcapellet
Skinner i en venlig Lue:“

„Ak, du Crucifix! vær naadig,
Atter skiul dig dybt i Skyggen.
O, Mariabilled! slør dig,
Da du dog har vendt mig Ryggen.

Lad den gamle Synder fare,
Gamle Wulf, som nok har skiælvet!
Synd og Død kun er hans Venner,
Og hans Hiemstavn — det er Helved.

Giennem Nattens Lyn og Torden,
Giennem Storm og Skyer bistre
Seer jeg Arvefiendens Dine
Gyseligt kun paa mig gnistre.

Alt mens Skoven suser, lyder,
Elven flyer for Stormens Vrede,
Hører jeg Skov, Dal og Kløfter
Skrige: Kom til os hernede!"

Og fortvivlet Sønnen svarer
Gubben, der nys faldt i Svime:
„O, min Fader! var forbi dog
Denne rædselsfulde Time.

Skal jeg Borgcaplanen bringe?
Skal jeg hente dig din Læge?
Skal jeg bede? Lad vor Frelser
Med sin Kiærlighed dig qvæge!

Vil du døe, min gamle Fader,
Og i Døden angst forsage?
Hvordan henter jeg dog Siælen
Fra Fortvivlelsen tilbage?

Tænk dog paa den evige Naade,
Paa den Dyd, som Troen grunder,
Paa det Livets Væld, der udsprang
Af de hellige fem Vunder!

Fromt vor Angst paa Døren banker:
Evige Fader! Bønnen lyder.
Og Barmhiertighed er Portner,
Slaaen den fra Døren skyder.

Himlen vel er uskatteerlig,
Kiøbes dog af dem, der trænge.
For Sanct Peder vore Taarer
Gielde meer, end gyldne Penge.

Snee og Regn til Jorden styrte,
Fossen i sin Afgrund haster,
Stenen atter snart nedfalder,
Naar man den i Veiret kaster.

Saadan ogsaa Synden drager
Atter Menneskет til Jorden;
Ved de hellige fem Vunder
Haabet er os atter vorden.

Da blev Himlen til i Stovet,
Af fem Kilder blodigrode;
See, da blomstred Paradiset
Af fem Saar, som Roser røde.

Og da brast af Glæde Jorden,
Klippen under vore Fødder;
Henrykt udsprang alle Hjerter,
Fæsted i Guds Naade Rødder.

Op nu spire de mod Himlen,
I en salig Ro de trives;
Og i skionne Bønners Ranke
Voxer Viin, som Siælen gives.

Du est selv en Blomst paa Træet,
Hisset du en Frugt skal være.
Alle Grenene, som Engle,
Løfte Vinger til hans Ære."

Sig til Væggen Gubben vendte;
Trøst ei fandtes for hans Smerte,
Ordet hørte vel hans Øre,
Men ei naaede det hans Hjerte.

„Du min Eneste!“ han mæled,
„Du har Søster ei og Broder;
Da hun fødte dig, da raned
Døden dig din fromme Moder.

Snart jeg efter korte Glæde
Hende saae i Døden blunde;
Du var blid, som end paa Baaren
Den afsiælte Kunigunde.

Men hvergang du til mig smiilte,
Folte jeg, at Alt var ude.
Smerten sønderrev mit Hierte,
Strammed mere Lastens Knude.

Kiærlighed til dig i Barmen
Vexled bitterligt med Hadet.
Ved din Vugge stod jeg stundom
Grum, og blotted Sværdebladet.

Men naar da dit fromme Die
Du saa tillidsfuld oplukked,
Kiærligheden kom tilbage,
Grumhed veg — og Angsten sukked.

Altsaa voxte du, blev større;
Vidt sig vore Veie skilte.
Hvis du elsker mig, vil trøste —
Slet du mig kun Angsten stilte.

I mit Indre mattes Kraften,
Himlen over den ei vaager;
Fiernt ugudeligt fra Frelsen,
Drev den kun i Mørket Aager.

Ei ved Christi Død paa Korset
Har jeg Synder Naade funden;
Jernfast med de mørke Magter
Har med Blod jeg mig forbunden.

Ei min Aand paa Frelsens Vinger
Naaer, hvor Himmelen er hvælvet;
Andet Paradiis mig venter,
Mine Blomster staae i Helved."

Og med Graad ham Sønnen svarer,
Medens han ham griber Haanden:
„Fader! Fader! ak forklar dog,
Hvad saa dybt dig fuer Aanden.

At os Gud tilgive vilde,
Synderen, som den Udkaarne,
Derfor aabned han sin Himmel
Ved sin Søn, ved den Enbaarne.

Mægtig er oprigtig Anger.
Synden i hvert Hierte boede;
Den Almægtige kan tilgive,
Vist tilgiver den Algode.

Utaalmodigt ei fortvivle .
Derfor maa du paa det Sidste.
Lad ei Haabet om din Frelse
Før dit eget Hierte briste!"

Da den gamle Fader vaagned
Op, som af en Dødningslummer,
Og i Diet store Taarer
Bidned om hans dybe Kummer.

„Vel!“ han raabte, „lad os prøve
Himlen, om den Synd kan glemme;
Om den tabte Dyd tilbage
Vender med min Angerstemme.

Skynd dig, iil, min Søn! til Skoven,
Hent de Tegn, som Græsset dækker
For den klare Dag, at Angsten
Ikke meer min Siæl forskrækker.“

„Siig, om hvilke Tegn du taler?
Mørke Gaader er din Tale.
Hvad skal jeg i Natten søge?
Hvad i Skovens grønne Sale?“

„Kiender du ei nok i Skoven
Hviden Steen med Mos paa Randen,
Hvor to Daggerter er hugne,
Lagte korsviis paa hinanden?

Tidt du mig paa Jagten spurgte:
Hvad skal dette Tegn betyde?
Altid blev jeg Svaret skyldig;
Nu vil jeg min Taushed bryde.

Første Tegn mig dette varsler,
Og mig Angsten overvinder.
Skynd dig, Sigismund! og bring dem,
Hvis du dem dernede finder.

Tvende Daggerter dig mede,
Naar du Jorden lidt oproder.
Med den ene giennembored
Jeg min Ven, min Ungdomsbroder.

Paa det skumle Sted det skete,
Hvor hans Liv jeg monne stiæle;
Og min dræbte Dyd jeg satte
Med hans Blod et Eftermæle.

Som to Lam, i Barndomsdage
Leged fromt vi med hinanden.
Seer du, hvor hans Borg hidblinker
Truende fra Klipperanden?

Aarle Venskab dagligt voxte,
Lang Tid bar det ægte Farve;
Tidt han sagde: Naar jeg blegner,
Mine Borge skal du arve.

Sværmerisk han mig omfavned,
Svor i Venskabs Ruus, den Blinde:
Aldrig elsker jeg en Pige,
Aldrig ægter jeg en Qvinde!

Men hvad mig som Dreng han loved,
Tvang ham siden ingenlunde;
Ofte red han did som Yngling
Til den skiønne Kunigunde.

Græsseligt da i mit Hierte
Lasterne sig sammenrotted,
Steg af Mørkets dybe Kløfter,
Og Uskyldigheden spotted.

Fattigst Borg i Egnen, veed du,
Sigismund! at jeg besidder.
Rig som skiøn var Kunigunde,
Hyldet af hver ædel Ridder.

Stundom hende jeg besøgte,
Følte snart den dybe Vunde;
Elskov saared, Hiertet flammed
For den skionne Kunigunde.

Da en heftig Attraa drev mig,
Og mit Haab forlod mig ikke.
Siegfried nu, min Barndoms Broder,
Modte jeg med skumle Blikke.

Han sit Drengeløfte glemte,
Han min Kiærlighed ei kiendte,
Han om Kunigunde beiled,
Til Forældrene sig vendte.

Vel jeg vandt den Huldes Hierte,
Med et Kys vi os troloved;
Siegfried dog, den rige Ridder,
Hendes Fader bedre hoved.

Saadan traf jeg ham i Skoven,
Og til Dødens vilde Dandse
Jeg beslutted ham at æske
Med mit Sværd og med min Landse.

Men da jeg hans Aasyn skued,
Som saa roligt var og vakkert,
Gav mig Diævlen selv i Haanden
Lumskeligt min egen Daggert.

Siegfrieds Die bad om Naade,
For min Dolk dog snart han blødte;
Hiertet, som mig for tilhorte,
Rasende jeg giennemstødte.

Med mit Sværd derpaa hans Hoved
Hug jeg af, det fordum kiære,
Grov et Hul lidt længer henne,
Monne det til Gruben bære.

Dette Tegn, som er det andet,
Finder du, hvor Stene stande.
Jil, bring mig, før Diet brister,
Ungdomsvennens Hovedpande!

Længer inde, dybt i Skoven,
Staaer ved brede Tornehække
Tredie Tegn. Bring det, hvis Døden
Ei din Fader skal forskrække!

Snart Samvittigheden efter
Dette Mord mig monne blunde,
Og snart skienkte Haand og Hierte
Mig den skiønne Kunigunde.

Men den dræbte Beilers Venner
Vilde hevne Venneblodet,
Og snart blev om mig det Værste
Af de Speidende formodet.

Og man kaldte mig en Morder,
Mig at true Retten kommer,
Og jeg fandt i eget Hierte
Gyseligt den værste Dommer.

Efter haarde Fødselsveer
Ei min Hustru leve kunde.
Dig mig, Sigismund! hun skienkte,
Men jeg misted Kunigunde.

Brat var Lykken mig forsvunden,
Jeg i Rigets Act erklæret;
Ære, Kiærlighed og Glæde —
Som det aldrig havde været!

Hver en Skurk mig kunde dræbe,
Voved Intet ved sin Slagten;
See, da sønderrev fortvivlet
Jeg med min Forløser Pagten.

Midnat laae paa Borg og Skoven,
Atter følte jeg mig tapper;
Fra min Hustrues Liig jeg styrted
Ned ad Klippeborgens Trapper.

Vild i vilden Skov jeg rendte,
Jeg forbanded Himlens Stierne,
Armen ud i Natten strakte;
Rød sank Maanen i det Fierne.

Høit begyndte jeg at raabe,
Længe nok jeg havde tiet;
Og snart var i mere rædsom
Hemmelighed jeg indviet.

Thi den Onde blev tilsyne,
Og han gav mig atter Modet;
Han mig rakte Pergamentet,
Som jeg underskrev med Blodet.

Selv han vilde mig beskytte,
Ingen Magt mig turde røre;
Men naar jeg var død, da skulde
Sielen ogsaa ham tilhøre.

Og Forskrivningen, som først han
Mig til Giennemlæsning viste,
I et Jerntrug han nedlagde.
Jorden giemmer denne Kiste.

Tredie Tegn, min Søn! er dette,
Som de skarpe Tiorne skiule.
Men hvor faaer jeg min Forskrivning
Fra den frygtelige Hule?

Hvis det, Sigismund! dig lykkes,
Kan du disse Tegn mig bringe —
O! saa kan maaskee befriet
Siælen sig til Himlen svinge."

Mens den Gamle saadan taler,
Seer han ud fast som en Fremmed,
Og fra Klippeborgen iler
Sigismund, fra Faderhiemmet;

Beder først ved Crucifixet.
Rødsomt hvisler Granegrenen;
Og de to forslagte Dolke
Seer han hist paa Marmorstenen.

Let han finder begge Vaaben
Under Græssets Torv forvaret;
Og den anden Steenhob hisset
Har sig ham alt aabenbaret.

Mens han flittig Spaden brugte,
Froen skreg fra Mosens Vande;
Som et Spøgelse med Sukken
Stiger op en Hovedpande.

Alt er Veien langt tilbage,
Han til Tiernebusken iler;
Da en Mand han seer derhenne,
Som paa Mindestenen hviler.

„Bort, du Fremmede!“ han raaber.
Ei den Store dog sig rører.
„Et Klenodie jeg henter,
Som min Fader kun tilhører.“

„Ei saa ivrig!“ qvad den Anden.
„Søn est du, som jeg formoder,
Af min Ungdomsven; og Siegfried
Sidder her, hans gamle Broder.“

„Siegfried?“ Ungersvenden raabte;
„Ei forstaaer jeg denne Tale.
Han er død, min Fader siger;
Jordet her i disse Dale.“

„Skal det Vanvid evig vare?“
Spurgte hiin med dæmpet Stemme;
„Skal vi aldrig da forsones?
Aldrig gamle Nag forglemme?

Tvedragt har os adskilt længe;
I sit Vanvid han formoder,
At med egen Haand han myrdet
Har sin bedste Vaabenbroder.“

Glædestaarer Ungersvenden
Græd, da disse Ord han hørte.
„O, saa kom da til min Fader,
Hvis ham end ei Døden rørte!“

Begge skyndte sig tilbage.
Kan du vel paa Haabet bygge,
Sigismund? Der gaaer, som Kæmpe,
Manden med en dobbelt Skygge.

Nattefuglen hæsligt skriger,
Froen er i Kiæret vaagen.
Men nu see de Borgen hisset
Titte frem af Morgentaagen.

„Lad os dog en Omvei tage
For det Crucifix derhenne!
Trappestien vil forkorte
Veien meget. Seer du denne?"

Sønnen undrer sig, men følger;
Ei han Trappestien kiender.
Og nu staae de alt ved Hallen,
Hvor et Lys hos Gubben brænder.

Og sig hurtigt Døren aabner,
Begge de i Hallen træde.
Men den Gamle bleg forfærdet
Styrter fra sit Sengesæde.

„O, min Søn! er det den Redning,
Som din Fader du erhverver?
Menneskenes Arvefiende
Og min Sielefreds Fordærver!"

„Ja, din Arvefiende kommer,"
Skreg den Onde; „stands din Klage!
Pagten har du underskrevet,
Sielen vil jeg med mig tage."

Huult om Taarnets gamle Spire
Hyler atter Tordenværet.
Ravnen skreg i Sky, og Frøen
Qvækked ynkeligt fra Kiæret.

Gyseligt sig Gubben krymped,
Satan slog ham, til han døde.
Blegnet laae han paa sin Leibænk
I den aarle Morgenrøde.

Men fordreiet var hver Mine;
Sonnen ei sin Fader kiendte.
Som en Drøm det forekom ham,
Hvad sig her saa nyligt hændte.

Faderen han lod begrave.
Tegnet staaer endnu i Skove.
Han til Eremit sig vied,
For i Stilhed Gud at love.

Ridderkiortelen han hængte
I sin Hytte hen paa Knagen;
Reqviem han for den Dode
Sang om Natten og om Dagen.

Klokken over Hytten lyder,
Fromt han hæver der sin Stemme,
Lever kun af Urter, Rødder,
Ridderborgen vil han glemme.

Daglig seer man ham at vandre,
Snart i Skoven, snart i Haven.
Bønder fandt det døde Legem,
Og de lagde ham i Graven.

Jægeren paa Frieri og Dyrene som Raadgivere.

(Ideen efter det Tydske.)

En Jæger vilde giftes engang,
Thi gik han ud i Skoven, og sang.
Han kaldte Vildtet; i samme Stund
Der kom saamangen en Han og Hun.
„I trofaste Venner! nu siger, hvordan
Man bedst sig skikker som Ægtemand."

Did vralted i Pelsen den tykke Biørn,
Den Mand var alt Fader til mange Børn.
„Hør!" raabte den Brune, „kun dygtigt brum!
Det giør din Ægteviv spag og stum.
Stærk maa du være, men ogsaa grov,
Det gjøres nødigt til Huusbehov."

„Nei," kurrede Duen, som hisset sad
Og coquetteerte bag Træets Blad,
„Nei, kiælen maa du være, min Tro,
Og næbbes i Maaneskin, som vi to.
Da vorder du først en Ægtemand,
Og lever, som jeg, — af Ærter og Vand."

Af Hulen sneg sig den sultne Ræv,
Herr Mikkel grinte med Snuden skiæv,
Og hvisked: „Vær smidig, listig og klog!
Det gavner dig meer, end Hiertets Sprog.
Min Qvinde forstaaer ei det kiælne Vaas,
Men kysser mig, naar jeg stiæler en Gaas."

Nu saae vor Jæger den snelle Hiort,
Som smutte just vilde bag Løvet bort.
Den var saa galant, den Hver udstak,
Af nyeste Snit var dens brune Frak.
Men Jægeren gos, da dens Horn han saae,
Thi der var sexten Ender derpaa.

Da kom Herr Grævling i samme Stund,
Opjaget af Søvne ved Jægrens Hund.
Han sagde: „Smut under Busk og Green,
Som jeg, paa lave, paa krumme Been;
Og skiender din Kone, da læg dig og sov,
Og sporg ei først, om du maa faae Lov!“

Nu Haren, Herr Lampe, did blev ført;
Med lange Øren han Alt har hørt.
Han sagde: „Min Viv at støie formaaer,
Saa Hørelsen selv paa Haren forgaaer;
Men lange, som Øret, er Been mig og Taal,
Jeg flygter — og trøstes i Bondens Kaal.“

Vildgasen bad ham Vildgaasen ta'e;
Men hende vilde han ikke ha'e.
Fasanen havde for dyrt et Slæb,
Og Sneppen til Kys for langt et Næb.
Een bygged for dybt i Sivets Læ,
Den Anden for høit i det stolte Træ.

Vor unge Jæger faldt næsten i Graad;
Thi Dyrene gave ham slette Raad.
Dog vilde han giftes, og Plas i Plas

Med Hiertet han skød, men aldrig traf.
Diana! hielp paa vor Jægers Sag;
Thi ellers han jager til Dommedag.

Juveelhandleren.

See, den yndige Charlotte,
Vilhelms Datter, Landgrevinden,
Sad i Haugens kole Grotte
Taus med Haanden under Kinden.
Alt med Danmarks Drot forlovet,
Femte Christian Oldenborg, —
Støtted hun til Haand sit Hoved,
Ei aldeles uden Sorg.

Stærkt hun længes ham at kiende,
Har sig tidt ham forestillet.
Han har lovet snart at sende
Hende sit veltrufne Billed.
Dog — let smigre kan en Maler;
Smuk ham kalder vel hver Mand,
Men hvad Folk saaledes taler,
Ogsaa Smiger være kan.

Som hun sidder saa i Tanker,
Yndig i de hvide Klæder,
Det paa Havedøren banker,
Og en høvisk Mand indtræder.

Med af Saffian en Kasse
Har han under Armen bragt;
At han er af Borgerklasse,
Vidner den beskedne Dragt.

Diet stivt paa hende skuer,
Og imens han henrykt stirrer,
Mere stærkt hans Die luer,
Saa Fyrstinden det forvirrer.
Han er smuk. Hun sagte sukker,
Mens han kiækt paa hende seer,
Dybt og underdanigst bukker,
Melder sig som Juveleer.

Nu de hvide Fingre satte
Stenene med klare Kanter.
Hvilke kostelige Skatte,
Blodrubiner, Diamanter!
Hvilken Herlighed! Men kiøbe
Sligt, ei haaber hendes Sind;
Hendes Miner Tvivlen røbe,
Da Landgreven træder ind.

Lidet han sin Datter trøster,
Da han seer den sieldne Vare.
Gnavent han paa Hovdet ryster:
„De Karfunkler er for klare.
Knap en Konge kiøbe kunde
Dem, hvis han af Sligt var Ven;
Men Landgrever ingenlunde.
Tag kun Stadsen med igien!“

Juveleren dybt sig bøier,
Uden dog sig bort at vende:
„Hvis Fyrstinden det fornøier,
Da tilhører Stadsen hende.
Hendes Beiler med de Sager
Sendte mig fra danske Hiem;
„„Hvis Charlotte det behager,““
Sagde han, „„giv hende dem!““

„Du fra Femte Christian kommer?“
„Jeg er sendt med hans Foræring.“
„See vi ham da snart i Sommer?“
„Først opfyldes en Begiering:
Han Fyrstinden sende skulde
Jo sit lignende Portrait,
At den Yndige, den Hulde
Beileren kan kiende ret.

Billedet jeg ogsaa bringer;
Kongen følger hurtigt efter,
Thi hans Kiærlighed fik Vinger,
Og den eier Alfekræfter.“
„Borger! — du dig Borger kalder?“
„Hav for Eligt kun ingen Sorg!
Jeg er, selv naar Masken falder,
Borgeren af Oldenborg.

Jeg har holdt, hvad jeg forjetted,
Paa Charlotte venter Kronen;
Hvis hun synes om Portraitet,
Vrages heller ei Personen.

Diamanterne, jeg byder,
Er kun Legetoi og Tant;
Hendes Skionhed, hendes Dyder
Overgaae hver Diamant."

Ivan Wasiliewitsch.

Vel Tigren er et grusomt Dyr,
Og sarl er Klapperslangens Gift;
Dog ved dens Rangle Faren flyer,
Rovdyret frygter Blikket stivt.
Et Blik af en udødlig Aand
Kan tamme Loven, som det seer;
Kun Menneskets ei fiender Baand,
Naar Menneske det er ei meer.

Ivan Wasiliewitsch var slig
En Tiger i en Mandeham;
Hans Kongestol var bygt paa Liig,
Mod ham var selv en Nero tam.
Nero ved Myrderi var glad,
Han slagted gierne Mand og Viv;
Men Ivan sloised By og Stad,
Det var hans bedste Tidsfordriv.

Engang imod en Stad han drog,
Hvis Dristighed hans Hovmod traf;
Nu hoit hans usle Hierte slog,
Og glædte sig til rædsom Straf.

Halshugges, spiddes, koges der
I Olie skulde Barn og Mand,
Og Qvinder skiændes af hans Hær,
Og Byen slettes ud med Brand.

Som Katten leger med en Muus,
Der sprætter i dens skarpe Klo,
Saa skued han paa Taarn og Huus
Fra Leiren stolt og skadefro.
Han vented alt den bange Flok,
Som trygled om en skaansom Dom;
Han vented den ved Bødlens Blok —
Men Aftnen svandt, og Ingen kom.

Men Natten kom, den sorte Stund,
Der luller ind alt Liv til Død;
Den skulde skienke sidste Blund
Til dem, der vented Gravens Skiød.
Dog Livet i den sidste Nat
Selv giorde Mulm til høilys Dag,
Og Fakler blev paa Volden sat
Ved Psalmesang og Klokkeslag.

I Kirken stimled Sværmen ind,
Om Redning var der intet Haab,
Med ængstligt Blik og kalket Kind
Istemte de til Gud et Raab.
De knælte for hans Altar ned,
Mens Taaren brændte, Hiertet slog;
Den evige Barmhiertighed —
Til den de deres Tilflugt tog.

Og Moder kysſed elſkte Son
Med Krampetræk for ſidſte Gang;
Forlovede den ſidſte Bon
Af Pſalmebog tilſammen ſang.
Og gamle Venner, Ægtefolk
Laae Bryſt ved Bryſt, ſad Haand i Haand.
Kun Orgelet var Smertens Tolk —
Med Troſt nedſteg den Helligaand.

Ivan ſtod hisſet i ſin Hær;
Han hørte Kirkeklokkers Klang,
Og ſtundom viſted ham et Vær
Hid Toner af den fromme Sang.
Som Kæmpe Kirketaarnet ſtod,
Høit opſtrakt over lave Vold,
Sin Himmelroſt det høre lod,
Og trued ham, den onde Trold.

Og over Hær og over By
Af Stierner Himmelen var fuld;
De Tuſindaarige, ſom nye,
Nedſendte deres Straaleguld.
Og over Himlen, ſom et Sværd,
Mod Ivan foer et Stierneſkud —
Da gos Tyrannen for ſin Færd,
Hans Raſen ſvandt, han aned Gud.

„Nei," raabte han forfærdet, „nei!
Nu er der myrdet, ſlagtet nok.
Mit Hevnens Sværd afſtumper jeg
Paa denne haarde Klippeblok.

Woiwoder! sætter jer til Hest,
Og følger mig. Nort er min Siæl.
Fortvivlelsernes Høitidsfest
Har giort mig Boddeløxen fæl."

Og Staden han tilgav, hans Bud
Var Naade for den bange Stad.
Saa troede Czaren nu paa Gud?
Til Viisdom vendte sig hans Had?
O, nei! et Stiernesku kun slog
I kolde Hierte, flygtigt, brat;
Men Fremtidshaabet det bedrog,
I Hiertet snart var atter Nat.

Hvor sørgeligt paa denne Jord,
At Een tidt volder Manges Død!
Men Faren er dog ei saa stor,
Selv Skyld er Tiden i sin Nød.
Slig blodig Dievel, sendt fra Hel,
Hos ædelt Folk ei trives kan;
Og hvor ei findes først en Træl,
Der findes aldrig en Tyran.

Tanhuser i Venusbierget.

Tanhuser var en Ridder skion,
En mægtig Greves ældste Søn,
Saa hevisk og forvoven.
Som Minnesanger tidt han gik
Med Strængeleg, med Tankeblik,

Ved Fieldet hiſt i Skoven;
Der tænkte han paa Kiærlighed,
I tykke Granelunde.
Udgrunde
Vil Ynglingen dens Herlighed.

Da mødte ham paa eenſom Vei
En nordiſk Fee, og hun hed Frei.
Som Sang var hendes Mæle;
Lidt var kun Liliekinden rød,
Men ſom en Fos Guldhaaret flød
Rigt ned til hendes Hæle.
Med Øine ſtore, himmelblaae,
Hun vil hans Hierte ſaare
Med Taare
Hun paa den ſkionne Sanger ſaae.

„Elſkovs Natur du kiende vil?
Mig hører Kiærligheden til,
Jeg dig den aabenbarer:
Du nyder intet Øieblik,
Men tænker kun paa hvad forgik,
Og Nydelſen er Farer.
Hvor ei du ſeer den elſkte Mø,
Er Verden dig et Fængſel;
Af Længſel
Du lever ſødt, til du maa døe."

„Dertil har jeg ſlet ingen Lyſt,"
Gienſvarte med et trodſigt Bryſt
Ungſangeren i Skyggen.
Da hen ad Moſetaagens Kant
Hun ſom en Ellepige ſvandt,

Og vendte flux ham Ryggen.
„Hvis Kiærlighed ei Andet vil;
Hvis den ei Lykken bragte —
Foragte
Jeg maatte dette Giøglespil."

Han gik omkring, og saae sig om,
Til et Madonnabilled kom
Paa Veien ved en Kilde.
Den hellige Jomfru, from og god,
Der med den lille Jesus stod
I Maaneskinnet silde.
Og i Capellets stille Læ
Den unge Ridder knælte.
Da mælte
Maria fra det malte Træ:

„Jeg Gaaden, Søn! dig løse vil;
Mig hører Kiærligheden til.
Saadan den først blier gyldig:
Lyksalig, salig, evigstor —
Som her — naar til et himmelsk Noer
Den yttrer sig uskyldig.
I Barnet elsker du din Dyd —
Din Viv — Gud i det Hele.
Og dele
Du skal paa Jorden Englefryd."

„Maria! Jomfru reen og klar!
Jeg vover ei at give Svar
I Støvets tunge Lænker;
Men du, som selv i Maaneskin
Seer Menneskет i Hiertet ind,

Du veed vel, hvad jeg tænker."
Han mumled, mens han iilte bort:
„Nei! før vi Engle bleve,
Vi leve.
Det korte Liv mig ei forkort!"

Han gik, og tænkte paa Bedrift;
Da Klippen aabner brat ſin Rift,
Og viſer ham en Hule,
Hvor Vedbend hænger tykt og grønt,
Og hvor en ſnever Indgang ſkiønt
De friſke Roſer ſkiule.
Men før til Hulen iler han,
Mens Natteſtiernen blinker,
Ham vinker
Fra Stenen hiſt en gammel Mand.

Fiirſkaaren ſidder Gubben der.
„Tanhuſer! bliv; jeg har dig kiær.
Let kan et Uheld hænde.
Jeg dvæler tro paa Stenens Blok,
Og varer daarlig Ungdomsflok,
Som vil i Fælden rende;
Som prøver paa en farlig Daad,
Naar Satan vil forføre.
Laan Øre,
Foragt ei den Erfarnes Raad!"

Forundret under løvfuld Elm
Ham Svenden ſeer med Harniſk, Hielm
Kulſort; men graat er Haaret,
Hans Anſigt redeligt og godt,
Men dødligt blegt, og Skiægget graat

Og ned til Bæltet baaret.
Han vinker med sin store Haand,
Og venligt smiler Diet.
Nedbøiet
Den Gamle ligner fast en Aand:

„Ih nu, min Søn! hvad er det meer?
Trofasten Eckart her du seer.
Jeg var en Ven i Live
Af Mennesker, som Gud mig bød;
Og efter gamle Ridders Død
Jer Ven han vil forblive.
Husk, hvad Maria dig har sagt,
Du flux tilbagevende,
Lyd hende,
Og giv paa Gubbens Varsel Agt!"

Da viser sig ved Hulens Dør
En deilig Qvinde; lange Slør
Hang hende ned ad Nakken.
Men ikke skiules Hals og Arm,
Og heller ei den fulde Barm.
Hun vinker ham paa Bakken.
„Kom ind, Tanhuser! kom, o kom!
Kan dig tilbageholde
Den kolde,
Kraftløse Gubbes Alderdom?"

Flux lyder Svenden hendes Ord;
Men før han ind ad Døren foer,
Mon Handsken til ham kaste
Fra Stien ved den aabne Dør,
I sorten Rustning, bleg som før,

Herr Eckart hiin Trofaſte.
„Tanhuſer! der, min Handſke tag,
Og ſlip den, naar du kiedes,
Da ledes
Du atter ud til Herrens Dag."

Han binder Handſken ved ſit Sværd,
Sig ſkynder til en farlig Færd.
Han ikke Qvinden kiender;
Men tydeligt han kunde ſee
De runde Brysters hvide Snee
Og hendes trinde Lænder,
Og Diet, ſom en Stierne lys,
Naar den i Mørket lyſer.
Han gyſer,
Men tykkes godt om dette Gys.

Fru Venus har, en hedenſk Qvind,
Ham lukket dybt i Bierget ind
Til fule Vellyſtglæde.
Hun før Gudinde ſig har kaldt,
Men Chriſtus hendes Magt har qvalt;
Dog fik hun her ſit Sæde.
Ved Boleri og Sandſefryd
Let Saligheden miſtes;
Dog friſtes
Maa Dyden, for at vorde Dyd.

Nu er han der, og Venus ſkiøn
Tiltaler ham: „O, Ridderſøn!
Laan længer ei dit Øre
Til Sværmeri, til Hykleri,
Og lad dig ei paa Livets Sti

Af Alderdom forføre.
I Qvinder elsker man ei Børn,
Henrykkes ei af Længsel
I Trængsel,
Og sprætter som en stækket Ørn.

Til Nydelser jeg dig har bragt;
Den Ild, jeg i dit Bryst har vakt,
Skal Drøvelsen ei slukke;
Forladt og ene du ei gaae,
Den Rose, som dit Die saae,
Den skal du ogsaa plukke.
Hver Dag paa ny den springer ud,
Hvor Grenen den har baaren;
Som Vaaren
Dig blomstrer frisk igien din Brud."

Hvor længe her Tanhuser gik,
Han selv ei vidste. Sød Musik
Ham fryder og henrykker,
Og lækker Spise, bedste Viin,
Og Bolstrene med fine Lin,
Og Blomster Væggen smykker.
Men Himlens Hvælving ei han seer;
Og Glæden, som han nyder,
Den fryder
Tilsidst ham næsten ikke meer.

„Man ei blot Glæder nyde vil;
Jeg trænger til et Ridderspil,
Til Vaabenleg at øve."
„Tanhuser! nei, det gaaer ei an,
Ei Bierget du forlade kan,

Hos Venus maa du tøve."
„Jeg vil til Herrens Altar gaae."
Da Roſernes Forſvinden
Af Kinden
Paa bange Venus Svenden ſaae.

„I Fald du være vil min Ven,
Nævn ikke mig det Navn igien!
Kun Venus maa du dyrke."
„Du giør mig til en Riding ſvag;
Flux bring mig ud til Herrens Dag!
Her taber jeg min Styrke."
Da Biergets Piger alle loe,
Og gav ſig til at dandſe
Med Krandſe;
Dog dandſed ei de Svenden fro.

Han føler ſig forraadt, forladt;
Da vaagner han en Midienat,
Og griber efter Sværdet,
For vild i Raſeriets Harm
At ſtode det i Venus' Barm;
Det hang ved Hovedgierdet.
Da kan han ud ei Klingen faae,
Den naglet er til Skeden.
„Her Freden",
Mildt ſiger Venus, „dyrkes maa."

Med bange Sixl og nedtrykt Aand
Paa Bryſtet lægger han ſin Haand —
Da føler han ſig treſtet.
Det ſidſte Haab ei reent forſvandt,
Thi — Eckarts Handſke, han den fandt,

Han har den end paa Brystet.
Paa Jorden kaster han den glad;
Da hører han en Susen,
Med Brusen
Sig skiller Klippevæggen ad.

Han kiender Skoven seent i Dvæld,
Han iler hen til det Capel,
Hvor først han sig forvilded,
Og hvor i Aftnens Herlighed
Maria talte til ham ned
Med Varsel fra sit Billed.
Men — ei han troer sit Die ret:
Maria var fra Lunden
Forsvunden,
Og nøgent stod det sorte Bræt.

Til Aaen han fortvivlet gaaer;
Men da han der ved Bredden staaer,
Da fast i Knæe han synker:
Han skuer i det stille Vand
Et Billed af en gammel Mand,
Graahaaret og med Rynker.
„Er det mig selv? Ja, sikkerlig!
Som jeg, sin Haand han vender.
Jeg kiender
Det Ansigt; Gud forbarme sig!

Som Drøm forsvandt min Ungdomsvaar,
Mig tykkes, jeg var her i Gaar;
Men Helved har mig giekket.
Kun stivt min Fod jeg flytte kan,
En gammel, en udlevet Mand,

Min Isse — sneebedækket.
Men før jeg Helved hører til,
Og vandrer til de Døde,
Min Brøde
Med Anger jeg forsone vil.

O, Eckart! kom til Hielp du mig,
Bønfaldende jeg kalder dig.
Her sad du jo paa Stenen.
Forgieves lyder dog min Røst.
Ak, har du meer ei mindste Trøst?
Har du dig skiult bag Grenen?
Nei! Handsken der igien jeg seer."
Han greb den, hvor han fandt den —
Da svandt den;
Hans Die saae den aldrig meer.

„Til Nabokloſteret jeg gaaer,
Og aabenbare Skrifte staaer,
Mit Gods skal Klostret raade." —
„Du Venusboler, syndig, fæl!
Du Nædsel for hver Christensiæl!
For dig er ingen Naade.
Ei Land er dit, ei Borg er din,
Som du maaskee formoder;
Din Broder
Længst kalder Eiendommen sin.

Kun Paven dig tilgive kan;
Men langt, langt borte hersker han,
Til ham du ei kan komme,
Thi høi er Alpen, Farten lang,
Og Luften qvalm, og Stien trang,

Og snart din Tid er omme." —
Giensvared Gubben: „For i Grav
Jeg gaaer — mig skrækker Graven —
Til Paven
Jeg vandrer med min Pilgrimsstav."

Han skar en Stav i Skovens Vraa,
Og strax han gav sig til at gaae,
Med Som han Skoen hærded,
Og taus med fast vanvittigt Smiil
Afsted han vandred, Miil paa Miil,
Ham Længden ei forfærded.
Men stærkt af Angst hans Hierte leed
For Paven, sidste Dommer.
„Nu kommer
Det an paa hans Barmhiertighed."

Han mærked ikke qvalme Luft,
Han mærked ikke Rosens Duft,
Ei Vinden, naar den kolte;
Han skiltes kold fra Fædreland,
Han hilsed ingen fremmed Mand,
Han ingen Lindring følte.
En Tanke stod i Hiertet fast
I Eensomhed, i Vrimlen:
„Vil Himlen
Tilgive mig min Synd og Last?"

Tilsidst han stod ved Reisens Meed,
Ved Vaticanets Herlighed.
San Pietro stolt sig hvælved.
Urbanus han i Purpur saae
Med treleds Pavekrone paa,

Og knælte ned, og ſkiælved:
„Du, ſom af Petrus Nøglen har!
Som løſe kan og binde!
Forſvinde
Lad nu en angret Brøde ſvar.“

Urbanus raabte med Foragt:
„Man har mig alt din Brøde ſagt.
Ja, hvis du havde hærget.
Med Vold og Mord — en gruſom Mand
Endnu dog Chriſten være kan.
Du var i Venusbierget,
Du dyrket har en hedenſk Gud;
Og var derom forvisſet,
At hisſet
Dig træffer Hevnens ſtrenge Bud!“

Tanhuſer ſank ved Pavens Ord
I Stov; og i hans Hierte foer
En Gyſen ſom af Døden.
Chordrenge ſkiønt, ſom Engle, ſang,
Men ei han hørte Stemmens Klang,
Han ſaae ei Morgenrøden.
„Forbandelſe dig Himlen gav,
Gud vil dig ei forlade,
Før Blade
Udſpringer af din tørre Stav.“

Nu laae han der i Kirkens Skiød;
Den blege Pilegrim var død.
„Udkaſter ham i Kulen!
Han faaer ei ærlig Jordefærd,
Han er ei Siælemeſſe værd,

Han var i Venushulen.
Forbandelsen ham Himlen gav;
Gud vil ham ei forlade,
Før Blade
Udspringer af hans tørre Stav."

Man vilde kaste ham i Muld —
Da var hans Stav af Blade fuld,
Af Roser, hvide, røde,
Som fyldte store Kirkes Luft
Med sød og med en himmelsk Duft.
Da Englestemmer lode:
„Med Herrens Ubarmhiertighed
Skal Mennesker ei true.
Kun skue
Kan han i alle Hierter ned."

Götz von Berlichingen og Smeden.

Om gamle Götz med Haand af Jern
Vi hørte Göthe sjunge;
Ham nær, skiøndt dog i Tiden fiern,
Stod Digteren hiin unge.
Men hvordan Götz Jernhaanden fik,
Det Ingen kom for Øre,
Det Sagn i Tidens Strøm forgik;
Men det fik jeg at høre.

See, Smedens Esse ganske nær
Stod Borgen, mellem Lunde.

Ham Ridderen saae daglig der,
Og godt ham lide kunde;
Thi Roes fortiener vel den Mand,
Hans Virken er ei ringe,
Som med sin tunge Hammer kan
Malmet hiin stærke tvinge.

Dog var ei Lykken Smeden huld,
Ham Skiebnen haardt har prøvet,
Hans Hammer Mynt ei slog af Guld,
Alt har ham Krigen rovet.
Da Götz engang fra Kampen drog
Med Byttet, op ad Bakke,
Han venlig ind til Smeden tog,
Og tog hos ham til Takke;

Betalte godt. Et Kys paa Kind
Saa gav han Smedens Datter;
Men Manden kiendte Riddrens Sind,
Og ei Mistanke fatter.
Dog halv bedrøvet tænker han:
„Slig Helt i kraftig Vælde,
Du gode Gud! hvorledes kan
Hans Godhed jeg giengielde?“

Den tappre Götz drog Ærens Vei
Med ridderlige Klinge.
Men altid kan man Seiren ei
Hiem med til Borgen bringe;
Med Haand, afhugget fra sit Led,
Engang han drog tilbage.
Da Sligt erfoer den gode Smed,
Da standsed han sin Klage.

„Den tappre Götz er sær forstemt,
Hans Haand ham monne brøste;
Jeg har ei hans Velgierning glemt,
Og jeg skal nok ham trøste.
Igien mod Fienden som en Mand
En Dyst han snart skal vove."
For Grubleri ei næsten kan
Om Natten Smeden sove.

Dog Tanken, Kløgten er ei seen,
Hans Grublen Trøst har funden.
Nu sover Smeden, som en Steen,
Og Sorgen er forsvunden.
I Essen blæser Bælgen nu,
Der banker liden Hammer.
„Jeg atter lystig giør hans Hu,
Forjager al hans Jammer.

Bedrøvelsen skal stande fiern,
Og han skal Hielpen signe.
Men ei saa let kan man med Jern,
Natur! dig efterligne.
Hvor kunstigt Fibrene sig snoe,
Og sig tilsammen flette!
Guds Kunst staaer over alle jo.
Dog finder jeg det Rette."

Engang i Sorgens mørke Stund
Kom Götz fra Skovens Grene,
Alene, fulgt blot af sin Hund;
Forladt han gaaer alene.

Paa Smeden han veemodig seer:
„I Balgen ruster Klingen;
Du gode Smed! du seer ei meer
Gotfred von Berlichingen.

En stakkels Krøbling, o hvis Harm
Man spotter, spotter Vaanden!
See Stumpen her, min høire Arm!
Der sad mig Heltehaanden.
Det skiønne Kunstværk, som mig Gud
Har til mit Haandværk givet,
Jeg misted ved hans strenge Bud.
En Spot nu blev mig Livet."

„Herr Ridder! slaa jer kun til Taal;
Bedrøvelsen jeg ender."
Fra Væggen Smedden tog af Staal
En Haand med stærke Spænder,
Og raabte: „Nu forsvandt jer Harm,
Snart atter Mod I fatter.
Spænd denne Tingest til jer Arm!
Der har I Haanden atter."

Dybt føler Riddren Gavens Værd,
Og Gaven er ei ringe,
Thi med sin Haand af Jern sit Sværd
Kan han fortræfligt svinge.
Dog — vistnok ei som lette Vaand,
Ham Øvelsen maa lære;
Thi tunge Sværd og tunge Haand —
Hans Arm maa begge bære.

Nu gaaer Herr Götz i Skoven om,
For Haanden at forsøge,
Og prøver Kraften, hvor han kom,
Paa Egetræer og Bøge.
Og Grenen faldt ved hvert Forsøg,
Hvor Eggen ind han sætter;
Han vandrer under Eeg og Bøg,
Som om han fældte Jetter.

Nu iler han fornøiet hiem
Fra de nedhugne Bøge;
Men før han drager længer frem,
Vil Smeden han besøge.
Da hører han fra Skovens Høi
Høit Manden paa ham kalde;
Fra Huset lyder der en Støi,
Som skulde Huset falde.

En Nabojunker ung og fræk
Vil røve Smedens Datter.
„Min vene Mø! forjag din Skræk,
Snart jeg dig trøster atter."
Til Fadren raaber han: „Du seer,
Til Hielp dig kommer Ingen.
Ei frygter jeg din Tilflugt meer,
Herr Götz von Berlichingen."

Da raaber Götz: „Det Ridderspil
Skal ikke vare længe;
Endnu har Gotfred Kræfter til
At tugte kaade Drenge."

Fræk prøved Junkeren den Leg,
Men sank for Heltens Vælde;
Den Helt, som fældte Bøg og Eeg,
Kan let en Junker fælde.

Ei Roveren gior meer Fortræd;
Og Götz sit Die fæster
Paa Smeden rørt, og raaber: „Smed!
Din Haand er værd sin Mester.
Naar Kunstneren hos Helten böer,
Og sluttes Vennepagten —
Da twinge de den hele Jord,
Da modstaaer Intet Magten.“

De to Rovere.

To Rovere drog vidt omkring i Isdelandet,
Til alle Qvinders Skræk, af Mændene forbandet.

Ildgierninger man saae dem overalt bedrive,
Og tidt af Kaadhed blot de monne Folk aflive.

I Orkenen dem fiernt de skumle Klipper skiule;
Retfærdighedens Sværd ei naaer til deres Hule.

Saa frygtelig er ei bag Krattet selv en Tiger,
Thi den sig dog paa Rov først ud om Natten sniger;

Men disse Tvende gik med uforskammet Haanen
Til Mord ved høilys Dag, og kaldte Solen Maanen.

Og dog — endskiøndt dem Hverv, Misgierninger forbinde,
Et meer forskielligt Par paa Jord var ei at finde.

Thi skion den Ene staaer i herlig Ungdomsalder,
Et gyldenlokket Haar ham ned om Skuldren falder.

Og Diet er saa stolt, som Løvens, naar man drikke
Den seer uskyldigt Blod — fordi den veed det ikke.

Den Gamle, mener han, han sønlig tro bør tiene,
Sin Fader, Gubben, der stærkt ligner en Hyæne.

Han har opdraget ham til blindt sig at adlyde.
Fra tidlig Barndomstid saae Drengen Blodet flyde.

Og Fadrens Grusomhed i Blod han monne køle,
Før tænke kunde han, og før han kunde føle.

Af Vane gaaer han i Forbrydelsernes Lænke,
Kun lunkent føler han, og lidt kun kan han tænke.

Men tidt om Aftnen dog, naar Solens Straaler siunke,
Der gløder i hans Bryst en menneskelig Funke.

Det tykkes ham, som om hans Fader ham bedaarer;
Paa dugget Blomst han seer med Diet fuldt af Taarer.

Og naar han seer en Orm i Blomsterknoppens Hierte,
Han føler i sit Bryst en uforstaaet Smerte.

„Der Forskiel, synes mig," til Faderen han siger,
„Er dog paa Mennesket og paa en blodig Tiger.

Selv Tigren see vi kun paa andre Dyr sig snige,
Men ei paa Tigren selv, han skaaner sine Lige."

„Skaan dine Lige kun!“ skreg Faderen, „og længe
Det varer ei, før dig din Ligemand vil hænge.

Da hielper det kun lidt, du svagt og modløst græder.
Skynd dig at æde ham, min Søn! før dig han æder.“

Imens de saadan stod, da høres der en Brimlen
Af Mennesker, og hid der iles i en Stimlen.

Ei Roverne faae Tid at flye til deres Hule,
Men i et gammelt Træ bag Lovene sig skiule.

En ung og deilig Mand, med Haaret skilt i Panden,
Hvis høie Blik foreent har Hiertet og Forstanden,

En Tale holder der med klare Røst i Brimlen,
Der tykkes Alle, som den lød til dem fra Himlen.

Men skiondt han byder dem de bedste Himmelskatte,
Enfoldig Talen er, Enhver den let kan fatte.

Da Taleren gaaer bort, og Sværmen dem forlader,
Med Gysen Sonnen sig bortvender fra sin Fader.

„Du seer mig sidste Gang!“ udraaber han forfærdet.
Da drager snysende den gamle Rover Sværdet,

Og hugger efter ham med Dræberen, den tunge;
Men let undviger ham den Smidige, den Unge.

Til Templet Sonnen gaaer, hvor Hymner Folket siunger;
Men betle maa han der, for ei at døe af Hunger.

Da kiendes han engang, en Morder fuld af Laster.
I tunge Lænker man ham ned i Fængslet kaster.

Men da han til sin Død gaaer hen ad Byens Gader,
I Lænker, ganske nær, gienkiender han sin Fader.

„Jeg seer dig dog engang endnu, det maa du sande,
Min Søn! — for dybt dig ned til Helved at forbande.

I Fald du havde mig ei trodset, frygtet Bøden,
Saa vandred begge vi nu ei til Piinselsdoden."

„O, Fader! seer du hist den fromme Mand, som træder
Os nær med Korset?" — „Ja, jeg seer ham, den Forræder!

En kraftig Rover var endnu du, stolt forstokket,
I Fald han havde dig ei med sit Ord forlokket."

„O, jeg skal døe med ham, med ham til Døden vandre!
Det jeg langt heller vil, end leve med de Andre."

Alverden kiender nu, hvad meer sig har tildraget,
At Jesus Christus ham til Himlen med har taget.

Et ædelt Hierte han i Synderen erkiendte,
Der bøiet paa sit Kors med Tro sig til ham vendte.

Han synded som en Blind, et Barn, og kysed Riset,
Der straffed ham; og foer med Gud til Paradiset.

Stimanden.

En Ungersvend gik stærk og tryg,
Med Stav og Bylten paa sin Ryg,
Ad Biergets Sti;

Men først da han var klavret op,
Blev fra den høie Klippetop
Udsigten fri.
Han glædtes over Dal og Elv;
I Vaarens ungdomsfriske Dage
Han blomstred selv,
Og vendte siungende tilbage.

Som ned han steg ved Klippens Rand,
Paa Veien mødte ham en Mand,
En Jæger stærk;
To Flinter han paa Skuldren bar,
Og over Panden var et Arr,
Vel Kampens Værk.
Lidt skummel saae den Jæger ud.
Det ei den Unge
Blev vaer; han tænkte paa sin Brud,
Og han blev ved at siunge.

Med Knokkelhaandens stærke Tag
Ham ønskte Jægeren: „God Dag!“ —
„God Dag igien!“ —
„Hvem er I, om jeg spørge maa?“ —
„Skiøndt før vi ei hinanden saae,
Jer gode Ven.
Jeg kalder hele Verden Ven:
Helt, Borger, Bonde.“ —
„Saa er I altsaa Hvermands Ven?“ —
„Nei, Fiende har i mig den Onde.“

Ad Stien hen de sammen gik,
Og tidt faldt brune Jægers Blik
Paa Svendens Dragt,

Og paa Demanten reen og klar,
Som han i Ring paa Fingren bar.
„Tag jer i Agt;
Her oves mangt et Roveri.
Man skal ei frygte;
Men Veien her er ikke fri,
Den har et farligt Rygte.

Heel kostbar vist er denne Ring." —
„Ja, Jæger! der er Ingenting,
Som den, mig kiær." —
„Det er en sielden Diamant,
Den kaster rigt fra slebne Kant
Sit stærke Skiær." —
„Jeg Ringen af min Pige fik;
Men skiondt den funkler,
Tro mig dog, Henriettes Blik
Demanten selv fordunkler."

Som saa de gik ad Stien ned,
Paa Kildemosset Jægren gled,
Og havde brat
Ham Ungersvenden favnet ei,
Da var han styrtet Dødens Vei
I dybe Krat.
„Min gode Ven! tag jer i Agt.
Man maa ei frygte;
Men I har selv om Veien sagt:
Den har et farligt Rygte."

Med selsomt Blik hiin paa ham saae:
„I Fred du nu din Vei kan gaae,
Du Yngling god!

Du frelste mig fra bratte Død,
Jeg farver ei min Daggert rød
Med Frelserblod.
Farvel, farvel! Nu er vi qvit:
Du skjenkte mig paa Klipperanden
Mit Liv; jeg her dig skjenker dit."
Saa taled — og forsvandt den Anden.

Gioglerne.

Til en Stad, som var rig ved sin Handel og Havn,
Men hvor Spidsborger altid blev bister
Paa hver Fremmed, der kom blot med Kunstnerens Navn,
(Hovmods retteste Navn er: Philister),
Drog til Liniedands en fornøielig Flok,
Ved Placater den Byen lod vide,
At, naar Dandsen var endt, den som Menneskeblok
Vilde staae i en spids Pyramide.

Og hver Spidsborger følte sig dybt indigneert,
Han ei brødløse Kunster belønner;
Men den Ungdom, den Ungdom, den tænker forkeert!
Der i Byen var Døttre med Sønner,
Og de Piger fornøied den smidige Svend,
Og de Sønner vel Smag kunde finde
(Hver af morende Kunst en usigelig Ven)
I den yndige Hest=Dandserinde.

Og saa kom de hver Aften, og fyldte det Huus,
Hele Skaren til inderlig Gammen;

Men i Vertshuset Gubben, med Øl i sit Kruus,
Kaldte Gjøglere Flokken tilsammen.
„Vi maae see i en Hast at faae Ende paa Sligt,
Og til Raadet indgive vor Klage.
Alt min Søn skrev i Gaar et Beriderske-Digt;
Vi maae strax dem af Byen forjage.“

Men som Gubben gaaer hiem til det Huus, hvor han boer,
Vel for Kølighed hyllet i Kappen,
Seer han Luen, som rød ud af Vinduet foer,
Og i Røg brændte Døren og Trappen.
„Ak, du evige Gud! Alting mistet jeg har,“
Skreg han høit i Fortvivlelsens Tone;
Men en Nabo med Trøst ham beretted: „See, Faer!
Jeg har reddet dit Barn og din Kone.“

Men fortvivlet han stirred til tredie Stok.
„Ha, hvad hielper os Børn vel og Koner?
Med at redde mig dem, troer du, dette var nok,
Uden Banco med Obligationer?
Snart nu brænder mig Alt, som det visnede Straa!“
Han til Brandfolket hidsig sig vender:
„Straalemester! lad Straalen mod Vindverne slaae;
Seer I ikke, hvor diævelsk det brænder?“

Og de sprøited og sprøited, og Trommerne gik,
Og hver Vægter peb høit i sin Pibe;
Men ei Obligationerne Borgeren fik,
Hans Fortvivlelse kan man begribe.
Da saa let som i Dands man paa Gaden hist saae
Gjøglerskaren, som hiem vilde vandre;

Men da Nøden og Faren de kunde forstaae,
Trængte Flokken sig giennem de Andre.

Og paa Skuldrene sprang under lystige Sang
Nu den Ene saa let paa den Anden;
Snart en Menneskestige paa Muren der hang,
Bygget op, hexet hid, som af Fanden.
Og den Øverste Vindvet slog ind, og han tog
Kassen ud af den hvirvlende Lue,
Stod paa Gaden igien, rakte Gubben den hen:
„See, der har I jer hele Formue!"

Selv den dummeste Hest bliver kiælen og mild,
Naar man kloer den bag Øret og klapper.
„I har reddet min Rigdom af frygtelig Ild,
Og, i Sandhed, I viste jer tapper.
Tag den Obligation! jeg er længer ei mut;
Til Belønning I skal den modtage."
„Nei, brug I", var Svaret, „den til Convolut,
Naar til Raadet I sender jer Klage!"

Lang i Ansigtet her Spidsborgeren stod,
Han fra Stedet knap Fod kunde flytte.
„Ei foragte man skal det letsindige Mod,
Jeg seer, det kan være til Nytte."
Men Giogleren loe: „Nu jeg ret jer forstaaer;
Skam jer ikke, kom dristig med Ordet:
Lærken agter I ei, naar i Marken den slaaer,
Men naar stegt jer den bringes paa Bordet."

ANMÆRKNINGER.

Side 1: **Sivald og Thora.**] (A) Almeen Læsning af blandet Indhold. Et Ugeskrift. Udg. af L. Kruse. Nr. 3 og 4, Mai 1800. (B) Digte af Adam Øhl., 1803. (C) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (D) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846. I C og D er hver Verslinie gjort en Fod kortere.

— —, Linie 5-6: ſkionne Datter. | Kold ſkyndte han ſig bort til] = B; A:

ſkionne Datter.

Hun elſkte med en Kierlighed ſaa høi,
ſom nogentid en ædel Pige nærte;
han var ſaa ſkion; men oh hans Mine loi!
thi følesløſt og nedrigt var hans Hierte.

Ei blussed det af ædel Kierlighed.
Hvo kunde ſligt hos Laſtens Slave vente?
Med Haan han ſig af Thoras Arme ſled,
da ikke meer hans uſle Flamme brændte.

Forgieves kaldte hendes blide Røſt
den ſkumle Nidding bedende tilbage,
forgieves bævede det omme Bryſt,
forgieves lod den ædle Thoras Klage.

Den Uſle flygtede til

— —, — 8: Der kiobte Trællen ſig] = B; A: med Guld han kiobte ſig

— —, — 13-14: forſvinder. | Da ængſtes han af underlige Nag] = B; A:

forſvinder.

I mørke Vraa, høit under aabne Tag,
ſom ei for Regn hans ſyge Legem giemmer,

der er han ene med sit bittre Nag,
og Kuld og Rædsel skiælver i hans Lemmer.

Bestandig ængstes han af bittre Nag

Side 1, Linie 16: Da seer han hende bleg] = B; A: han seer den Ædle bleg
— —, — 17-18: med sine matte Hænder. | Et sort og betlet Brod indsvøber han] = B; A:
med mavre, runkne Hænder.

„O jeg vil kaste mig for hendes Fod,
oprigtig Anger sone skal min Brøde,
hvis ikke skal den sones med mit Blod!"
Saa huult i Nattens Mulm hans Klager lode.

En Byldt med usle Pialter griber han

— —, — 21: vilde] = B; A: raske
— 2, — 4: ængsteligt] = B; A: skrækkeligt
— —, — 7: ringe] = B; A: uselt
— —, — 8: Han] = B; A: men
— —, — 9: slæber] = B; A: skynder
— —, — 21: sørgelige] = B; A: melankolske
— —, — 25-28: er dog din Sid! osv.] = B; A:
er Eders Sid!"
lod Sivalds bævende og bange Stemme —
„Hvorledes kan I dog ved Midnatstid
til slig en rædsom Handling Jer bequemme?"
— 3, — 1: „Til dette Arbeid er jeg længe vant] = B; A: „Dertil er jeg for længe siden vant
— —, — 2: kiende] = C; A: kiender
— —, — 4-13: ved Sacristiet vandre. | De Dødes Fred osv. indtil: „Hvem", spurgte Sivald] = B; A:
ved Midnatstider vandre."

„Hvem — spurgte Sivald

— —, — 14: „Du] = B; A: „I
— —, — 15: Giensvarte Karlen; „det] = B; A: var Karlens Giensvar — det
— —, — 20: Fra sidst jeg redte her de Døde Senge] A og B: fra sidst jeg rede her de Døde Senge; C og D: Fra sidst her redtes Døde Senge
— —, — 24: spotted hendes stille Klage] = B; A: spottede den Ærmes Klage

— 4: **Vilhelm.**] Siofna for Aaret 1802. udgivet af A.

Øhlenslæger; udkommet i Dec. 1801, andet Oplag 1822: Vilhelm. Romance. — Digtet findes, udentvivl flere Gange, optrykt som Gadevise uden Forfatternavn eller Aarstal.

Side 8: **Kongen i Leire. Efter Goethe.**] (A) Siofna for Aaret 1802 osv. (B) Digte af Adam Øhl., 1803. (C) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (D) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— —, Linie 15: Konning] = B; A: Konge
— —, — 19: ſaare;] A og B: ſaare, C og D: ſaare
— —, — 20: Gieſtebud] A, B, C og D: Gieſtebud.
— 9, — 2: Kun] = B; A: men
— —, — 11-14: Igiennem dybe Taage osv.] = B; A:

Han ſaae det ſtyrte, drikke!
Det mildt under Bolgen leer!
Saa matte ſegned hans Blikke.
Drak ei en Draabe meer!

— 9: **Romance af „Anden April 1801“.**] Anden April 1801. En dramatisk Situation. Af Adam Øhlenslæger. Ne careat pulcra dies nota! Hor. Kbhn. 1802. Side 1—2. Den „dramatiske Situation" udkom i Marts 1802.
— 10: **Siolund.**] (A) Fortællingen Erik og Roller (see Oehl.s Digte, I, 1860, Side 306, i Anm. til Side 34); uden Overskrift. (B) S. Poulsens Nytaarsgave 1804: Siolund; i Anm.: Siden Sielland. (C) Oehl.s samlede Digte, 1823, I. (D) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846.
— 12, Linie 20: Siolund] = B; A: Sielland
— —, — 28: Siolunds] = B: A; Siellands
— 13: **Biergtrolden.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.
— —, Linie 8: Niords Sonner] Anm. i A: Stormene.
— 14, — 24: blodrødt] = B; A: røde
— 16, — 13: Nu gaaer] = B; A: er nu
— 17, — 24: Tre Ellepiger] = B; A: tre andre Piger
— 18, — 26: Banges] = B; A: Ædles
— 19, — 3: Nedſtyrt] = B; A: Og fæld
— 20, — 27: udſpringe] = B; A: udſpringer
— 21, — 7: Fra] = B; A: af
— —, — 22: bæve,] = C; A: bæve

Side 21, Linie 23-24: Jernſtole | De ſpole] = C; A: Jernſtole, | og ſpole
— 22, — 22: Solvervældet] = B; A: Solverqvældet
— —, — 26-27: Til Biælkehuſet I Dalen ile] = B; A: de til den landlige | Hytte ile
— 23: **Hakon Jarls Død.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803: Hakon Jarls Død, eller Chriſtendommens Indførſel i Norge. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823: Hakon Jarl. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845: Hakon Jarls Død. (D) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846: Hakon Jarl.
— —, Linie 3: glimter] = B; A: ſkimter
— —, — 11: knuſer] = B; A: knaſer
— 24, — 20: lyde] = B; A: lyder
— —, — 23: ile] = B; A: iler
— —, — 28: Jeg ſkiænder dog ei] = B; A: saa ſkiender jeg ej
— 26, — 18: Indbryder] = B; A: indbrydes (anført som Trykfeil)
— 27: **Skattegraveren.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.
— 29, Linie 10: brænder] = B; A: ſkimter
— 30: **Løveridderen.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.
— 31, Linie 21: beſtedt] = B: A: beſtæd
— —, — 22: ſom vil mig Livet rove] = B; A: ſom mig mit Liv vil rove
— 32, — 28: Da] = B; A: de
— 33, — 17: hvem] = B; A: ſom
— —, — 27: viſt ſkal hevne] = B; A: viſt hævne
— 35, — 15-16: Borg i rolig Slummer | Hun vogtes af] = C; A: Borg hun roligt ſlummer, | omſkandſet af
— 36, — 20: i] = B; A: med
— 37, — 6: godt] = B; A: vel
— —: **Fugleſængeren.**] Digte af Adam Øhl., 1803.
— 40: **Harald i Offerlunden.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehl.s samlede Digte, I, 1823, og (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845, samt (D) Oehl.s

Digterværker, XIV, 1846; med Udeladelse af sidste Strophe.

Side 42, Linie 3: taus] = B; A: ned
— 43, — 4: Ϳ den] = B; A: den (anført som Trykfeil)
— —: Ellehøien.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823; med et Tillæg af otte Stropher. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845; med det samme Tillæg. (D) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846; uden hiint Tillæg.
— 44, Linie 14: Underværker skal] = B; A: Undertegn her skal
— 45, — 6: man] = B; A: jeg
— —, — 9: os i den aabne] = D; A: os ind i aabne
— —, — 14: spragles] = B; A: spragle
— 46, — 5: Hvis du ei villig mig i] = B; A: hvis nu du ikke med i
— —, — 7: jeg mod i Hu, de matte] = B; A: jeg mod, thi mine matte
— —: Spillerem.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.
— 47, Linie 2: Huus gienlød] = B; A: Herberg lød
— 49, — 2: Mens Alt] = B; A: da alt
— —: Jurabierget.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.
— 51, Linie 2: Ved Afgrundsbredden stod] = D; A: ved Gravens Bredde, stod
— —: Fridleif og Helga.] Digte af Adam Øhl., 1803. — En heeltigjennem forskjellig Behandling af det samme Stof havde Digteren i Juli 1800 leveret til L. Kruses Almeen Læsning, Nr. 13.
— 53, Linie 1: klingend] Orig.: klinkend
— —, — 7: Hil] Orig.: Hel
— 54, — 14: Nidingsmaal] Efter Oehl.s constante Sprogbrug; Orig.: Niddingsmaal
— 55: Guldhornene.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)

Oehl.s samlede Digte, I, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846. — See Oehl.s Erindr., I, Side 188.

Side 60, Linie 26: Guldets] = B; A: deres

— 61: **Violsamleren.**] (A) Rahbeks Charis for 1803. (B) Digte af Adam Øhl., 1803. (C) Oehl.s samlede Digte, I, 1823. (D) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846. I C og D kaldes Digtet: Den vanvittige Violsamler.

— —, Linie 8: Nattens] = B; A: Himlens

— 62, — 6: Kold bestraalt] = B; A: koldbestraalt

— —, — 20: indslutte] = C; A: indslutter

— 63, — 6: Sank hun, fulgt af mine Taare.] = B; A: segned hun fra sorten Baare.

— —, — 12: laae] = B; A: var

— —, — 22: med, du Giegode] = B; A: med dig, Giegode

— 64: **Valravnen.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Oehl.s Digterværker., XVII, 1846.

— 65, Linie 3: For Guld en Bølge bort jeg vil ei vælte] = B; A: For Guld jeg ei en Bølge bort vil velte

— —, — 25: i] = B; A: ad

— 66, — 3: rører] = B; A: vender

— 67, — 7-8: ind. Paa Egebord | Den] = B (som dog har did istedetfor ind); A: ind, paa Egebord. | Den

— 68, — 26: tapper] = B; A: ædel

— 69, — 27: Malm] = B; A: Ærts

— 71, — 3: sit] = B; A: det

— 73, — 5: hvisle] A; hvidsler; B og C afvigende

— —, — 6: lyde] = B; A: lyder

— 74, — 3: flamme] A, B og C: flammer;

— —, — 10: styrke mig i] = B; A: staae mig bi i

— —, — 17: holde] A, B og C: holder

— 75, — 21: standse] = B; A: standser

— —, — 22: Purpurlæbe] = B; A: Purpurlæber

— —, — 23: blive] A: bliver; B og C: vorde

— 76, — 9: Vildt hendes Øie] = C; A: Det brustne Øie

— —, — 17: vifte] A: vifter; B og C afvigende.

— —, — 23: smile] A: smiler; B og C afvigende.

— —, — 27: hendes Øie modløst græder] = B; A: hendes brustne Øie græder

— 78: **Harpespilleren ved Posthuset.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Oehl.s

Digterværker, XVII, 1846. I B og C er Digtet stærkt omarbeidet.

Side 78, Linie 3: ſynge for Folket en Sang] = B; A: ſynge en underlig
— 80, — 4: aaben] = B; A: aabend
— 81, — 11: ſtivnes] = B; A: er ſtive
— —, — 12: Godt] = C; A: Dyd
— —, — 24: dit] = B; A: din

— 83: **Rosmer Havmand.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— 84, Linie 6: paa] = B; A: i
— 85, — 5: ſig] = B; A: dem
— —, — 20: Voven] = C; A: Soen
— 86, — 4: Eet] = C; A: Et
— —, — 6: var ſaa rødt ſom Blod] = B; A: lødede med Blod
— —, — 10: ſikkerligt] = C; A: ſikkerlig
— 87, — 1: Da hører jeg ham Harpen] = B; A: Jeg hører ham da Harpen
— —, — 8: Der ſig ſom Luften] = C; A: ſom ſig i Luften
— 88, — 13: Aandedræt er Vind] = B; A: Aande er en Vind
— —, — 25: Tomme] = B; A: Tromme (anført som Trykfeil)
— 90, — 5 og 7: Eſt] = C; A: Er (smlg. Linie 8 og 10)
— —, — 10: Eſt] = B; A: Er
— 92, — 22: breden] = B; A: brede (smlg. Linie 24)
— 93, — 1: bragt dig op paa] = B; A: hævet dig paa
— —, — 15: blev] = B; A: ſprang

— 94: **Anelſen.**] Digte af Adam Øhl., 1803.

— 96, Linie 4: ſtærkt] Orig.: ſtærk

— 98: **Skøiteløberen.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— 99, Linie 7: glimter] = B; A: ſkimter

— 100: **Eventyret i den fremmede Stad.**] (A) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1803, Nr. 39 og 40, den 23de Mai: Eventyret i den fremmede Stad. En Romanze. (B) Adam Oehl.s Poetiske Skrifter, I, 1805. (C) Oehl.s sam-

lede Digte, III, 1823. (D) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

Side 101, Linie 3: Elſkovsſang] = B; A: Minneſang
— —, — 7: kiærligt] = B; A: venligt
— —, — 11: venlig] = D; A: venligt
— —, — 21: Den tredie Dag derhen] = B; A: Den fierde Morgen didhen
— —, — 23: Vindvet] = B; A: Vinduet
— 102, — 7: matte] = B; A: morke (smlg. Side 101, Linie 23)
— —, — 14: Sorgerad] = C; A: lange Rad
— —, — 19: Blyvindvet] = B; A: Blyevinduet

— 103: **Blomſt Underſkion.** osv. **Efter Goethe.**] (A) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1803, Nr. 36 og 37. (B) Adam Oehl.s Poetiske Skrifter, I, 1805. (C) Oehl.s samlede Digte, I, 1823. (D) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846.

— —, Linie 20: Greven.] = B; mangler i A.
— 104, — 1: for] = B; A: forend
— —, — 2: Var] = B; A: da var
— —, — 4: ſender] = B; A: ſpreder
— —, — 25: ſtunder] = B; A: ſtander
— 105, — 18: pænt] = B; A: peent

— 107: **Den første Valpurgis-Nat. Efter Goethe.**] (A) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1803, Nr. 57. (B) Adam Oehl.s Poetiske Skrifter, I, 1805. (C) Oehl.s samlede Digte, I, 1823. (D) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846.

— 109, Linie 8: vi ſkal os] = B; A: vi os ſkal
— 110, — 23: Flammens] = D; A: Flammers

— 111: **Den gamle Kæmpe Cometes.**] (A) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1803, Nr. 64 og 65, den 29de Aug. (B) Adam Oehl.s Poetiske Skrifter, I, 1805. (C) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (D) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (E) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846. I C, D og E ere ti Stropher udeladte, og Overskriften forandret til Kæmpen Cometes.

— 113, Linie 1: Stierners Guld] = B; A: Stierneguld
— —, — 10: Kunſt] = B; A: Gunſt

Side 114, Linie 7: du] = B; A: den

— —: Uffe hiin Spage.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digterværker, XVII, 1846.

— —, Linie 19: mon] = B; A: lod

— 119, — 16: tale] = B; A: taler

— 122, — 21: den] = B; A: det

— 123, — 4: Midien] = B; A: Miden

— —, — 13: Der] = B; A: Som

— —, — 15: Som] = D; A: Er

— 129, — 12: Midt i Elven stod] = B; A: Stod i Elven midt

— 130, — 14: Traadte] = B; A: Traade

— 132, — 9: stor] = B; A: heed

— —: Knud den Store.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digterværker, XVII, 1846.

— 134, Linie 22: Nysgierrig nu hver Hofmand onskte kiende] = D; A: Hver Hofmand onskte nu med Higen kiende

— 136, — 2: tung] = B; A: stor

— —, — 7: Martyrqviden] = B; A: Matyrqviden

— —: Borgridderen.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digterværker, XVII, 1846. I B, C og D, hvor Digtet hedder Ridderspogelset, ere de to sidste Stropher ganske forandrede.

— 141: Skovkirken.] (A) Rahbeks Charis for 1807: Skov-Kirken. (En Romance.) (B) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (C) Oehls samlede Digte, III, 1823. (D) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (E) Oehls Digterværker, XVII, 1846.

— —, Linie 10, og Side 142, Linie 16: Gudbrandsdalen] = E; A: Guldbrandsdalen

— 143, — 1: gamle] = B; A: gamlen

— 144, — 17: svared] = B; A: svarede

Side 144, Linie 21: os ind i tætte Krat] = C; A: os i de tætte Krat
— —, — 22: pludſelig til morke Nat] = C; A: pludſelig paa eengang Nat
— 145, — 3: viſe] = E; A: viſer
— —, — 9: af] = C; A: i
— 146, — 17: ſkinte] = C; A: ſkimted
— —, — 22: det] = C; A: de
— 148, — 9: En Drosſel ſad paa Lyſeſtagens Arm] = B; A: Thi Drosſler ſad omkring paa Stagens Arm

— 149: **Ægirs Gave.**] (A) Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1807, Nr. 81 og 82, den 16de November: Ægirs Gave. En Mythus. (B) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811; (C) Oehl.s samlede Digte, III, 1823; (D) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845; og (E) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846: Ægirs Gave.

— —, Linie 8: om] = B; A: paa
— 151, — 9-10: Da Frigga reiſte | Sig med] = B; A: Sig Frigga reiſte | Alt med
— —, — 19-20: Heimskringla kiender | Den vene Nordens Mø] = C; A: Saa trinde Lænder, | Som hun, har ingen Mø
— 152, — 5: Nornen] = C; A: Rotha
— —, — 10-11: Aſers ſtolte Hær! | Men hvad ſtandſer Livets Magt?] = B; A: J er Livet; men | Hvo begrændſer Livets Magt?
— —, — 12: Det gior Nornens Spær.] = C; A: Hvo nedbryder den?
— —, — 28: Deelte] = B; A: Bruſtne
— 153, — 5: Dines] = B; A: Diens
— —, — 7: mild] = B; A: ſtill
— —, — 10: i] = B; A: af
— 154, — 21: Bragi] = B; A: Ydun
— —, — 22: Da modnes paa] = C; A: Udklækkes af
— 156, — 1-2: Havde Sæmund i ſit Skrift | Daaden] = B; A: Havde Daaden i ſit Skrift | Sæmund

— —: **De tvende Kirketaarne**] (A) Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1808, Nr. 40 og 41, den 19de Mai: De tvende Kirketaarne. En Kæmpeviſe. (B) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811; (C) Oehl.s samlede Digte, III, 1823; (D) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845; og (E) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846: De tvende Kirketaarne.

Side 157, Linie 5: gnaver] = B; A: graver
— —, — 6: haver] = B; A: har
— —, — 7: Smaablomſt] = C; A: ſmaa Blomſt
— 158, — 12: Dannevip] = B; A: Dannervip
— —, — 21: Dotterlil] = B; A: Dotter lil
— —, — 23: ſtrunk og ſtolt] = C; A: ſtout og ſtolt
— 159, — 14: Svende] = D; A: Svenne
— —, — 22: udi] = B; A: i
— —, — 23: Sanningen] = C; A: Sandheden
— 160, — 25: Faldet] = D; A: Falden
— 161, — 13: den] = B; A: hver

— —: **Agnete.**] (A) R. Nyerups Nytaarsgave Idunna, 1812, med følgende Anm.: „Ovenstaaende Digt nedskrev Forfatteren i Paris, som Efterligning af den gamle Folkesang, han for en Del Aar siden havde hørt synge, og hvoraf der endnu vare Reminiscentser i hans Hukommelse. Foruden Digtets absolute Værd har det den relative, at det for Konstdommeren vil være interessant at kunne sammenligne det saavel med den baggesenske Bearbejdelse af samme Æmne, som med begges fælleds Ophav, den gamle Vise om Agnete. R. N.“ (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— 164: **Børnene i Maanen.**] (A) Aglaia En Nytaarsgave for 1810. Udg. ved G. Bonnier: Børnene i Maanen. (En Buggeviſe). (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823, og (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846: Børnene i Maanen.

— 165, Linie 1: Hen] = B; A: Her
— —, — 2: Har] = B; A: Hver
— —, — 12: Born de var] = B; A: Born var
— —, — 15: Men hvor bly] A, B og C: Men bly
— —, — 16: ſmukke] = B; A: nette (ſmlg. Linie 9).
— —, — 18: Did] = B; A: Hen
— —, — 20: Udvælder] = B; A: Udqvælder
— —, — 21: fryde] = B; A: fryder
— —, — 23: Evig ſatte] = B; A: Satte evig
— —, — 28: Bogers] = B; A: Bajers
— 166, — 4: ad] = B; A: paa
— —, — 9: blier] = B; A: blev

Side 166, Linie 11: Muntre du dem altid] = B; A: Munter man dem stedse

— —, — 15: Naar du vorder stor] = B; A: Naar dine Born er stor

— —, — 20: Til din Grav, som til din] = B; A: Paa din Grav som paa din

— —: **Sigrid med Sløret.**] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811: Sigrid. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846: Sigrid med Sløret. I B og C ere de sex første Stropher udeladte. Efter Fortalen til A (see Oehls Digte, I, 1860, Side 297) maae denne og de sex nærmest paafølgende Romancer antages skrevne i Sommeren 1810.

— 170, Linie 4: Blot] Anm. i A: Offer.

— —, — —: hiddragen] = B; A: hiddragne

— —, — 8: dybe] = B; A: brudte

— —, — 13: Tillien] Anm. i A: Gulvet.

— —, — —: Dise] Anm. i A: Gudinde.

— 172, — 26: Igiennembryde] = B; A: Igiennembryder

— —, — 28: Græsset] = B; A: Grontet

— 173, — 11-12: at hele Foraarslarven | Er Freias Fiæderham i Regnbuefarven.] = C; A: at Dækket som hun skuer, | Er Freias Ham farvet i Heimdals Buer.

— 174, — 19: ved] = B; A: paa

— 175, — 6: pludseligt] = C; A: pludselig

— —, — 26: fremspirer] = B; A: sig reiser

— 177, — 6: for] = B; A: strax

— 178, — 24: klappe] A, B og C: klapper

— 181, — 12: milde] = C; A: vene

— 182, — 14: og] = B; A: men

— —, — 22: Ynglingen] = B; A: Othar snart

— —, — 28: vel fortient] = C; A: velfortient

— 183, — 9: moderlige] = B; A: modelige

— —, — 10: Hun troer at være ved] = B; A: Hun vover være ved

— 184, — 6: sad] = B; A: var

— 186, — 6: vende hiem igien til] = B; A: vende atter om til

— —, — 7: Min Lod er kastet, her skal Hiertet isne] = B; A: Min Stav er brudt, her skal mit Hierte isne

— 188, — 16: ængstligt] = B; A: ængstlig

— 190, — 17: han] = B; A: hin

— 194: **Harald Hildetand.**] (A.) Digtninger af Adam Oehl.,

I, 1811. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

Side 194, Linie 11: Thegn] Anm. i A: Helt.
— —, — 20: Dienhaar] = B; A: Dinehaar
— —, — 28: Svinefylket] Anm. i A: En Slagtorden som en Svinetryne.
— 195, — 1: Ledregaard] = B; A: Ledragaard
— —, — 7: Val] Anm. i A: Den doende Helt, der gik fra Valpladsen til Valhal.
— 196, — 26: Offre] = C; A: Offred
— —, — 27: Stakal] Anm. i A: Staaende Karl, der ei tør sidde med de Andre; Stakkel.

— 201: **Rosentræerne.**] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— 205, Linie 10: Brunelleschis] = B (Bruneleschis); A: Brunelechis
— —, — —: Brunelleschi] Anm. i A: Bygmesteren.

— 206: **Den hemmelige Rost.**] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— —, Linie 25: Est du en] A, B og C: Est en (At denne sidste Læsemaade kun er en Trykfeil, og ikke en forsætlig Afvigelse fra Versemaalet, bekræftede Digteren selv for en Snees Aar siden paa nærv. Udgivers mundtlige Forespørgsel.)
— 207, — 20: hurtigt] = B; A: hurtig
— 208, — 3: ville] = B; A: skulle

— 210: **Tidens Perspectiv.**] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— —, Linie 24: daler] = B; A: daled
— 212, — 19-22: „Skade, vi ei saa formaae osv.] = B; A:

Og den Gamle: „Vi formaae
Tiden ei at giennemgaae!“ —
Saa paa ham et Øieblik,
Smilte, favned ham — og gik.

— —: **Augustinus.**] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Halv-

hundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

Side 212, Linie 26, til Side 213, Linie 1: Sig søger nær ved Klippens Kanter? | Hvo læser store Folianter] = B; A:

Bag kratbevorne Stammer søger?
Hvo læser pergamentne Boger

— 213, — 2: hist] = B; A: nær
— —, — 5: Solen] = D; A: Skoven
— —, — 7: violblaa] = B; A: violne
— —, — 30: herligt] = B; A: herlig
— 214, — 4-7: Naar Lastens Seier mig forskrækker; osv.] = B; A:

Naar Lastens Fryd min Aand forskrækker;
Naar mod Uhyrets List og Vold
Med Dydens diamantne Skiold
Med Skiælven jeg mit Bryst bedækker.

— —, — 15: paa blotte Hvælving] = B; A: i Firmamentet
— —, — 16: Tidens bedste] = B; A: Livets ædle
— 215, — 28: hurtig] = B; A: langsomt
— 216: **Daniel Rantzau.**] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846; med Udeladelse af fjerde Strophe.
— 217, Linie 7: Løvekulen] A, B og C: Løverkulen.
— 218: **Violen. Efter Goethe.**] (A) P. Foersoms Poetisk Lommebog for 1813. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823. (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846. (M) Mscrpt. til Syngespillet Fornuftgiftermaalet Nr. 2, see Oehl.s Syngespil, Lystspil osv., V, 1860, Side 343-344.
— 219: **Portnerindens Tilbagekomst.**] (A) Molbechs Maanedsskrift Athene, Juni 1814: Portnerindens Tilbagekomst. Legende. (Efter *Fouqué.*) (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Portn. Tilb. Legende efter A. Helwig. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846: Portn. Tilb. Leg. efter Amalie Helwig. (M) Den i Oehl.s Digte, I, 1860, Side 333, i Anm. til Side 270 omtalte afskrevne Samling: Port. Tilb. Leg. (Efter Amalie v. Helvig)
— —, Linie 6: Tidlig viet, uden egen Villie] = B; A: Tidlig indviet, uden Drift og Villie

Side 219, Linie 16: Bure] = B; A: Skure
— 220, — —: Elskovs] = B; A: Venskabs
— —, — 17: Blomsterenges] = M; A, B og C: Blomstergrenes
— 221, — 20: al] = M; A, B og C: alt
— 222, — 3: vinke] = B; A: vinker
— —, — 8: egen] = M; A, B og C: egne
— —, — 20: I den frygtelige] = B; A: Selv i frygtelige
— —, — 26: jo] = B; A: her
— 223, — 6: et saa sødt, jeg veed ei hvad] = M; A, B og C: et saa sødt Jegveedeihvad
— —, — 7: den Mand] = B; A: nu Den
— —, — 10: sager] = M; A, B og C: sagre
— —, — 20: opluer] = B; A: opulmer
— —, — 26: Drikker] = B; A: Nipper
— 224, — 4: efter] = B; A: til en
— —, — 16: Atter] = B; A: Hist alt
— 225, — 10: Urtekosten, du har her sat ind] = B; A: Urtekosten, her du planted ind
— —, — 22: bange] = B (og M); A: lange

— 226: **Den vandrende Ridder** osv.] (A) Molbechs Athene, Aug. 1815: Den vandrende Digter eller Don Quixote den Yngre. (Et Fragment.) (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Den vandrende Digter eller Don Quixote den Yngre. En Idyl. — Oehl. siger i sine Erindr., II, Side 116—117, (smlg. Side 130), hvor han omtaler sit Ophold i Paris fra Nov. 1806 til Midten af 1808: Jeg .... skrev adskillige Poesier paa Tydsk, hvoriblandt Der irrende Ritter. En polemisk-didactisk Idyl er egenlig ingen; dog har jeg siden optaget den forkortet i min tydske Samling for de poetiske Steders Skyld, som den, efter Kyndiges Dom, ikke mangler. En fri Omarbeidelse paa Dansk i Hexametre af de første Sange findes i mine samlede Digte. — Ordet Digter istedetfor Ridder i begge de danske Kilders Overskrift hidrører aabenbart kun fra en Skriv- eller Trykfeil.

— —, Linie 26: Kiærlighed] = B; A: Elskov
— 227, — 7: Blomster og saftige] = B; A: Blomst, og de saftige
— —, — 23: Roncival] A: Roncisval; B: Roncisvallis
— —, — —: her] = B; A: hist

Side 228, Linie 5: Fagter] = B; A: Kummer
— —, — 7-10: i Riften." | Saa var i Skoven osv. indtil til Frankfurt] = B; A:

i Riften.
Did mig kalder en Roſt."
Og ſaadan talet, beſteg han
Poſtkarlen ſom gik til Frankfurt

— —, — 20: Maritorne] = B; A: Mariturne
— —, — 21: fortalt] = B; A: fortalte
— 229, — 3: op grændſed] = B; A: opgrændſed
— —, — 4: ſtod] = B; A: var
— —, — 28: ſom en rynket] = B; A: ſom rynket
— 230, — 2: ſelv perſonlig] A: ſelvperſonlig (B ganske afvigende)
— —, — 6: hyppige] = B; A: furedede
— —, — 10: Nutid] = B; A: Nutids
— —, — 19: krogede] = B; A: krogende
— —, — 25: og Vandrerens Fodtrin] = B; A: og den ſorgloſe Vandrer
— —, — 26: ſvared] = B; A: ſvarde
— 231, — 8: Knortekieppen] A og B: Knorterkieppen
— —, — 22: var] = B; A: er
— —, — 26: gaaer] = B; A: ſtaaer
— 232, — 13: tilbage] = B; A: igien
— —, — 20: i det ſkulende] = B; A: i ſkulende
— 233, — 11-12: Jeſabel, ſom nedſtyrted | Høit fra] = B; A: Jeſabelle, ſom ſtyrted | Ned fra
— 234, — 12: hvis ei hos] A: hvis vi hos; B: hvis hos
— —, — 21: moſede] = B; A: muldne
— —, — 26: og Straa ſig hented til Sengen] = B; A: og hented ſig Straa til Sengen
— 235, — 1: Saadan] = B; A: Derpaa
— —, — 3: laante ham villig ſin Lampe] = B; A: laante villig ham Lampen
— 236, — 3: brændte] = B; A: brændted
— —, — 4: Flok forhungrede] = B; A: Flok de forhungrede
— —, — 7: han utaalmodig fra] = B; A: han vild og forundret fra
— —, — 8: Greb ſin Stav, ſin Kaſket, og] = B; A: Greb ſin Hat og ſin Kiæp, og
— —, — 17: grønſværkrandſede] = B; A: grønſværbekrandſede
— —, — 18: i Dalen ſin graa] = B; A: mod Philip den graa
— —, — 24: med] = B; A: ſom
— 237, — 11: guulſkiort] = B; A: guulſkiore

Side 237, Linie 15: i ſmaae] = B; A: i de ſmaae
— —, — 29: Man] A og B: Men
— 238, — 19: treen] = B; A: kom
— —, — 28: et Blund] d. e. (efter en særegen Sprogbrug hos Digteren) et Øieblik.
— —, — 30: overflodig] = B; A: overflodige
— 239, — 2: bugnende] = B; A: bugende
— —, — 4: Arbeidſomme] = B; A: Den ſtærkeſte
— —, — 27: Al vor Philanthropie] A: Al vor Philantrophie; B: Hele Philantrophien
— 240, — 3: Fiælebod-Streger] = B; A: Fiællebodſtreger
— —, — 6: Præken] = B; A: Præk
— —, — 17: Hvorpaa] = B; A: Hvori
— —, — 26: gravitetiſk = B; A: ærværdig
— 241, — 23: ſmaa] = B; A: lille
— —, — 28: banded] A og B: banked

— 242: **William Shakeſpeare.**] (A) J. C. Hauchs Iris, Nytaarsgave for 1819: William Shakſpeare. En Romance af Oehlenſchläger. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— —, Linie 19: yndigt ſig ſtrækker den] = B; A: yndigt rækker den
— —, — 20: den] = B; A: ſin
— 245, — 12: Digternes] = B: A: Gudernes
— —, — 17: Nakken] = B; A: Armen
— —, — 25: Da William ſaae det] = B; A: Da Skytten blev vaer det
— 246, — 13: om Skaanſel] = B; A: ſaa venligt
— 247, — 14: Drurylane] = B; A: Skueſpilhuſet
— 248, — 4-9: Tidt ſtormer Ungdommen, osv.] = B; A:

Hil være Diana, den hellige Glut!
Thi havde han ikke Hjorten ſkudt
Hvor Maanen i Skoven bæver,
Saa havde han ſlaaet en fredelig Leir
Som Uldenvæver i Warwickſhire,
Nu blev han en bedre Væver.

— —, — 14: Roſer] = B; A: Roſen

— —: **Den ſelſomme Jordefærd.**] (A) Rahbeks Hesperus, I, 2, August 1819. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— —, Linie 18: Da ſeer han i borgerlig] = B; A: Da ſeer ſeer han i borgelig
— 249, — 4: Det] = B; A: De

Side 249, Linie 13: ei ſom Kongens] = B; A: ei, Kongens
— 250, — 2: Maane] = B; A: Maanes
— —, — 13: ſætte ham bi!] A, B og C: ſatte ham bi.
— 251, — 7: Gravens] = B; A: ſin
— —, — 27: Han ſaae dem] = B; A: Saa ſaae han dem
— 252, — 22: I Storm og Regn uden Hiem og Læ] = B og C (som dog ved en Trykfeil have Hielm for Hiem); A: I Stormen og Regn, uden Hiem og uden Læ
— 254, — 13: Ridderviv] = B; A: Riddersviv
— —, — 16: det ſtolteſte Mod] = B; A: et umætteligt Mod
— —, — 20: Frihed hun fik] = B; A: Lyſet hun ſaae
— —, — 22: Mulm under Jorden randt] = B; A: Mørke ſaa langtid randt

— 255: **Den bolde Lars Bagge.**] (A) Oehl.s samlede Digte, I, 1823. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846. — Denne Localisering af et bürgersk Digt er første Gang trykt under Navn af Hædersſang over den brave Lars Bagge i Rahbeks Den danske Tilskuer, 1801, Nr. 94 og 95, den 7de Dec., men i en meget umoden Form, som ikke kunde lægges til Grund for nærv. Udgave, hvor kun nogle enkelte Ord ere hentede fra den (T). Oehl. skriver i sine Erindr., I, Side 160—161: Et ſelſom Tilfælde maa jeg fortælle, ſom indtraf paa denne Tid [1801]. Jeg havde læſt Bürgers Lied vom braven Manne. Det begeiſtrede mig, og jeg overſatte det paa Danſk. Ligeſom jeg var færdig dermed, traadte L. Kruſe ind til mig i min Stue. Jeg ſpørger: „Hvad Nyt?" — „Har du Intet mærket til den ſtærke Storm i Nat [den 3die Nov.]?" — „Nei, jeg har ſovet roligt hele Natten." — „Der er viſt ſkeet megen Ulykke paa Soen," vedblev Kruſe; „men een Ulykke er i det mindſte forhindret ved en Somands Heltemod. Folkene paa et ſtrandet Skib langt ude paa Rheden kunde ikke redde ſig. Tuſinde Mennesker ſtode paa Toldboden, Ingen vovede ſig ud. Nu kom Grosſerer Staal Hagen, og lovede den Mand en betydelig Sum, ſom turde redde dem. Fiſkeren Lars Bagge ſpringer i en Baad, redder de Skibbrudne med Livsfare, og beder Kiobmanden give dem Pengene; ſelv vil han Intet have." —

„Nei," raabte jeg, „det er alt for selsomt." — „Hvad mener du?" — „Der ligger den hele Historie poetisk beskreven paa Bordet. Jeg behøver kun at forandre Navnene og nogle Biomstændigheder." Jeg fortalte nu Kruse Hændelsen, og han forundrede sig med mig. Digtet blev trykt, og behagede; men det forunderlige Tilfælde fortaug jeg, af Frygt for at man skulde troe, det var opdigtet. Mange Aar efter har jeg i mine samlede Digte fortalt denne Hændelse i det lille Digt Varselet, som følger efter Romancen Lars Bagge. — Digtet Varselet, som findes (A) i Oehl.s samlede Digte, I, 1823, og (B) i Oehl.s Digterværker, XIV, 1846, lyder saaledes:

Varselet.

—

Er der i Sandhed Varsler til?
Een siger Nei, en Anden Jo.
Hvo vel den Kiv afgiøre vil?
Jeg lader Hver sin egen Tro.
Men hvad med den bürgerske Sang mig er hændt,
Det gior jeg Alle nu her bekiendt.

En stormfuld Dag jeg sad og skrev,
Og mærked ei til stærke Blæst;
I Phantasiens Land jeg drev
Paa Pegasus, min kiære Hest.
Vel vare dens Vinger endnu kun smaae,
Dog kunde den alt dem i Luften slaae.

Paa Bürgers Digte fat jeg fik;
Og som jeg aabned Bogens Rand,
Faldt af en Hændelse mit Blik
Paa Visen om den brave Mand.
Den Sang mig hued, jeg skrev — og brat
Paa danske Tunge den var udsat.

Og næste Dag en Ven kom ind,
Og treen i Stuen til mit Bord,
Fortalte mig om Veir og Vind,
Om Redning og om Nod saa stor.
Med store Øine jeg spurgte: „Hvad?"
Og stirred hen paa det skrevne Blad.

„Du sidder ogsaa," mæled hiin,
„Og tænker kun paa Riim og Fias"
(En Ungdomsven er sielden fiin,
Og tidt gaaer Drilleri for Spas);
„Men hvad der i Virkeligheden skeer,
Det sielden rigtigt Poeten seer."

Nu nævnte han Lars Bagges Navn.
Til min Forundring var der skeet
Den samme Daad i Kiøbenhavn,
Som den, jeg sang med min Poet.
Og uden at vide min Helts Bedrift,
Den var alt tegnet med Bardeskrift.

Jeg taug, og rakte Visen hen,
Forundret selv, men siælefro.
Forundret læste den min Ven,
Og vilde knap sit Øie troe.
Med liden Forandring, Vennen fandt,
At paa Lars Bagge den passed grandt.

Han sagde: Hændelsen var sær.
Jeg meente: Varselet var smukt.
Bestem, min Læser! selv dig her
Alt efter din Natur og Tugt,
Om du antager Sympathie
For Heltedaad og Poesie.

Linie 23: Med] = B; A: Men

Side 255, Linie 2, og Side 259, Linie 7: om] = T; A, B og C: for
— 256, — 18: ſtore, ſmaae] = C; A: ſtor' og ſmaae
— 258, — 12-13: Og ſnarlig kom han uſkadt hiem, | Og Alle] = T; A: Og driſtig kom han atter hiem, | Til Alle
— 259: **Sangeren. Efter Goethe.**] (A) Oehl.s samlede Digte, II, 1823. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.
— 266: **Fabler.** 1, 2 og 3.] (A) P. S. Martins Idunna. Læsning af blandet Indhold. II, Jan. 1823. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. I B og C findes Nr. 1 og 2 omarbeidede til et kortere Versemaal, og i C er Nr. 3 forkortet til det Halve.
— 268: **Fabler.** 4, 5, 6, 7 og 8.] (A) Oehl.s samlede Digte, II, 1823. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. I B er af Nr. 5 de to sidste Verslinier udeladte, og af Nr. 8 kun de sex første beholdte.
— —, Linie 22: en Pung] = B; A: et Skrin
— 269, — 1: Pengepungen] = B; A: Pengeſkrinet
— 270: **Jispoſten.**] (A) Oehl.s samlede Digte, II, 1823. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.
— 273: **Ridderen ved Kulſvierhytten.**] (A) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.
— 275, Linie 15: Vovhals] A, B og C: Voghals
— 276: **Storken.**] (A) Nyt Aftenblad, 1826, Nr. 10, den 11te Marts. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846. (M) Orig.mscrpt., tilh. N. P. Nielsens Efterladte: Til Madame Anna Werſchall fra A. Oehlenſchläger. (1826.) Storken. (En Romance.)
— 277: Linie 15: ſpiller] = M; A: ſtraaler
— 279, — 3: den] = M; A, B og C: de
— 280, — 4: Her] = M; A: Der
— —, — 6-8: Grav. | Saae du fra Skyens Rifter | Ham døe i ſalten Hav?] = B; A: Grav; | Saae, giennem Skyens Rifter | Ham døe i ſalten Hav.

Side 280, Linie 16: ſtille] = B; A: blide
— —, — 21: ham] = M; A, B og C: han
— 281, — 26-27: blev. | See, for] = C; A: blev; | Seer — for

— 283: **Bisſekræmmeren.**] (A) A. P. Liunges Maanedsskrift Hertha, Marts 1827: Bisſekræmmeren. (Romance.) (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846. (M) Orig.mscrpt., tilhørende N. P. Nielsens Efterladte.

— —, Linie 17: Ildens] = B; A: Faklens
— 286, — 10: Men Hiertet var ei frit] = B; A: For var ei Hiertet frit

— 287: **Herlufsholms Skole.**] (A) A. P. Liunges Hertha, Juni 1827: Herlufsholms Skole. En Romance. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— —, Linie 23: Herligt] = B; A: Vigtigt
— —, — 28: kiække] = B; A: tappre
— 288, — 24: mangen] = B; A: hver en
— 289, — 26: Det var ei den Tids Lov] = B; A: Var da ei Tidens Lov
— 291, — 11: Men ſnart hans Frygt er vegen] = B; A: Men Frygten ſnart var vegen

— 292: **Kæmpebegravelſen.**] (A) Oehl.s Prometheus, I, Dec. 1832: Kæmpebegravelſen. Ballade. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— —, Linie 25: Al deres] = C; A: Den hele
— 294, — 1: hvid] = B; A: blid
— —, — 2: Brudekrands] = C; A: Bladekrands
— —, — 3: dem, yndigblid] = B; A: dem, venlig, hvid
— 300, — 23: Tindingen Arr af] = C; A: I Tinding — Arret af

— 302: **Udgangsøget.**] (A) Oehl.s Prometheus, II, Jan. 1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— —, Linie 14: matoiet] = B; A: tyndbenet
— —, — 15: bladløſe Lund] = B; A: bladløſe vindige Lund

Side 304: **Giotto.**] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst og Christian Winther. 1838. (B) Oehls Digterværker XVII, 1846; forkortet ligesom i nævværende Udgave.

— —, Linie 5-6: vakte. | Ansigt] = B; A:

vakte;
Thi den græske Oldtids Rester
Lærte den moderne Mester
Skionne Former, Træk af Ynde;
Og, naar Kunsten vil begynde,
Snart det fromme, snart Naive,
Skiondt fordreiet til det Stive,
Hierterne kan let henrive.

Ansigt

— —, Linie 23-24: Cimabue. | Snart] = B; A:

Cimabue.
Han sit Die paa dem fæster,
Og han blev den første Mester
I Toskanas Blomsterhave,
Med en sielden Aandens-Gave.
Han forædled Grækerkunsten;
Ei den famled meer i Dunsten;
Bragte mangt et Værk tilveie,
Som kan lange Savn opveie.

Snart

— 305, — 2-3: Geniet. | Som han saadan] = B; A:

Geniet!

Ak! hvad hielper ovet Haanden?
Tænkte han, naar ikke Aanden
Skiænker Billedet sit Væsen;
Som da Herren Liv i Næsen
Pusted Klimpen, — at det Manden
Blev, med Folelsen, Forstanden!
Tit forstemt, i Arnos Dale
Gik fra sine Læresale
Mesteren, fra Ynglingskaren.
Slet med den han kun var faren.
Esterligne vel den kunde, —
Aanden — var der ingenlunde!

Som han saadan

Side 305, Linie 4-5: opdaged; | Drengen] = B; A:
opdaged,
Grimet, og med Haar uredte,
Som dog lokkede sig bredte.
Drengen

— —, — 20-21: Gudinder! | Kom, du lille] = B; A:
Gudinder!

Saadan Grækerne begyndte,
Da dem hoie Muser yndte;
Øste tidligt, øste silde
Fra Naturens friske Kilde.
Deri vi dem først maae ligne,
Saa vil os Apol velsigne.
Ei det hielper stört man leger!
Tanke —, Tegne — Narrestreger —!
Ei det hielper meget mere
Enkelt Skionhed copiere.
Deri skilte sig de Gamle
Fra de Nye! — Som Børn de samle
Mellem Skionheds brustne Stumper,
For at hægte dem til Klumper.

Kom, du lille

— 306: **Mikel Angelo.**] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst og Christian Winther. 1838. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— 308, Linie 29, og Side 309, Linie 13: Sodorini] = B; A: Soderini

— 311: **De forskiellige Vaabner.**]. (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst og Christian Winther. 1838: En ganske anden Bisp (d. e. en ganske anden Bisp end den i det baade der og i nærværende Udgave nærmest foregaaende Digt omtalte). (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846: De forskiellige Vaabner.

— 313, Linie 7: Grenene snart vil miste] = B; A: Grenene vil ei miste

— —, — 27: meest] = B; A: høist

— 314: **De tre Tegn i Skoven. Efter L. Tieck.**] (A) Digtninger af Ludwig Tieck. Oversatte af Oehl., I, 1838:

De tre Tegn i Skoven. Romance. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846, hvor fem Stropher mangle, aabenbart ved en Trykfeil. I Anmærkningerne bag i A siger Oehl. om De tre Tegn i Skoven: Dette høisttragiske Digt har jeg ladet følge med første Deel, for strax at give Læseren Leilighed til at beundre Tiecks Fleersidighed. Skiondt han som Lyriker mindre udmærker sig, indeholder dog denne Romance store lyriske Skionheder. Det er et gyseligt Eventyr i høi poetisk Dragt. Klippeborgen, Skoven, Natten Stormen, den Gamles Fortvivlelse, Sønnens fromme Trøsten, hans barnlig uskyldige Kiærlighed, der forgieves søger at redde den forbryderske Fader; Diævelens haanende List — den Udsigt til Redning, der pludselig forsvinder som et Lyn, og gior Natten endnu sortere: Alt gior Skildringen af denne Middelalderens Mythe (Fortvivlelse paa Dødsengen over uhyre Forbrydelse) til et sielden ypperligt Maleri. Romancen er skrevet med en Assonants af Vocalen u, der toner i hveranden Linie hele det lange Digt igiennem som en hylende Stormvind. Allerede for Tieck, der dog kunde vælge, hvad han vilde, da han digtede, var dette vanskeligt nok, og har foraarsaget, at flere Vers ere blevne tvungne og uhydelige. At oversætte det saaledes, var umuligt; jeg har derfor ladet Riim træde i Assonantsens Sted, men dog søgt, saa meget muligt i dybe Toner at beholde den morke Colorit.

Side 322, Linie 20: Af] = B; A: Ved
— 325, — 17: det Vanvid] A og B: den Vanvid (smlg. Linie 22, hvor baade A og B have: sit Vanvid)
— 327, — 20: og om] = B; A: som om

— 328: **Jægeren paa Frieri** osv.] (A) Særskilt Tryk: *Jægeren paa Frieri og Dyrene som Raadgivere. (Ideen efter det Tydske). Kbhn. Trykt hos J. D. Qvist. 1839.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) P. L. Møllers Gæa for 1845; Overskriften som i A. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846: Jægeren paa Frieri. A og B have i hver Strophe efter anden og sjette Linie et Tra ra!

Side 328, Linie 21: ſneg] = C; A: udſneg
— —, — 23: Øg] = C; A: Han
— —, — 25: dig] = C; A: langt

— 330: **Juvelhandleren.**] (A) Nye Romancer af Oehlenschlæger, Ingemann, Hauch, Aarestrup, Winther og Holst. Udg. af H. P. Holst. 1843. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.
— —, Linie 17: let] = B; A: lidt
— 331, — 9: Han er ſmuk. Hun] = B; A: „Han er ſmuk!" hun
— —, — 14: Stenene med klare] = B; A; Stenen med de klare
— —, — 22: han] = B; A: hun
— 332, — 18: hurtigt] = B; A: hurtig
— —, — 23: Maſken] = B; A: Koften

— 333: **Ivan Waſiliewitſch.**] (A) Poesie og Prosa. Udg. af P. N. Jørgensen. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.
— 334, Linie 6: i dens ſkarpe] = B; A: først i ſkarpen
— —, — 10: trygled om en] = B; A: trygle turde
— —, — 15: ſkulde] = B; A: vilde
— —, — 23: kalket] = B; A: blege
— 335, — 7: Smertens] = B: A: Haabets
— —, — 18: Himmelén] = B; A: ſorte Nat

— 336: **Tanhuſer i Venusbierget.**] Oehl.s Digterværker, XVII, 1846. I sine Erindr., IV, Side 263, siger Digteren i et Brev af 3die Sept. 1845 (Datoen sees af Side 262, Linie 14): Jeg har ſkrevet nogle Romancer i den senere Tid: Tanhuſer i Venusbierget, Götz von Berlichingen og Smeden, De to Rovere. Jeg tænker, jeg lader en lille Poesiesamling komme ud til Vinter.
— 346, Linie 22: faſt] Orig: faſte

— 348: **Götz von Berlichingen og Smeden.**] Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.
— 349, Linie 8: Ham] Orig.: Han
— 352, — 21: Fadren] Orig.: Faderen

Side 353: **De to Rovere.**] (A) P. L. Møllers Gæa for 1846: De to Rovere. Romance. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— 354, Linie 11: Fadrens] A og B: Faderens

— 356, — 6: vi nu ei] = B; A: vi ei nu

— —: **Stimanden.**] Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— 359: **Giøglerne.**] P. L. Møllers Gæa for 1847.

— —, Linie 17: følte ſig] Orig.: ſig følte

— 361, — 7: Vindvet ſlog] Orig.: ſlog Vinduet

Tillæg og Rettelser

til

Oehlenſchlägers Digte, 1860—61.

Første Deel. De fem Digte af Fortællingen Erik og Rollier, Side 34—42, maae antages skrevne før de to om den 2den April 1802, Side 27—33 (see Side 306, Anm. til Side 34, sammenholdt med Oehl.s Erindr., I, Side 178—193).

Anden Deel. Skolerne og Kirken, Side 173—180, findes ogsaa i Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. — Side 245, Linie 3, er Originalens Trykfeil *Augulus* for *Angulus* bleven staaende. — Side 330, i Anm. til Side 214, mangler Følgende: I Anledning af Kongens og Dronningens Hjemkomst den 14de Sept. 1817 fra en Reise i Hertugdømmerne foranstaltede det borgerlige Infanterie i Kbhvn. kort Tid efter en Fest paa Skydebanen, hvortil Oehl. medbragte Dansk Borgersang. Den er aftrykt i Dansk Statstidende, 1817, Nr. 95, den 28de Nov.

Femte Deel. Anledningen til Digtet Da man dømte Aanden af mig er neppe den Side 282, Linie 1—5, anførte. Sandsynligviis er det skrevet et Aars Tid tidligere i Anledning af J. L. Heibergs tydske Recension af Marmier's Histoire de la littérature en Danemark et en Suède (Jahrbücher für wissenschaftliche Kritik, 1840, I; J. L. Heibergs Prosaiske Skrifter, III, 1861), i hvilken Recension Forholdet imellem Oehl. og Baggesen omtales udførligt, og den Yttring forekommer: „so klang durch Baggesen's ganze Polemik ... das leise ... Wort: Oehlenschläger ist geistlos geworden“.

III. **Dramatiske Digte:** Syngespil, Lystspil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepris 5 *Rdl*; **nedsat Pris 4 Kr.**

IV. **Episke Digte:** Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepris 4 *Rdl*; **nedsat Pris 3 Kr.**

V. **Dramatiske Digte:** Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepris 8 *Rdl* 64 ß; **nedsat Pris 10 Kr.**

VI. **Dramatiske Digte:** Romantiske Dramaer (St. Hansaftenspil, Aladdin, Fiskeren). 2 Bind. Bogladepris 1 *Rdl* 64 ß; **nedsat Pris 2 Kr.**

VII. **Erindringer.** Bogladepris 2 *Rdl* 24 ß; **nedsat Pris 3 Kr.**

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere koste 29 *Rdl* 24 ß, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Pris af **4 Øre** pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Pris **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark, Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær **Rudolph Klein**, Lille Kjøbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

Trykt hos J. H. Schulz.

